

บางกอกแก้วกำสรวด
หรือ
นิราศนครศรีธรรมราช

บางกอกแก้วกำสรวล

หรือ

นิราศนครศรีธรรมราช

บริษัท สึกนิตสยามจำกัด (แผนกขายส่ง)
๓๐๗/๓ ซอยสันติภาพ ถนนนเรศวร ก.ท. ๕
โทร. ๒๓๔ - ๖๔๓๕ จัดจำหน่าย

กระดาษปอนด์เล่มละ ๕๕ บาท
กระดาษปรู๊ฟเล่มละ ๓๕ บาท

บางกอกแก้วกำสรวล

หรือ

นิราศนครศรีธรรมราช

หอสมุดแห่งชาติ
สาขาวัดดอนรัก จังหวัดสงขลา

อังคาร กัลยาณพงศ์

หอสมุดแห่งชาติ
สาขามหาวิทยาลัยศิลปากร

มูลนิธิเสฐียรโกเศศ - นาคะประทีป
จัดพิมพ์ด้วยความร่วมมือของธนาคารกรุงเทพจำกัด
เนื่องในโอกาส
งานฉลองครบรอบ ๑๐ ปีของห้องสมุดอนุমানราชชน
ณ หอสมุดแห่งชาติ
๑๔ ธันวาคม ๒๕๒๑

ขออุทิศแรงใจบูชาบุญคุณมารดา
แม่ขุ้ม กัดขาดหงส์ ผู้หลงรักวรรณศิลป์

029043 ๗๗

เลขห้อง

ศาลาโอบกอด

เลขหมู่

895.911

@493 ม

ฉ. 5

เลขทะเบียน

๙๑๕๗๐๗๒

๖๗๒๐๕

อัคร
วิมลวรรณศิลป์

คำปรารภ

มนุษย์มีสมองคิดและจิตวิญญาณ มีอารมณ์และจินตนาการอยู่ด้วยกัน
ทุกคน มากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่อัธยาศัยของแต่ละบุคคล โดยเฉพาะศิลปิน
ไม่ว่าจะเป็นจิตรกร จินตกร หรือคีตกวี เป็นบุคคลที่มีความรู้สึกนึกคิด
มีความรับรู้ ความสำนึก และความหยั่งรู้ที่อ่อนไหวเป็นพิเศษ มีสายตา
และความไฝฝั่นที่กว้างไกลลึกซึ้ง แสดงออกด้วยความประณีตวิจิตรบรรจง
ในผลงานซึ่งมีลักษณะเป็นของตนเองโดยเฉพาะ ไม่ลอกเลียนแบบใคร คุณ
อังคาร กัลยาณพงศ์ เป็นตัวอย่างอันเด่นชัดของศิลปินดังกล่าวนี้ เป็นทั้ง
จิตรกรและจินตกรในคน ๆ เดียวกัน ซึ่งนับว่าหาได้ยากมากในยุคสมัยของ
เรานี้ ผลงานของคุณอังคาร กัลยาณพงศ์ ไม่ว่าจะเป็นด้านวิจิตรศิลป์ หรือ
วรรณศิลป์ เป็นที่รับรู้และรับรองของประชาชนที่ใส่ใจในงานศิลปะ ทั้งชาว
ไทยและต่างประเทศ เสมือนรัตนธำมณีล้ำค่า ซึ่งควรแก่การเชิดชูอยู่เสมอ
ในศิลปจักรวาล

ท่านที่ได้ศึกษาและติดตามผลงานด้านส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมไทยของ
ธนาคารกรุงเทพ จำกัด เป็นลำดับมา ย่อมจะพิจารณาเห็นแล้วว่าธนาคาร
ได้มุ่งสนับสนุนศิลปวัฒนธรรมของไทยเราในวิถีทางต่าง ๆ กัน ตามแต่
กำลังความสามารถจะอำนวย นับตั้งแต่การส่งเสริมให้มีการจัดประกวด
วรรณกรรมไทย การจัดประกวดหนังสือสำหรับเด็ก การประกวดเรียงความ
ตลอดจนการจัดพิมพ์หนังสือซึ่งธนาคารเห็นว่า ทรงคุณค่าควรแก่การเผยแพร่
เช่น นิราศนครศรีธรรมราช ของคุณอังคาร กัลยาณพงศ์ เล่มนี้ ความ
วิจิตรพิสดารของ นิราศนครศรีธรรมราช มีปานใด ท่านผู้อ่านคงจะ
สามารถวินิจฉัยได้ด้วยตนเอง ธนาคารรู้สึกยินดีที่ได้มีโอกาสนำผลงาน
ชั้นยอดอีกเล่มหนึ่งในวรรณคดีไทยมาเสนอแก่ท่านผู้อ่าน ด้วยความหวัง
ที่จะให้เป็นเครื่องยืนยันปณิธานอันแน่วแน่ของธนาคาร ที่จะทำนุบำรุงศิลป
และผลงานของเขา เท่าที่จะพึงกระทำได้สืบต่อไป

ธนาคารกรุงเทพ จำกัด

๑๐ ตุลาคม ๒๕๒๑

คำนำ

เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ มุลนิธิเสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป ได้ร่วมมือกับกรมศิลปากร จัดงานฉลองเป็นที่ระลึกเนื่องในวันครบรอบ ๔ ปี ของห้องสมุดอนุมานราชชนนี โดยที่วันนั้นในปีนั้น ถ้าท่านเจ้าของนาม ยังมีชีวิตอยู่ ย่อมมีอายุบรรจบครบ ๗ รอบนักษัตรพอดี ได้มีงานนิทรรศการ การอภิปราย และมูลนิธิได้มอบเงินให้กรมจัดพิมพ์ บรรณานุกรมงานนิพนธ์ ของศาสตราจารย์พระยาอนุมานราชชนและพระสารประเสริฐขึ้นด้วย ในวัน เป็จงานอธิบดีได้มีแก้ไขมอบรูปหล่อของท่านเจ้าคุณพระยาแด่คุณหญิงอนุมาน ราชชนไว้เป็นที่ระลึกสำหรับตระกูล เป็นการแสดงกตเวทิตาธรรม ที่บรรดา ทายาทมอบสมบัติต่าง ๆ ให้ไว้ในห้องสมุดอนุมานราชชน (รูปหล่อนี้พิมพ์ เดียวกับรูปที่ตั้งไว้ในห้องสมุดดังกล่าวนั่นเอง) หมดงานที่หอสมุดแห่งชาติ แล้วได้นำนิทรรศการไปแสดงตามสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ในชนบทมากแห่ง และได้มีการอภิปราย แสดงละคร ฯลฯ ด้วย โดยปีจัดงานราว ๆ วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ปีถัดไป ที่คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เนื่อง ในวันเกิดคุณพระสารประเสริฐ ครบ ๗ รอบนักษัตรเช่นกัน

ก่อนงานฉลองห้องสมุดดังกล่าว มุลนิธิได้ตั้งกรรมการตัดสินกวี นิพนธ์ดีเด่นขึ้นคณะหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วย

นายเจตนา นาควัชร

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

นางประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา

พ.ต. หลุย ฝะอบ โปษะกฤษณะ

นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ

นางสุธา เศรษฐมานิต

ทั้งนี้โดยมีนายวิทย์ ศิวะศรียานนท์ เป็นประธาน เพื่อทำการคัดเลือก กวีนิพนธ์ดีเด่น ให้รับรางวัลของมูลนิธิฯ คณะกรรมการดังกล่าวได้ประชุม

กันหลายครั้ง ในที่สุดลงมติโดยเสียงข้างมาก เห็นควรให้นายอังกกร
กัลยาณพงศ์ ได้รับรางวัล ดังได้นำบันทึกรายงานการประชุมของคณะ
กรรมการมาลงไว้ที่ท้ายหนังสือเล่มนี้ด้วยแล้ว

ในงานฉลองห้องสมุดคราวนั้น ได้ตีพิมพ์ บางบทจากสวนแก้ว ที่
อังกกรแต่งขึ้นใหม่ออกมาด้วย โดยที่ สวนแก้ว ทั้งเล่ม ไม่แล้วเสร็จสม
เจตน์จำนงผู้เขียน และแล้วในช่วงนั้นเอง ก่อนงานฉลองวันเกิดคุณพระ
สารประเสริฐครบ ๗ รอบนักษัตรเสียๆ ก็เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการเมือง
ครั้งใหญ่ขึ้น เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๑๖ อันมีผลโยงมาถึงนักกิตติกรนักเขียน
อย่างอังกกรด้วย เพราะหลังจากนั้น ๓ ปี แม่จัน กวีนิพนธ์ของอังกกร
กัลยาณพงศ์ อันเป็นงานเขียนเล่มแรกของเขา (ซึ่งตีพิมพ์ครั้งแรกเมื่อ พ.ศ.
๒๕๐๓) กรณหมดไปแล้ว ได้จัดพิมพ์ขึ้นใหม่เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๓) ก็ต้องมีอัน
เป็น ถูกเจ้าพนักงานของรัฐเก็บเอาไปเผาในฐานะหนังสือต้องห้าม เพราะ
หน้าปกสีแดง

ด้วยเหตุแห่งความผันผวนเช่นนั้น จึงมิใช่ข้อแปลกประหลาดอันใดที่
สวนแก้ว ไม่แล้วเสร็จ ให้เป็นสวนอักษรอันนารัณรมย์ได้โดยตลอด แต่ก็ยัง
นับว่าเป็นกุศล ที่อังกกรมีกิจต้องลงไปบ้านเกิดเมืองนอน เพื่อไปฉลองคุณ
บุพการีนี่ เลยมีแรงบันดาลใจให้ร้อยกรอง นิราศนครศรีธรรมราช ขึ้นมาได้
นับเป็นเล่มที่ท่วงทำนอง ดำเนินาฏกระดัง แต่ว่าลึกซึ้งกว่าและแหวกแนว
นิราศส่วนมาก เพราะเป็นการเขียนจากนครศรีธรรมราชมา ยิ่งกว่าการเดินทาง
ไปแล้วกลับ ทั้งยังเป็นการเล่าอดีตช่วงประวัติแทรกไว้และรวมผลงานที่
กระจัดกระจายไว้ด้วย ดังผู้เขียนให้ช้อกช่อหนึ่งว่า บางกอกแก้วกำสรวล

การที่ผู้เขียนยังแสดงออกซึ่งความคับแค้นแน่นใจอยู่ในเล่มด้วยนั้น
ก็เห็นจะเป็นอันเข้าใจได้ ตราบใดที่สังคมไทยยังไม่ที่ท้าวจะดีขึ้น จะหวัง
ไขศึลปวัฒนธรรม ตลอดจนธรรมชาติ และคุณงามความดีกันอย่างจริงจัง
จะให้กวีเขียนถึงแต่สิ่งซึ่งไพเราะเพราะพริ้งถ่ายเดียว กระจไรได้ ถ้ากวีผู้นั้น
เป็นผู้สะท้อนให้เราเห็นสภาพความจริงจากสังคมปัจจุบัน พร้อมกันนั้น
อังกกรก็เป็นกวีคนเดียว ที่สามารถเข้าใจซึ่งถึงกวีแต่ก่อน จนอาจกล่าวได้ว่า

กวีนิพนธ์นั้นไม่ยอมแพ้แม้แต่พระยาตรัง ซึ่งมาสอบประมาทบรรพบุรุษของ
ชาวนครไวยุ แต่เท่านั้น ใครที่อ่านงานกวีนิพนธ์ของไทยดอยหลังไปไกล
เท่าไร คัมภีร์ในกวีโวหาร ตลอดจนเข้าใจกลเม็ดของท่านแต่ก่อนมากเพียงไร
จะเข้าใจลีลาของลำนํ้าในเล่มนั้นมากเพียงนั้น ในแง่นี้อาจถือได้ว่า นิราศนคร
ศรีธรรมราช เล่มนี้ เป็นการสืบทอดประเพณีการเขียนนิราศแบบโบราณ โดย
โยงมาถึงปัจจุบันสมัย ใครที่อินทรีย์ไม่แก่กล้า ก็คงได้รับรสจากบทกวีนิพนธ์
ในเล่มนี้ เท่าที่ความรู้ความสามารถในภาษาจะให้ได้ ยิ่งใครรู้จักความงาม
ของศิลปกรรมและธรรมชาติ อันรวมถึงสัตว์และต้นไม้มากออกไปด้วยแล้ว
เขาจะได้รับความเพลิดเพลินยิ่งขึ้นอีกเป็นทวีคูณ และศรีคุณ ยังความเชื่อในสิ่ง
ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ด้วยแล้ว คู่อังการจะเป็นกวีร่วมสมัยคนเดียวที่จริงใจกับสิ่ง
มหัศจรรย์นั้น ๆ โดยแท้ แต่มิได้เป็นไปอย่างมง่าย

สำหรับอังกาส กัลยาณพงศ์ คงไม่ต้องการแนะนำอะไรยิ่งไปกว่านี้
ยิ่งเขาได้รับเกียรติยศพิเศษ โดยมูลนิธิไอร์แลนด์ออกค่าเดินทางให้ (ทั้ง ๆ ที่
เขามีได้ไปขอ) ได้ไปประชุมอ่านบทกวีนิพนธ์ร่วมกับกวีอาเซียน ที่กรุง
ยาคาตา มาเมื่อเดือนกรกฎาคมนี้แล้ว เขายังทำความประทับใจให้บรรดา
กวีในถิ่นนั้นเป็นอย่างยิ่ง ทั้งนี้โดยไม่ต้องเอ่ยว่า งานนิพนธ์ของเขาได้รับการ
แปล และถ่ายทอดออกเป็นภาษาต่าง ๆ มาอย่างกว้างขวางก่อนหน้านี้แล้ว
หลายภาษา และตีพิมพ์แพร่หลายอยู่ทั้งที่อังกฤษ อเมริกา ออสเตรเลีย
ฟิลิปปินส์ มลายู และอินโดนีเซีย ยิ่งประเทศเหล่านั้นด้วยแล้ว หลังจาก
การไปต่างประเทศเป็นครั้งแรกของเขาคราวนี้ ดูเขาและผลงานของเขาจะ
เป็นที่กล่าวขวัญกันมาก แม้นอกสังเวียนแห่งกวีนิพนธ์ออกไป ดังได้ลง
คำภาษาต่างประเทศไว้บ้างแล้วในภาคผนวกท้ายเล่ม ส่วนในประเทศไทยเรา
เอง โดยที่บางส่วนของงานเขียนของเขาได้กลายมาเป็นหนังสืออ่านประกอบ
สำหรับนักเรียนไปแล้ว จะนับว่าเป็นนิมิตหรือร้าย ก็สุดแท้แต่เหตุ

โดยที่มูลนิธิ ฯ เป็นองค์กรที่เคยเกื้อกูลอังกาสมาในยามที่เขาขัดสน
และยกย่องเชิดชูผลงานของเขา ตามสภาพความเป็นจริง (แม้กระนั้นก็มี
อคติชนใจมดี หว่ามูลนิธิ ฯ ช่วยเหลือพรรคพวกเพื่อนฝูง ยิ่งกว่าเห็นแก่

คุณค่าตามสถานภาพ) เมื่อเขาเรียบเรียง นิราศนครศรีธรรมราช แล้วเสร็จ จึงนำต้นฉบับมามอบให้ เพื่อมูลนิธิต่างจะได้จัดพิมพ์จำหน่ายตามที่เห็นควร เพราะองค์การนั้นเป็นคนที่ไม่เห็นแก่อาภิสเอาเลย หากเป็นผู้ที่มีความเอื้ออารี และมีกตัญญูต่องานอันแรงกล้า อย่างยากที่จะหาได้ในปัจจุบัน

มูลนิธิ ฯ ได้รับต้นฉบับจากคุณองค์การไว้ด้วยความยินดี และด้วยความชอบคุณ เห็นเป็นโอกาสว่า เนื่องในงานฉลองห้องสมุดอนุমানราชธน กรบ ๑๐ ปี ในวันที่ ๑๔ ธันวาคมนี้ ควรตีพิมพ์ต้นฉบับนั้นขึ้นได้เป็นพิเศษ ดังควรเชิญให้ผู้เขียนไปอ่านกวีนิพนธ์ในงานนั้นด้วย ทั้งนี้เพราะมูลนิธิ ฯ ได้มีส่วนจัดงานดังกล่าวร่วมกับกรมศิลปากรอย่างใกล้ชิดอีกครั้ง และกราวนอริบคัมภ์แก้ไข ให้จัดพิมพ์หนังสือโดยงบประมาณของกรม มาช่วยด้วยถึง ๒ เล่ม คือ ประวัติบุคคล และ คำนำ ที่ท่านพระยาอนุমানราชธน เรียบเรียงตามโอกาสต่าง ๆ กัน ด้วยเห็นว่ามีความค่า ควรรวมไว้ด้วยกันอย่างเหมาะสม

ในส่วนของมูลนิธิ ฯ เอง กราวนอริบคัมภ์ยื่นข้อลงกว่าเมื่อคราวจัดงานครั้งก่อน หนังสือที่ตีพิมพ์ในงานนี้ จึงขอร้องไปยังหน่วยงานอื่น ๆ ให้สนับสนุน เฉพาะบุญ ได้รับความร่วมมืออย่างดี คือ (๑) มูลนิธิจิตรมมปัสัน ช่วยออกทุนให้จัดพิมพ์ลายพระหัตถ์สมเด็จพระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ที่ทรงมีได้ตอบกับพระยาอนุমানราชธน โดยให้ชื่อว่า ให้พระยาอนุमान เล่มหนึ่ง (๒) บริษัทสำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิชจำกัด รับผิดชอบ บันทึกเรื่องความรู้ ต่าง ๆ อันเป็นลายพระหัตถ์สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอกรมพระยานริศรานุวัดติวงศ์ ทรงมีได้ตอบกับพระยาอนุमानราชธน ชุดหนึ่ง ๕ เล่ม โดยที่ชุดนี้เคยตีพิมพ์ครั้งแรก เมื่อคราวพระชนม์ของพระองค์ท่านครบร้อย มาแต่ พ.ศ. ๒๕๐๖ นั้นแล้ว มาคราวนี้ปรับปรุงให้ดีขึ้นกว่าเดิม เพิ่มเติมเอกสารที่ค้นหามาใหม่เข้าไว้ด้วย (๓) มูลนิธิ ฯ เองจัดพิมพ์ อัตชีวประวัติ ของพระยาอนุमानราชธน โดยแก้ไขขยายความขึ้นจากเล่มที่ตีพิมพ์แจกในงานพระราชทานเพลิงศพท่าน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๑ เล่มหนึ่ง เล่มนี้กระทรวงศึกษาธิการแนะนำให้มันเป็นหนังสืออ่านประกอบวิชาภาษาไทยสำหรับการศึกษาระดับมัธยมศึกษาด้วย

ว่าเฉพาะ นิราศนครศรีธรรมราช ธนาการกรุงเทพมีแก้ไข ออกคำ
ตีพิมพ์ให้โดยตลอด ทั้งนี้เพราะธนาการมีนโยบายในด้านการส่งเสริมกวี
นิพนธ์และศิลปวัฒนธรรมอยู่ ดังได้ซื้อรูปเขียนของอังคาร กัลยาณพงศ์ ไป
ติดไว้ในห้องกรรมการผู้จัดการใหญ่ด้วยแล้ว เมื่อคราวอังคารไปอ่านกวีนิพนธ์
ที่อินโดนีเซีย กวีไทยอีก ๒ คนที่ไปด้วยก็ล้วนเป็นพนักงานของธนาการ ซึ่ง
ได้รับอนุญาตให้ลาไปได้เป็นพิเศษ ทั้งธนาการยังอุดหนุนทางด้านทุนทรัพย์
สำหรับจับจ่ายที่ในประเทศนั้นอีกด้วยคนละเล็กน้อยทั้ง ๒ คน ทั้งนี้ว่า
นำอนุโมทนา มูลนิธิ ฯ ขอถือโอกาสขอบคุณธนาการกรุงเทพ ที่ได้อนุเคราะห์
ช่วยคำตีพิมพ์หนังสือ ซึ่งนอกจากจะเป็นการให้กำลังใจแก่มูลนิธิ ฯ แล้ว
ยังเป็นการให้กำลังใจแก่กวี และแวดวงในทางศิลปวัฒนธรรมอีกด้วย

ในชั้นการตีพิมพ์ ผู้เขียนได้เสียสละเวลา มาตรวจตราแก้ไข อักษรวิ
วรรคตอน ตลอดจนจัดรูปเล่มเอง อย่างเอาใจใส่ยิ่ง โดยที่อักษรวิ
ไม่จำเป็นต้องเดินตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเสมอไป

มูลนิธิ ฯ หวังว่า นิราศนครศรีธรรมราช เล่มนี้ คงมีคุณค่าไม่น้อยไป
กว่าเล่มอื่น ๆ ของมูลนิธิ ฯ ที่จัดพิมพ์เนื่องในโอกาสนี้ เล่มต่าง ๆ ที่เอ่
ยนมาแล้วนั้น คงมีคุณค่าเน้นหนักไปในทางอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม ใน
ขณะที่เล่มนี้คงมีคุณค่าเน้นหนักไปในทางสร้างสรรค์นฤมิตรกรรม เล่มอื่น ๆ
นั้นให้ข้อเท็จจริงเป็นประโยชน์แก่สมองเป็นส่วนใหญ่ ในขณะที่เล่มนี้ให้
ความงาม เตือนให้เห็นปฏิบัติของงดงามความดี มีค่าในทางอารมณ์เป็น
ประเด็นสำคัญ กิจกรรมทั้งสองนี้เป็นเป้าหมายหลักของมูลนิธิ ฯ นอกเหนือ
ไปจากการช่วยเหลือเกื้อกูลยูวศิลป์และนักคิดนักเขียนที่ตกทุกข์ได้ยากยามชรา
และเมื่อพ่ายโรภกาน

กิจกรรมดังกล่าว มูลนิธิ ฯ ถือว่าเป็นสิ่งซึ่งสำคัญยิ่งในสังคม แต่ดู
จะถูกกลืนเลือนกันเป็นส่วนใหญ่ มูลนิธิ ฯ รับทำได้เท่าที่มีกำลังความสามารถ
และเท่าที่ได้รับการสนับสนุนจากบุคคลและสถาบันต่าง ๆ

หากกิจกรรมเช่นนี้จะมีทางแผ่ขยายให้กว้างขวางออกไปได้หรือไม่
และอย่างจริงจัง ทางเนื้อหาสาระ ชนิดที่ไม่ถ่วงถ่วงได้เท่าไร ท่านเจ้าคุณ
พระยาอนุমানราชธนและท่านเจ้าคุณพระสารประเสริฐผู้เป็นต้นนามแห่งมูลนิธิ
นี้คงจะยินดีปรีดา อนุมโฆนาสารุการ พวกเราที่อยู่ภายหลังก็ได้ชื่อว่าบูชาคุณ
ท่านอย่างสมภาคภูมิ อย่างถูกแก่กาละเทศะโดยแท้

ว. ๘๓๕

ประธานคณะกรรมการดำเนินงาน
มูลนิธิเจริญโภคภัณฑ์ - นาคะประทีป

๑๓ ซอยอนุমানราชธน ถนนแคโฆ พระนคร

๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๒๑

สารบัญ

	หน้า
๑ นโมพุทฺธชะสัทธัม	๑
๒ กราบพระศรีรัตนไตร	๒
๓ ไหว้เทพดาบิดามารดาครูบาอาจารย์	๓
๔ โอม	๕
๕ จากมารดา	๘
๖ ฝากนาง	๑๔
๗ คมเหล่าน้าตาลเมาเมืองเพชรบุรี	๕๑
๘ มนุษย์ชาติชอบการฆ่าการค้าทำลาย	๕๔
๙ หลีกทรชน	๕๖
๑๐ ทำสังให้ภาวนาพุทโธ	๕๗
๑๑ ธรรมชาติ	๕๘
๑๒ พระนกรบางกอกแก้ว	๖๖
๑๓ มหันตภัยในอนาคต	๗๓
๑๔ เบญจศีล	๗๘
๑๕ บิขมหาราชสดุดี	๑๐๖
๑๖ สนามหลวง	๑๐๘
๑๗ ขอดกุณา	๑๒๒
๑๘ บันทัก	๑๒๔
๑๙ ผูกเชียน	๑๒๖
๒๐ เกริ่น	๑๒๗
๒๑ คัดวาด	๑๒๘
๒๒ ปรีศนา	๑๓๒
๒๓ จักรวาดโสโครกเพราะโรคมนุษย์	๑๓๓
๒๔ เปลือยป่าช้าร่ำระบำรำ	๑๓๔
๒๕ คับไฟไหม้โลก	๑๓๕

	หน้า
๒๖ บันทึกรัก	๑๓๘
๒๗ บันทึกรักเขาใหญ่	๑๔๒
๒๘ บันทึกรักป่าแกว	๑๔๕
๒๙ นวลทรายแก้ว	๑๘๘
๓๐ นางมัจฉาวิลาวัณย์	๒๑๔
๓๑ น้ำท่วมไทย	๒๑๕
๓๒ ทฤษฎี	๒๒๐
๓๓ โฉนดของฉันอยู่ปรโลก	๒๒๑
๓๔ บันทึกรักเก่า	๒๒๒
๓๕ บทส่งท้าย	๒๓๔
๓๖ ปากกาพิชัย	๒๓๕

กรุณาแก้ไข

หน้า	โคลงบทที่	คำผิด	คำถูก
๕	๒๕	ใจหม่น	ใจมุ่น
๑๒	๔๘	ท้าวพา	ท้าวพา
๑๓	๔๕	ถือเริ่ม	ทวยพุ่ง
๒๕	๑๒๑	จอมฟ้าลา	จอมท้าวสกา
๓๓	๑๖๕	ทะเลาย	ทลาย
๗๕	๔๐๘	ทุกสาร	ทุกสา
๗๕	๔๓๒	ชะไชย	ขโมย
๑๐๐	๕๕๖	เปลี่ยนบทที่ ๓	อุจจาระข้อมหอมหายากยิ่ง
๑๒๒	กลอนบทที่ ๒	หนาว	กัหนาว
๑๔๕	๗๔๖	บารมี	บารมี
๒๒๒	กลอนบทที่ ๑	มาก	มากมาย
๒๒๕	๑๑๘๒	ก้านัด	ก้านั้น
๒๒๘	๑๑๕๕	ไม้ดัด	ไม้ดัด

นโม พุทธายะ สัทธ

๐ โอมวิเศษศรีสัทธ
จักรวาลอัมพรไชย

สามารถซึ่งวิสุทธิทัศน์
เลอศุภโชคชัยสมัย

พละขลังหลั่งกายสัทธ
คู่แผ่นดินน้ำฟ้า

สมโภชเทอมนิภทมนุชย์
ปฏิบัติอุดมคติเลิศ

แล้งทุกซ์โสภโศภชัย
ล้วนหน้าโลกานุโลก

พลก้านถ์เอกภพ
วิสุทธิทัศน์จริงแจ่มจ้า

ขลังอักษระธาตุทิพย์
อุโฆษขุมญาณปัญญา

ขจัดอวิชชาสามัญ
สืบสกุลไทยทิพย์แก้ว

บุญฤทธิ์เรืองรุ่งโรจน์
ดั่งสุริยาจันทร์ราทิพย์

มุ่งวิมุตติปัญญาญาณ
ประเสริฐขลังแก้วกล้า

สู่ศานติใหญ่เย็นชง
เบอกลัทธิโชคโสภณแก้ว

เพื่อบรมประเพณี
ใหญ่ยิ่งประโยชน์หนา

สืบทิศเทอดแก่นสาร
บูชาชนมนุชย์ชาติ

เพื่อกุศลสถานแด่โลก
ศรีสยามงามอารยะ

ช่วงโชติแสงวรรณศิลป์
สืบทิศแสงประโยชน์

ในแก่นสารโพธิสัตว์
แต่ฟ้าดินเกษมสุข

คงอุกทิพย์มัทนา
งามทะเพ็ญรุ่งนวมณ

ศรีอารยะมนุชย์

ชั่วฟ้าดินสลาย แลเทอญ ๗๐๖

กราบพระศรีรัตนไตร

๑ เบญจางคประดิษฐ์จิตรสิทธิขลัง
พระพุทธรูปเจ้าประเสริฐเลิศล้ำ

๒ ระลึกกราบพระเมตตาคุณ
เอื้อเฟื้อสรรพสัตว์ด้วยธรรมทาน

๓ ระลึกกราบพระปัญญาคุณ
ทั้งพระศรีปญฺหาอมตะธรรม

๔ ระลึกกราบพระวิสุทธิคุณ
อาทิสมกษอดเยี่ยมณจักรวาล

๕ นอบน้อมไหว้ทศชาติบรม
อบรมใจข้าเข้าเฝ้ารำพึง

๖ เยี่ยงอย่างพุทธองค์ทรงปฏิบัติ
มรคาชีวปาปลดทอนกำ

๗ กราบพระธรรมขั้นอันสุดวิเศษ
น้อมใส่ใจปฏิบัติบวช

๘ กราบอริยสงฆ์ปลงใจปฏิบัติ
บรรลอรหันต์ดับกิเลสแฉะน้ำ

๙ เทอดพระรัตนไตรไว้ในจิตร
โอบอุ้มกายสิทธิปฎิภาณญาณ

๑๐ แล้งอุปสรรคสันโลกโรคนัย
เลอสุภโชคชัยทั้งชั่ว

บังคมบรมบาทศาสดาแก้ว
เทวิศเทวอวมตะขนะกิเลสมาร ฯ

อบอุ้มใจดินพ้ามหาสถาน
ข้ามสังสารวัฏฏ์ขจัดเวรกรรม ฯ

ขลังแรงบุญอริยสังข์เลิศล้ำ
รวมคำทิพย์มิตีพุทธญาณ ฯ

ขลังบุญฤทธิ์อริยาภิหารีย์
ไว้แก่นสาคูสุขทุกดาวคะนึง ฯ

ชัยศรีสัตยคุณอันลึกซึ้ง
ถึงทิพย์อุตมกตวิเศษธรรม ฯ

แจ่มชัดวิจิตรกายสิทธิ์ล้ำ
ฐานพรตอันเรไรยราวยาย ฯ

ชักเลศทุกขเบญจขันธ์หลาภาว
เพื่อได้ลึกซึ้งถึงพุทธธรรม ฯ

สารพัดสิ่งประเสริฐเลิศล้ำ
ให้ทำมรรคผลนิพพานฉาน ฯ

เป็นมิ่งนิมิตวิสุทธวิเศษแก่นสาร
บันดาลเสร็จสรรพจักรวรรดิ ฯ

แจ่มใสสติปัญญาวิเศษศรี
ทุกนาคาเปี่ยมทิพย์วิจารณ์ญาณ ๗๐

ไหว้เทพดาบิดามารดาครูอาจารย์

แน่วใจถึงหนึ่งจิตรอธิษฐานนาน

๑ ไหว้องค์อินทร์ถวิลส่งหลังกายสิทธิ์
วาทกษัตริย์แก้วแววเกิดวัปสุวรรณวง

๒ ไหว้สถูปอินทนิลสถิตวิจิตรทิพย์
ช่อจุฬามณีนวมโลกเรืองรอง

๓ ไหว้อาภิตย์อวิชาอาธรรม์สถา
สยสว่างแสงสวรรค์สรค์สร้างขวัญ

๔ ไหว้พระจันทร์วันพระแจ่มวาวจิตร
สุโขทัยศัสด์สร้อยโพธิญาณชัย

๕ ไหว้พระอังคารวารพระอุโฆษฤทธิ
ไหว้พระพุทธรูปวิสุทธิธรรมานญาณ

๖ ไหว้พระพลหัตถ์ศัสด์สุภทิสุทธิ
แกร่งปัญญากลับปณญาณเกรียงไกร

๗ ไหว้พระสุกัศสูสว่างไสวไพจิตร
ช่วยชুবวรณศิลป์วิเศษค่าสากล

๘ ไหว้พระเสาร์เอวพิเศษโชคลาภ
กราบเทพเจ้านอบน้อมเกล้าถวายใจ

๙ ไหว้พระราหูพระมฤตยูราช
อยู่สุธาราพยาธิยังยืนนาน

๑๐ เทอดหัตถ์ไหว้ถวายเป็นเกล้าเกล้าหาญ
กราบกรานเทพเจ้าทุกดาวดวง ๑

อวยอิทธิฤทธิ์อิทธิบาทอำนาจสรวง
โชติช่วงเฉกเอกอาทิตย์อุทัยทอง ๑

สูงลิบประเสริฐเลิศล้ำมีมีสอง
เพื่อผองจักรพาลศานติสุขสวัสดิ์ ๑

ละลายนต์เหล่าเล่ห์มอชชัยศรี
น้อมอัญชลีหน้าเกล้าอาลัย ๑

นิมิตรธรรมนำอมตะทิพย์สว่างไสว
รุ่งสมัยเพราะจันทร์เจ้าสกาเวล ๑

เจิมอภิสิทธิ์อุกฤษฏ์เกล้าไกรหาญ
เจิมปฐกษัตริย์ปฐกษัตริย์พิเศษไว ๑

อุดมฤทธิมहिทธิสถิตชัยสมัย
เจิมสุมาลัยในแก้วหาวนมนตร์นิพนธ์ ๑

นิมิตรรุ่งรตนาถึงค่าทิพย์ทัน
เพื่อมรรคผลมนุษย์ชาติปราชญ์เปรี๊ยะชัย ๑

บารบเคราะห์ร้ายโรกภัยภัย
ไปแทนรูปเทียนมิ่งไม้สุคันธมาลัย ๑

ประสิทธิ์ประสาทอำนาจวิเศษวิศาล
เกล้าหาญผลาญสรรพพันตรายขวัญ ๑

๑๑ กราบอาจารย์กราบเสวยกราบ
เห็นอชวัญมหากตัญญุตกเวหา

๑๒ ไหว้อัจฉริยะกวฬาทย์ไว้
หวานโศลกกลายสือสะท้านสะเทือนใจ

๑๓ ไหว้บรรพบุรุษผู้กู้ชาติ
ไหว้บรรพบุรุษนิรนามอนเอนกอนันต์

๑๔ ไหว้อัจฉริยะช่างทุกชนิด
แม้ช่างฝีมือบุราณใดใด

๑๕ วรบิดามารคบรรพทิพย์ไหว้
บุญคุณล้วนพันอับจนว้า

๑๖ ทุกห้วงมหาสมุทรเสมออาหมก
จารทุกคินศราบสิ้นทุกฟ้า

๑๗ ของบิดามารคบ่อ่อนหมด
ชุบชีวิตถูกรักถนอมสนับนุญ

ชาวซึ่งบุญคุณศูนย์ศรัทธา
ชาวทนต์หน้าทุกฟ้าไป ฯ

ให้โลกกลมโศกสู่สุขวิเศษสมัย
วิเวกไหวรมณียะทำนัลกัลป์ ฯ

ทุกมหาราชรุ่งฟ้ามโหฬารชัย
อภิวาทนทุกถ่านถ้ำธูลไทย ฯ

นฤมิตงานวิเศษสุดสขสมัย
นอบน้อมใจดิลกดินแดน ฯ

ไว้แทนอัมมังขวัญอันวิสุทธิศรี
ข้าทนต์นงนไถนจักพรรณา ฯ

จารกด้วยพระสุเมรุปากกาเกล้า
สุดคณนาคุณค่าพระบุญคุณ ฯ

อมตะรสใจเอื้อเฟื้อเกื้อหนุน
อบอุณควจิตรอยู่ณจันทรันตร์ ๑๑

โอม

๑ โอมวิเศษศรีสังเกา

เทอดท้าวสายสือขลัง
มโนคติหนึ่งแสงแว้ง
ผสมสิ่งเลิศเพริศแพรว

สิทธิ

หลงแก้ว

พลึงย้ง

แม่นยำแล้วเดอสิลปี ฯ

๒ ประทับทิพย์มั่งไม้

เพียนรูปป้าปเพลิงหวาน
จันทน์เจิมจอมหอมนาน
สรรพสิ่งงนทุกแค้น

สุกัณฐมาลย์

กนกแพรว

มนต์มัจ

ร่วงรุ่งมณีฉาย ฯ

๓ กายวิจิตรราบไกร

พระรัตนไตรบริสุทธิ
เหนือเกล้าเหล่าชาวมนุษย์
โลกทิพย์ธรรมนพวง

สิริงามบุษ

ลกขง

สรรพสัตว์ สันแด

ซึ่งหาแลมิสมัย ฯ

๔ กายวิจิตรอบนิม

พระพุทธเจ้าจอมปราชญ์
กราบถึงทุกภพชาติ
ปลั่งมั่งขวัญแสนเญา

อภิชาติ

นันทา

ชบชน ใจนา

ดราบหล้าแหลกสลาย ฯ

๕ ไหว้อดคพระพุทเจ้า

ทุกอักษณิระมิ่งขวัญ
โอมวิเศษสิ่งอนเนกอนันต์
มาหลังกายสิทธิ์กล้า

อรหันต์ ด้วยเทอญ

แห่ลงหล้า

คุณค่า

อยู่เกล้าอะครวญถึง ฯ

๖ กรุงศรีธรรมราชรัง

เรืองรุ่งวเสนพุทธศาสน
บริบูรณ์ซึ่งธรรมชาติ
เมืองเกษมคติเลอเล้า

บรมชาติ ไหว้เทอญ

ปราชญ์พา

ชบชน ใจนา

คำล่ำไห้สุริย์ ฯ

๙๐ ปุณรัตน์นิเวศน์แก้ว
 น้าแจ่มวิสุทธสะอาด
 หนักไม้หนูปฤษชาติ
 มั่งคั่งเมืองทองทุ่ง

อากาศ วิเศษเฮ
 อร่ามรุ่ง
 ชาติแร่ นานา
 รุ่งเรวรัศมี ฯ

๙๑ วิหารโบสถ์บรมธาตุแก้ว
 ธรรมมาสน์เจิมขวัญสมัย
 หอไตรใส่ธรรมชั้น
 เรืองรุ่งอร่ามสามหล้า

นโศภารักษ์
 มั่งคั่ง
 ค้ำพิชัย
 เลิศแล้วแววสมัย ฯ

๙๒ เวียงชัยในอดิศัย
 ครอบค้อมบรมพุทโธ
 พระบัวบังศลิปิโส -
 ชุบช้อสุโขทัยแพรว

อักษิณ ภินนา
 ถิ่นแก้ว
 ภาณุรังษี
 เวิ้งหวือสุโขทัยแพรว ฯ

๙๓ พระปิ่นมาคำฟ้า
 สงฆะรามนตชัยศรี
 รูปเทียนช่อสุมาลี
 ทุกทวยสาธุชนพร้อม

สุนทรย์
 แซ่ช่อง
 หล้าพิชัย หอมเทอด
 ทั่วไหว้วาญชัย ฯ

๙๔ อภิวันทนสวรรค์ส่วยแก้ว
 ธรรมชาติวิสุทธโลก
 ชำพระปลั่งวิมุติวิโมกข์
 มอนมั่งมงคลไว้

สกลโลก
 ไรไร้
 ธรรมใหม่
 รุ่งรุ่งสบสมัย ฯ

๙๕ กราบวัดนไตรใส่เกล้า
 ตักบาตรเสร็จไปรบแปร
 ตั้งงานแท่งฟุ้งเทศน์
 มนต์มงคลระหม่อม

ท้าวทัก
 ปลานปลาน
 วิเศษยิ่ง
 เถ่งหง่างระหม่อม ฯ

๑๓ โอมกราบทิณณศวรแก้ว
ขอรุ่งโรจน์บุญฤทธิ์
พลีชีวิตนฤมิต
จูงศักดิ์สิทธิ์สถิตเหล่า

กายสิทธิ์
เก่งกล้า
มหิทธิกาพย์
ตราบนพาคินสลาย ฯ

๑๔ โอมศรีสุกฤษณ์แล้ว
หอมร่ำวรมณีสืบไสก
แต่ภิเษกเพื่อสิทธิโชค
กายสิทธิ์เลิศเรศแห้ว

เบอกโลก
ส่วยแก้ว
ชัยใหญ่ หลวงแล
ทรวงรุ่งมนต์สมัย ฯ

๑๕ ใครเอาครวณถามว่า
กุกกุ่มพาดัง
วิสูตรมนุชยงแสงว้าง
ชัยสิทธิ์อสระไซ้

จำขัง
ทาสได้
บุคลิกทัย
เทอดสร้างวิเศษสมัย ฯ

๑๖ กรุงศรีธรรมราชไว้
ตรึงพลอยเหล่านสาปวี่
โอมเรณแก้วแก้ว
ทำสงให้จุติไซ้

เมธิดังดา
ทำนไหม
วิเศษหนึ่ง รุรา
เทอสร้างสรรพศิลป์ ฯ

๑๗ แดนดินแดนแสนห้า
เราหนงกวกายสิทธิ์
จิตมามุ่งนฤมิต
ทราบแต่โลกกาลหน้า

อกนิษฐ์
เก่งกล้า
มหิทธิกาพย์
เทอหลาวพิเศษสมัย ฯ

๑๘ อภิวัตน์บรมธาตุแก้ว
ธูปรำเทียนสูมาลัย
ขอศักดิ์สิทธิ์วิเศษชัย
บุญฤทธิ์กาพย์พุทธเจ้า

มนต์ไตร ภาวนา
รุ่งเร้า
ใหญ่ยิ่ง
ร่มเกล้าเกษมขวัญ ฯ

๒๕ ๐ บันทิพย์จิตรแจกสน
 หวังสร้างทุกซัดบโสก
 สร้างสรรค์ส่งคิวโมกซ์
 มอบแด่ดินดุงเพยง

สกลโลก
 เสื่อมเกลยง
 สมัยใหม่
 แลกฟ้ามามาเฉลิม ฯ

๒๖ ๐ เจริญโลกด้วยคำซง
 แปลงวิเศษส่วยสมัย
 สละตนเพ่งผลชัย
 จริยังวิสุทธิทศน์แก้ว

ญาณวิสัย
 ใหม่แพรว
 เลอเลิศ
 แก่นแท้ดินสวรรค์ ฯ

๒๗ ๐ พลันพลัดพรากจากบ้าน
 เกี้ยวเร่ร้อนเร่เรียนวิชา
 หมกมุ่นแต่ศิลป์มา
 หนักแน่นให้ศาสตร์ถากจากล้ำ

มารดา
 เน้นซ้ำ
 หลาชาติ นักรนา
 วายฟ้าแสวงขลัง ฯ

๒๘ ๐ นักรรณาด่วนข้าม
 ทักใส่พันเดิมไฟ
 กรุงเทพเริ่มท้อใจ
 หาทชุกหัวสะทอน

เมืองไกล ไปแล
 เร่งร้อน
 เร่ร้อน
 ทุกขลาหลาหลาย ฯ

๒๙ ๐ มองยอดไม้เหมือนน้ำ
 ใจหนึ่งลอยกลับไป
 ใจหนึ่งหว่นหวาดไหว
 ใจหม่นหมอกอกสะท้าน

ตาไหล
 สู้บ้าน
 เมืองใหม่
 ย่อท้อสะเทือนขวัญ ฯ

๓๐ ๐ วันหนุ่มแน่นแคว้นกล้า
 จมจ่อมทุกซัดบโสก
 กราบแม่มิ่งเผชิญโชค
 ไปอย่างนาค้างคน

ท่าโลก
 ไปสิ้น
 ชัยใหม่
 ดั่งถนทะเลหลวง ฯ

๑๑. แล้งมโนคติวิเศษแท้
จกเสื่อมเสียอิสระ
จักตายเนาในขณะ
ไฟแห่งกิเลสธารใหม่

ทักษะ
การ
บรรยาย
เป็น
ข้อ
แบบ
ใช้
วิธี
วิจัย
ด้วย
สถิติ

๑๖ เทอดทูนชีวิตไว้
ใครล่วงเกินอาจสาป
๕ ๔๔
ฉนวนนอบอาบ
๕ ๑ ๖ ๗ ๘ ๙
เรื่องร่งพลึงขลังด้วย

ในภาพนี้ : กลอนแปด
แข่งมวย
กายสิทธิ์
แค้นแค้นใจจืดจาง

๑๑. บ้านเบญจาทนไชย
หอมชวนหวานวิสูตรสะอาด
สูงสดชื่นอากาศ
แล้วดั่งไปอย่าง

บุปผชาติ
เพรศพรัง
เสนอนเมฆ
คำให้โอกลเกษม ๖

๓๔ สุตเปรรมปรคทาได้
เพียรตอวิชาวลเขยน
๕ ๑ ๔ ๔
ขณะนตางคตณเถย
ตางว่โง่งน้า

ไปเรียน
คำพา
เห็นตา คอยแฉ
ทวนนาตาของ

๓๔
๑๑ มะม่วงสองต้นแต่ต้น
พลัดควพรากกวรสถาน
จักเปล้าเปล้าขวิญญาน
โสภณใจโน้แล้ว

ไถ่ถอน
ดินแก้ว
หลุม
ตนหลาวพาสลัว

๓๖ ๑. วิจารณ์สุภราชเจ้า
เป็นหมิงมงคลอาสน์
โอบกราบพระอิสริยนารด
ประสิทธิ์พรทิแสงไฉว

ไกรลาส
เทพไท
อนันตฤทธิ
อภิชิต

๓๗
 ๑ เขาชู^{๓๗}ทอง^{๓๗}ระง^{๓๗}อน^{๓๗}จอม^{๓๗}
 ทั่ว^{๓๗}ทุก^{๓๗}น^{๓๗}ไพร^{๓๗}ราย^{๓๗}
 ตะวัน^{๓๗}ทอง^{๓๗}ส่อง^{๓๗}แสง^{๓๗}พราย^{๓๗}
 ฝา^{๓๗}ข้าง^{๓๗}เตอน^{๓๗}ใจ^{๓๗}อ้อม^{๓๗}

เกิด^{๓๗}ฉาย^{๓๗}
 รอบ^{๓๗}ล้อม^{๓๗}
 เท^{๓๗}ร^{๓๗}เร^{๓๗}ว^{๓๗}
 อ^{๓๗}ก^{๓๗}ว^{๓๗}ม^{๓๗}อง^{๓๗}น^{๓๗}อน^{๓๗} ฯ

๓๘
 ๑ เขาน^{๓๘}อ^{๓๘}ย^{๓๘}เร^{๓๘}น^{๓๘}น^{๓๘}อ^{๓๘}
 ภา^{๓๘}ณ^{๓๘}ถ^{๓๘}ว^{๓๘}พล^{๓๘}ด^{๓๘}ม^{๓๘}ร^{๓๘}ดา^{๓๘}
 เรา^{๓๘}และ^{๓๘}แม่^{๓๘}เค^{๓๘}ย^{๓๘}มา^{๓๘}
 ไป^{๓๘}ท^{๓๘}ง^{๓๘}สง^{๓๘}ข^{๓๘}าง^{๓๘}หน^{๓๘}า^{๓๘}

วา^{๓๘}สน^{๓๘}า^{๓๘}
 เน^{๓๘}น^{๓๘}ข^{๓๘}า^{๓๘}
 ค^{๓๘}อ^{๓๘}ย^{๓๘}ร^{๓๘}ด^{๓๘} ไ^{๓๘}ฟ^{๓๘}แล^{๓๘}
 บ^{๓๘}า^{๓๘}ไ^{๓๘}ม^{๓๘}เ^{๓๘}า^{๓๘}เ^{๓๘}ย^{๓๘}ว^{๓๘} ฯ

๓๙
 ๑ แด^{๓๙}ง^{๓๙}ป^{๓๙}าง^{๓๙}เร^{๓๙}า^{๓๙}น^{๓๙}ิ^{๓๙}ร^{๓๙}า^{๓๙}ศ^{๓๙}ร^{๓๙}าง^{๓๙}
 ไป^{๓๙}ม^{๓๙}ง^{๓๙}ศ^{๓๙}ึก^{๓๙}ษ^{๓๙}า^{๓๙}ศ^{๓๙}ิล^{๓๙}ป^{๓๙}
 คุ^{๓๙}ร^{๓๙}ไ^{๓๙}ห^{๓๙}ญ^{๓๙}อ^{๓๙}ย^{๓๙}ม^{๓๙}เ^{๓๙}อง^{๓๙}อิน^{๓๙}ท^{๓๙}
 ถ^{๓๙}อ^{๓๙}ช^{๓๙}อ^{๓๙}บ^{๓๙}าง^{๓๙}ก^{๓๙}อ^{๓๙}ก^{๓๙}แ^{๓๙}ว^{๓๙}

น^{๓๙}ก^{๓๙}รี^{๓๙}น^{๓๙}ท^{๓๙}
 เ^{๓๙}ร^{๓๙}ี^{๓๙}ศ^{๓๙}แ^{๓๙}ร^{๓๙}ว^{๓๙}
 น^{๓๙}ถ^{๓๙}ุ^{๓๙}ม^{๓๙}ิต^{๓๙}
 แ^{๓๙}ม^{๓๙}เ^{๓๙}น^{๓๙}แ^{๓๙}ล^{๓๙}ว^{๓๙}อ^{๓๙}ญ^{๓๙}ช^{๓๙}ล^{๓๙} ฯ

๔๐
 ๑ ชะ^{๔๐}ร^{๔๐}อ^{๔๐}ย^{๔๐}ก^{๔๐}ส^{๔๐}ล^{๔๐}ชา^{๔๐}ติ^{๔๐}เก^{๔๐}า^{๔๐}น^{๔๐}น^{๔๐}
 มา^{๔๐}สุ^{๔๐}แด^{๔๐}น^{๔๐}ศ^{๔๐}ร^{๔๐}ุ^{๔๐}ต^{๔๐}
 ส^{๔๐}า^{๔๐}ว^{๔๐}พ^{๔๐}ด^{๔๐}น^{๔๐}ก^{๔๐}เบ^{๔๐}น^{๔๐}ศ^{๔๐}
 ก^{๔๐}ิ^{๔๐}ด^{๔๐}แ^{๔๐}ต^{๔๐}เ^{๔๐}ร^{๔๐}เ^{๔๐}น^{๔๐}ถ^{๔๐}า^{๔๐}ว^{๔๐}

เค^{๔๐}ย^{๔๐}ม^{๔๐}
 ต^{๔๐}ง^{๔๐}แ^{๔๐}ก^{๔๐}ว^{๔๐}
 ช^{๔๐}ว^{๔๐}ต^{๔๐}
 ต^{๔๐}ร^{๔๐}า^{๔๐}บ^{๔๐}ล^{๔๐}น^{๔๐}เบ^{๔๐}น^{๔๐}ศ^{๔๐} ฯ

๔๑
 ๑ แ^{๔๑}ส^{๔๑}ว^{๔๑}ม^{๔๑}ณ^{๔๑}ิ^{๔๑}ว^{๔๑}เ^{๔๑}ษ^{๔๑}ร^{๔๑}ว^{๔๑}ง^{๔๑}ร^{๔๑}ุง^{๔๑}
 เ^{๔๑}ร^{๔๑}เ^{๔๑}น^{๔๑}เพ^{๔๑}อ^{๔๑}เจ^{๔๑}ย^{๔๑}ระ^{๔๑}เ^{๔๑}น^{๔๑}ใจ^{๔๑}
 ข^{๔๑}ับ^{๔๑}ส^{๔๑}ต^{๔๑}ว^{๔๑}เ^{๔๑}อ^{๔๑}น^{๔๑}อ^{๔๑}อก^{๔๑}ไป^{๔๑}
 น^{๔๑}ิ^{๔๑}ม^{๔๑}ิต^{๔๑}ส^{๔๑}ง^{๔๑}เล^{๔๑}ศ^{๔๑}า^{๔๑}ว^{๔๑}

วิ^{๔๑}ชา^{๔๑}ชัย^{๔๑}
 ค^{๔๑}า^{๔๑}ว^{๔๑}
 จ^{๔๑}า^{๔๑}ก^{๔๑}จิ^{๔๑}ต^{๔๑}
 ม^{๔๑}อ^{๔๑}บ^{๔๑}ห^{๔๑}ั^{๔๑}จ^{๔๑}ั^{๔๑}ก^{๔๑}ร^{๔๑}ว^{๔๑}าล^{๔๑} ฯ

๔๒
 ๑ เพ^{๔๒}อ^{๔๒}ส^{๔๒}ถ^{๔๒}า^{๔๒}น^{๔๒}ท^{๔๒}ิ^{๔๒}พ^{๔๒}ั^{๔๒}ด^{๔๒}เ^{๔๒}ห^{๔๒}ล^{๔๒}า^{๔๒}
 ไ^{๔๒}ค^{๔๒}ย^{๔๒}เ^{๔๒}ว^{๔๒}ม^{๔๒}ส^{๔๒}ร^{๔๒}าง^{๔๒}ส^{๔๒}ร^{๔๒}ค^{๔๒}ไ^{๔๒}
 น^{๔๒}ถ^{๔๒}ุ^{๔๒}ม^{๔๒}ิต^{๔๒}ส^{๔๒}ง^{๔๒}ว^{๔๒}เ^{๔๒}ษ^{๔๒}ชัย^{๔๒}
 ำ^{๔๒}ก^{๔๒}เ^{๔๒}น^{๔๒}ป^{๔๒}ระ^{๔๒}เ^{๔๒}ช^{๔๒}น^{๔๒}แ^{๔๒}ก^{๔๒}ว^{๔๒}

ส^{๔๒}บ^{๔๒}ส^{๔๒}ม^{๔๒}ย^{๔๒}
 ไ^{๔๒}ห^{๔๒}ม^{๔๒}แ^{๔๒}ร^{๔๒}ว^{๔๒}
 ไ^{๔๒}ห^{๔๒}ญ^{๔๒}อ^{๔๒}ง^{๔๒}
 เ^{๔๒}เ^{๔๒}อ^{๔๒}ก^{๔๒}ุ^{๔๒}ท^{๔๒}ภ^{๔๒}พ^{๔๒}ข^{๔๒}ว^{๔๒}ญ^{๔๒} ฯ

๑๓ อันฤๅชุกหม่นไหม้
โลกแต่ทำลายสมัย
ใช้โลกฟุ่มเฟือยไป
ทนถ่อยที่สุดด้วย

มนุษย์ภัย
จอมม้วย
จนบัน
กลุ้มบ้านิวเคลียร์ ฯ

๑๔ เสียใจในสัตว์ขวน
นรกใส่ให้โลกา -
มีมากมายล่งโลกสา -
ที่สุดพิภพวินาศด้วย

หนักหนา
นุโลกม้วย
รพดั่ง พอดุ
พิษร้ายมนุษย์ภัย ฯ

๑๕ พยับแดดแสงว่าน้ำ
มีดกว่าคมกรดไฉ
วิทยาศาสตร์จิ้นไฉ
กาลโศกเขลาโกรธไฉ

ควรโดน
บาดได้
ประโยชน์
โลกไหม้ฉิบหาย ฯ

๑๖ ตะวันฉายฉายเงอม
หอมรณรสสุคนธา
ระเรื่อเอื่อยเอื่อยธรา
หวนจ่อมโศกส่งแล้ว

ชะงัดกา
บ้าแก้ว
รำกว่า ทุรวณเษ
แหล่งหล้าวังเวง ฯ

๑๗ เพลงสาขาน้ำสู่พื้น
ลอยลิวเป็นเมฆไป
ทิสานุทิศต่างกลับไหล
มากล่าวคดีแก่น้ำ

นกล้าย
หลงหล้า
คืนแล้ว
เพลงทุ่งทิพย์ว้าย ฯ

๑๘ เมฆไหลไปทว่า
จอมปาภพผลิต
มหาสมุทรช่วยณมิตร
ซึ่งห่อหุ้มโลกธา

ทิสานุทิศ
แม่น้ำ
วิเศษสิ่ง
ส่งให้สวสวรรค์ ฯ

๕๘ ๕ ๖
๕ เมฆถนนอสุรวังราย
๑ ๕
ครุฑทองแถมอสุรวังราย
๕
เพ่งกิดเพอรั้งใจ
๕ ๑
คือแรมมโนคติไซร์

ทมิฬไพร
มั่งไม้
เรอรุง
มั่งไคยเกษม ๑

๕๐ รูปเหมือนราชรถแห่
หิวสู้หามฉัตรสวรรค์
ปากถามถึงคนกวนชัย
ถึงที่ทอดสอปลั้ว

หนึ่งวันต่อ
 เทริศแพร่
 ถวายทิพย์
 แล่ของของของ

๕๐. ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

เขาสก
วัง
วัง
วัง
วัง

๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

หยุดไหล
ไปสิ้น
ไหลเทวน
ดังโรตถาขก้างค ๑

๕๓ ธารโศกหวังโศกร้าง
โศกอยู่แสนทรมาน
คอยหาแห่งสายธาร
น้ำใหม่กลับไหลได้

อวสาน
 ออกใหม่
 ชลเนตร
 หนึ่งให้ระบายนั่น ฯ

เพลงนาง

๕๔ โอเอวบางร่างน้อย
ลมเฉื่อยโซซเซวคั่น
จันทนกะพ้อกรุ่นกระสัน
ในทงจนาภุมณรุ้ง

นวลขวัญ เร่มเออ
ถืองุ้ง
ผ่นแสนห
สุตรอนถอนถวิล ฯ

๕๕ โอสรินวลทิพย์
จากแม่จากวารี
อ่าววังหวนชว
เทงานขมขมตรมสะทอน

แก้วมณ พ้อย
เมือรอน
เทวนเปล้า
ทุกขใหม่ระหาถวิล ฯ

๕๖ สันคินแดนแผ่นฟ้า
ยังซอฝันไปสุด
ถึงสงหนงชงคจ
แผดผ่าวเผาเอาด้วย

มหาสมุทร
ซพม้วย
พยับแดด
พินร้ายสลายขวัญ ฯ

๕๗ เสนอวันอันสว่างร่าง
มดหมนทุกซอถรรพณ์
เทอนตายห่างหายพลัน
เทลงเปล้าเทงานอนหน้า

สุริย์จันทร์
ทวหลา
ขวัญลัว
ชพนอนาถหนาว ฯ

๕๘ ขาขาดเจ้าถ่หขาว
จักเหวเหงาหงอชจน
เทงานเจ้าทวเมืองบน
โอมแรงสมแสนหด้วย

ขาดฝน
หม่นม้วย
บวงกล่าว กราบเทอญ
ดงได้อธิฐาน ฯ

๕๙ จำจากนังดังต้อง
ทาสหงครังครวนพัน
ชวนอาถรรพณ์
ชาติใหม่มาเกิดให้

โทษทัณฑ์
ไซ้ใบ
ฤาอม
เราร้อนปรารถนา ฯ

๖๐ ละเมอเมาเหลาใจนั้น
เจ็บปวชามาตาย
อันหิตาเขาหมอย
นานกัฬาดินใหม่

ขวัญหาย
ใหม่ไซ้
มาฆ่า เรานา
อยู่วันนรกเสมอ ฯ

๖๑ ทุกขมหนตเตตเรไร
ชพเพนเกยรติคุณ
แม่แก่กาจ่าตร
สาวย่อมขังไม้เนื้อ

ศกคศร
กังกอย
บ่งใหญ่ ช่งใหญ่
คำต่อชวาสนา ฯ

๖๒ เพญาคอกเคอร์เชอร์ไซ้
กากแก่ปรีญญา
สาวช่าวราภ
ใจอย่างบัคขบบ้า

โหม ไตเลย
ปวชา
กวางง
เบื่อนหน้าเสนห์โดน ฯ

๖๓ ผวาใจไปสู่เจ้า
พอเพผลอพลันละเมอ
เพชฌณาตนนค้อเธอ
พนบภษของ

สาวเสมอ
แต่น้อง
หลุโหล
ชายแรวเสนหา ฯ

๖๔ โอ้หอมสาวแวนแคว้น
เริ่มไผ่ผันทนมเทอน
แวนเนตรร่วงนิลเสนอัน
ร้อยคำคอยนางแก้ว

แต่นแคว้น ดาวัน
ไผ่แล้ว
มดกว่า
เปล้าแก้อละเมอหาย ฯ

๖๕ เทอดทูนโถมแม่ไว้
แต่แผ่นทองรองไป
ทุกย่างอย่าห่างไกล
มึงคงเสริมรู้หา

เทอดสมย์
ทวล้า
โคตรเพชร รุ่งนา
อยู่เฝ้าสาวสวรรค์ ฯ

๖๖ โฉมเมืองฝากช่องฟ้า
เกรงฝรั่งไกรกาล
เงินทองท่วมโฉมศรี
กิดแต่สหายจ่ายด้วย

โศภณ สวรรค์ฤ
ฉันทวิ
เสด็จจิต
ร่างร้างเสน่หาฯ

๖๗ โฉมแม่จกฝากไว้
เกรงชมชื่นสายสมร
จัดเรือล่อเพลงนอน
เอากาพย์กลอนบังหน้า

นักกลอน คฤ
มวกถา
สมพาส กันนา
ร้านบำผสมกันนี้ฯ

๖๘ จอมขวัญฝากซ่อนไว้
เกรงเรูปอวสาน
ทำนอชยชู้ดักดาน
หลวงล่านาครคชยา

ธนาการ
ทำนชา
ดัดบรวง
ย้าหน้าแหกสลาฯ

๖๙ โฉมน้องฝากซ่อนไว้
เกรงถอยสมสะอาดองค์
ข้าสามหมื่นสงฆ์
นำมามาเลอล้างเท้า

กลดรงค์
กลังเกล้า
สัตว์ชว ชาตินา
หัวฟ้าเทพุทธิ์ฯ

๗๐ โฉมหญิงทั้งซ่อนไว้
เกรงหมื่นสมสัมภาร
ล้มการเรื่อไรทาน
ล้มก่อโบสถ์ใหญ่ธา

วรสถาน ใดฤ
ร้านชา
งานข่ง สะฮา
มุงปลาน้องสยของฯ

๗๑ สมจกถมคดงบา
ล้มเล่นโบสถ์วิหารมา
ล้มการเรื่อไรเอา
ล้มเสนห์ใครบฏกไซริ

ข้าเรา ชุมนต์แฮ
วาคใหม่
แต่ร้าน
เสอมสนนชสยของฯ

๑๖ โฉมโบสถ์วิหารใหญ่ซ้ำ
แนมมนัสมือเวจ
ขาวอลไวกุ๊ก
เสมอชาวมบาดไว

เสวยสี่ อัมฤ
จ้อมไถม
ปฏิวติ คัวยา
แกลไถลักระบาลม ๑

๑๗ โฉมเจ้าจกปากไว
ร่ำรวยถวาทุนนิพ
อธิบดีกอธิบดีคินทร์
สนั่นท่ามกลางวัดไซร์

นาฏศิลป์ คฤ
เขมอโบไส
โลกใหญ่ ชั่งแ
เบ่งน้ำขะแซของ ๑

๑๘ โฉมเจ้าจกปากไว
ร่ำรวยงานจักรพรรดิ
อยากผ่านพิภพสยามรัฐ
ลือกากนโปเลียนบ้า

พิบูลพิบัติ นาปแ
แกงกล้า
อึ้งใหญ่ สะธา
ชั่วช้าฝรั่งตูล ๑

๑๙ โฉมสาวจกช่อนไว
เกรงบ่แปดกามฤทธิ์
สอหล่อหม่อสรพิษ
ซ้ำชมชนโฉมใหม่

วังสฤต คฤ
มั่วร้าย
เจ้าเอก มหิมา
แนมว้อชะเลกาม ๑

๒๐ โฉมแม่จกปากไว
เกรงสัตว์น้ำหม่าหมา
ดุคร่ำข่มขืนสา-
ตาบ่แข่งชาติหม่าให้

อชฺฐา คฤ
หมั่วร้าย
รพิค้อย ทำแ
หม่นใหม่ดิบหา ๑

๒๑ โฉมน้องจกปากน้ำ
เกรงเข่นน้ำค้างสาง
กลอกกลิ้งอย่างเพชรวาง
แต่ครู่เดียวแตกคน

ใจนาง เองฤ
เสอมสน
รุ่งร่วง งามแ
เชอได้หมายโดน ๑

๘๗ โอ้สรนวลทิพย์แก้ว
ฝากเทพไท้ธรณ^๔
สามโลกหล่มโลกย์^๔
โถมแม่ฝากบ้ำข้า

กัณรี พะเออ
ฝากฟ้า
ฤๅเชอ
ชอบแท้อาอรรณ^๔ ฯ

๘๘ นั้วันจกจากเจ้า
ไปชั่วเคอนดาวดับ
เข็ดหลาบไม่รักกับ
ชอว่านางในหล้า

ลิบลับ
หมดฟ้า
อสรพิษ
แม่นแลวันรณ^๔ ฯ

๘๙ ม่านมุ้งไหมชนเสอ
ทวงทเพถึงเชิงตะคอน
แพรพรรณพิศตรากรณ^๔
เพอเคนเบ้นดาวพะแรว

บรรจกรณ^๔
แท่นแก้ว
แหวนเพชร
เพรศพรงเมองฝ^๔ ฯ

๙๐ ส้าทาปากส่นแดม
ฝากทกองฟอนทอับ
ปรโลกถองถอสิบ
ไปช่วยมราชให้

ปรางทิพย์ นนนา
ชนไข
ทศทว
เราร้อนปรารณ^๔ ฯ

๙๑ เมตดาเป็นห่วงเจ้า
เสาแต่กองเด็กทลัน
รดเก้งอย่างวิเศษอัน
กัณหนึ่งลันบาทไซรั

จอมขวัญ
ส่งให้
ไหมเอี่ยม
ยากไร้จ้านา ฯ

๙๒ ตามชาเคฤหาสน^๕รา
หญ้านุ่มสนามนวลละไม
บุปผชาติช่อช้อยไสว
หอมกรุ่นรอบสระแก้ว

เลอสมัย
ไหมแพรว
ถวาทถัน
เจออแจ้วบุหรางวน ฯ

๘๔ ๑ ภัตตาการชอแก้ว
หอมกรุ่นอาหารจัด
รสชาติชวนเทียมทัด
เบาะอ่อนนอนนุ่มทง

สารพัด นกนา
ใหม่พรัง
ของทิพย์
รูปไว้สวยสวรรค์ ฯ

๘๕ ๑ หมูหันไถย่างกึ่ง
มีสมันไข่ดาวเด็ด
หมูขวางป้าผัดเผ็ด
ซากฮองเตลันหอย

จลละเม็ด หอมแม่
หยดข้อย
ทะแนงเต่า
หนม้วยละเมอหา ฯ

๘๖ ๑ แสมใส่กรอกเล่หพา
นมมนเนยบั้งสวิสฯ
กาเวย์ไร่ไผ่ชาชนิด
เริ่มส่งกังกะตักแก้ว

ประดิษฐ์
ใหม่แพรว
ต่างต่าง
เลิศแล้วรสหาร ฯ

๘๗ ๑ ไวนานชาสั่งทำ
โกธิปัตต์ทอลเครื่องเทศ
จีนเก่าส่งส่ววิเศษ
ญูปูนุโรปริกาสะดุ้ง

ฝรั่งเศส
เถื่องทุ่ง
สรรพสิ่ง นานา
ดั่งม้วยหิวสมย์ ฯ

๘๘ ๑ งามคเณนใหม่พรัง
ไว้แซ่ไวน์โดยตรง
ร้อยล้านชงประสงค์
เริ่มส่งไปเรือรบร้อย

อเมวิหงส์ ทำแะ
หยดข้อย
ใช้จ่าย
อย่าน้อยใจเลย ฯ

๘๙ ๑ ของหวานของว่างชวน
หวานชื่นนมมนเนย
สรรพสิ่งวิเศษสวิสฯเอย
ขอแม่อย่าเศร้าสร้อย

ชูเสวย
กว่าร้อย
ยุโรปมริก ก้านแะย
นั่งละห้อยหิวไทย ฯ

๕๐ โดยเร็วอิทธิฤทธิ์อัน
วิเศษส่งสัจเวทย์จิตร
ทุกวันเพ่งพินิจคิด
นับไม่หมดหมื่นชั่ว

นฤมิต
แห่งเจ้า
เสนฮัทธิ
เร่งเร้าบริกร ฯ

๕๑ หวานไฉนมิร่อยแรม
เย็นชื่นจิตรสนิทาน
ทุกส่งวิเศษพิศดาร
จริงเด่นเลอเลิศล้ำ

ละเมอหวาน
เสนให้พรอัน
ดีเด่น
โอบอ้อมสาวสัน ฯ

๕๒ แดมแก้งคันหน่งฟ้า
ແ່ນหม่มขับสัท
อักษะเชยอนอังกฤ
เอ็กเซนสัไสแจ้วแจ้ว

นฤมิต
เพริศแพรว
เห่าสรวง เสดเส
สุนัษเจ้าปัญญา ฯ

๕๓ พิเศษห้วงฟ้ากำไร
สรรพส่งสสารพัด
เครื่องทองรุ่งเพชรรัตน์
อภยพทสงฆา

พาหุรัต
หยาดฟ้า
น้ำนาง
โลกหว่าไปรณย์ ฯ

๕๔ ร้อยล้านหนเฝ้า
ป่วนโลกจมีธศักดิ์
หากนอ้งเกิดคิดขัด
นานเนนยมนาไลรี

กำจัด จบผล
จ่ายใช้
โทรจิตร มานา
จักขอโถมขวัญ ฯ

๕๕ ผากส่งเวทย์ท้าว
อีกหน่งร้อยล้านบาท
กรามเร้นอย่าอาฆาต
นอ้งนชกให้ไว้

มัจจราช
กว่าได้
มาฆ่า เรียมเถ
เทพให้สุมพร ฯ

๖๒ สถานนิรยุชนันไฮรี
โปรดแม่หาว่า
ปรับอากาศขอเวจ
ทุกนกรรือสัตว์วัย

อคน ชังนา
ดัดด้วย
เย็นฉา
รูปพันคนสวรรค์ ฯ

๖๓ ตำรองรอใหม่ทรง
ไว้เทยวทุกเมืองเมณ
ปรับอากาศอย่างแดน
เงินเพอกันแรนเค้น

วิเศษแสน งามเฮ
แวนแคว้น
ดาวทิพย์
หม่นล้านโกฏิทอง ฯ

๖๔ นอกรุดาอย่างง
บกพร่องขอภัยโทษ
พยายามมุ่งสันโดษ
เงินขาดอย่าขามวย

ขุนโกรธ เรือนเลข
โปรดด้วย
ปราโมทย์ นะเบ
อยู่ด้วยคมสมอง ฯ

๖๕ นอชชายตัวแก่เจ้า
คิดค่าเงินเป็นบาท
ใช้เล่ห์เหลี่ยมถึงขนาด
เข้าข่มฤศยุแล้ว

มัจฉราช
ฝรั่งแก้ว
ใหญ่ยิ่ง
เทริศแพรวนรกานต์ ฯ

๖๖ เบตสถานน่าเทยไว้
บ่าวฝรั่งดำเปรตผี
จัดมกฤศก้อย่างด
คงมั่งคั่งสวดยวัย

อเวจ
มั่งม้วย
พันพิช รุแ
เลิศล้ำไอ่ตัย ฯ

๖๗ ขวนเมยอชมราชเจ้า
สร้างเร่งโรงแรนพิสาธ
เชิญกาชาดจัดงาน
เก็บค่าฝอยของหล้า

สนกสนาน
กรังท่า
โคตรเพชร รุ่งแ
หม่นล้านโกฏิทอง ฯ

๑๐๒ ๔ ๔ ๔ ๔
 ๑ ออกเหรยญตรากว่าร้อย
 งานใหญ่ระบำเชอโรค
 ออกโฉนดแบ่งปรโลก
 จัดแจ่มฤหาสน์และอัน

เนนิโคก เขาแะ
 นรภพอน
 ขาขแข็ง โลกแล
 ยัวรอนมโหศุรย์ ๑

๑๐๓ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ ขอเรยอนตรขงฟ้า
 เทยวท่องอมรโคขาน
 แลวกลับต้งนรภานต์
 ปฎิวคินรภใหม่แพรว

มหาสถาน เทาะแะ
 ทวี่ปแก้ว
 บ้านเก่า
 เทรศพรังอเวจี ๑

๑๐๔ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ จนอกนิษฐ์อุยากไค้
 เป็นป็นพรหมบรมสถาน
 สายสะพายค่านหาศาล
 แม่นม่นยมบาลไซร้

นรภานต์
 ทิพย์ไท้
 หรวาเพชร
 สั่งให้รางวัล ๑

๑๐๕ ๔ ๔ ๔ ๔
 ๑ เรยมรำนานะครท้น
 กิดไคร้พันสับทิส
 เจตคุตเทยวหลงผิด
 หวนสู่ร่างละเมอร้อง

อกนิษฐ์
 ลั่นน้อง
 อิสระ ไปๆ
 พร้าพร้องสรสเรยัญ ๑

๑๐๖ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ โลมสาวเสมอหาชาฟ้า
 ทิพย์จริยาเทวินทร์
 ถามเรดางรุ่งริน
 มิดคากักโกฏีขาว

มาดิน
 ซ่อนเศร้า
 ถามโลก
 จังเขาวสุทศร์ ๑

๑๐๗ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ ใ้อิปสรหน่งอัน
 เรยมเรวไรอันใจรัก
 ตนชนหามอกหัก
 หมครื่องรอยคอยจ้อง

แอ้นัก
 แต้น้อง
 หาไม้ เจอะแม่
 ฟักฟ้าพื้นเสมอ ๑

๑๐๘
 ๐ ละเมอเงาเขลาเปล่าสัน
 หาชั่วฟ้าปรุพิ
 พยับแดดว่าวรี
 แผลผ่าวเผาชีพแฉ่ง

สาวศรี มีฤ
 ล้มแล้ง
 ร้อนร่า
 เร่งให้ตายไฉน ฯ

๑๐๙
 ๐ ไร้สายสวาทหวานว่า
 ซากหนึ่งหาใจมี
 เขี่ยขบผิดแผ่นปรุพิ
 หอมหน่งนางแก้ว

ชั่ว
 ไม่แล้ว
 ทุกย่าง
 เหมือเกือละเมอฝัน ฯ

๑๑๐
 ๐ ซากฉันฝันว่าได้
 พลันตื่นธาราไหล
 ตื่นน่านนทุกข์
 ตกอย่างฝนสัฟ้า

ดวงใจ
 บ่าหน้า
 ในอก
 สักหล้าลาหาย ฯ

๑๑๑
 ๐ ดวงผกายฝันเร่าร้าง
 มาเจียนตี่จันทอง
 แล้วส่งอย่าดำทอง
 ทงขงรมณย์ไว

สี่ทอง
 หมั่นไหม้
 ผของหยิ่ง
 วนว่าอาถรรพณ์ ฯ

๑๑๒
 ๐ สวรรค์ลืมฉันไม่ได้
 รักที่สุดอ่อนหวาน
 หวังน่านอนนคกาล
 ตายเปล่าเขลาโสก้อง

ประทาน
 เสน่ห์ขง
 เวียนว่า
 อ้อมว้ายละเมอหวาน ฯ

๑๑๓
 ๐ โอ้อังการท่านนั้น
 ตะวันบ้วยเกษมีฤ
 อิศระกว่าลมคือ
 บอกกล่าวลึกลับ

สบายหรือ
 ชั่ว
 ชอน
 ใครเล่า
 ถ่วงรู้เราไฉน ฯ

^{๓๓๔}
 ๐ สุมาลัยไหวห่อช้อย
 สูงเยี่ยมเทียมเวหา
 หอมหวานปั่นป่วนผวา
 เวลาเชือดละเมออีกฟ้า

ชะงอกผา
 รุนว่า
 เทวษเปล้า
 จังคว่ำความจริง ฯ

^{๓๓๕}
 ๐ ทงใจชมช่อไม้
 หอมแห่งวรรณศิลป์หวาน
 วงกตแห่งปฏิกาณ
 ธารเลื่อนถ่านายช้อย

สุคันธมาลย์
 ชื่นช้อย
 พาเที่ยว
 อยู่พร่งสมย์หวาน ฯ

^{๓๓๖}
 ๐ ช่อนกลิ้งกลิ้งนาฏแก้ว
 หาซวี่ซวาวาย
 โลกหน้าอย่าคอยหมาย
 เหนงากว่าเหงาอกแห่ง

กรรหยา
 ลำเล้ง
 ดายเปล้า
 เห็นวใหม่สลวยขวัญ ฯ

^{๓๓๗}
 ๐ จันทกะท้อพ้อต่อฟ้า
 นิคหนึ่งสุคนธ์ชวา
 ปรโลกจ่อมน้ำตา
 แสบสังโลกโสภใบ้

วาสนา น้อยนา
 ไม่ให้
 ต่อว่า หวังฤ
 คำไรหมายไฉน ฯ

^{๓๓๘}
 ๐ สลัดไต่บ่ามาปปล้น
 ทองแห่งชีวีเรา
 กระทุ่มว้ายเกาะเงา
 เหลวเปล้าเวลาไปแคล้ว

ตำเภา -
 ล่มแล้ว
 กลิ่นโสภ เสมอฤ
 คุกรุกกลิงชะเลกรรม ฯ

^{๓๓๙}
 ๐ คัดเค้าซากอสร้า
 คัดอ่อนทุกโลกธาตุ
 เค้าอ้อมอ่อนไท้อาจ
 รอโลกร้างนางแก้ว

หนาวสวาท
 ทัวแล้ว
 อบอุ่น
 เปล้าแก้อะเมอหาย ฯ

๑๒๐
 ๑ สายหยดสายกลั่นสั้น
 สายขาวชวตสลาย
 สายเสนหาแนบมันหมาย
 จงถ่มโลกชะเงว่แห่ง

หอมหาย
 เล่ห์แบ่ง
 หยศชว ไฉนนา
 ไบ่แล้งเสนหา ฯ

๑๒๑
 ๑ จำปาจำปาข้า
 จันทร์จ่อมฟ้าโลก
 จำคันทวบไยค
 หลกเห็นไม่แลแล้ว

เสวยโศก
 รุ่งแล้ว
 มลชย
 ทรุกลอยนรگانต์ ฯ

๑๒๒
 ๑ คัดเกล้าคับอกเสรำ
 คัดแต่สายนาตา
 คัดเกล้าช่วยเสาะหา
 เอาแต่เกล้านางแก้ว

ทณวนิสำ
 รุ่งแพรว
 เลอกคัด
 เปล่าเก้อละเมอเหลว ฯ

๑๒๓
 ๑ คัดเกล้าค้ำเหตุสร้าง
 นฤมิตเป็นเอตถ
 ทวหมคัตต์ตัวทุกชนิด
 หามแหยมธำได้

อสรพิษ
 ทรวย
 หฤโหด
 จงไซ้บหมิง ฯ

๑๒๔
 ๑ มะตองตองจรงบนทอง
 ช่อวพญิงมรยา
 อย่าตองต่อแวตลา
 หน้ำใจควรว้าไ้

เสมาทา
 ย่ำโกก
 หลบคำ คายนา
 หน้ใหม่เสมอสี ฯ

๑๒๕
 ๑ ช่อแก้วชวตแก้ว
 บัวคำรุ่งมณโหิบบ
 วานรห้ามทวดิบ
 เร็วสุขัญคำไร

ผกาขพิช นนา
 ชนไซร์
 คุจง งามฤ
 อย่าใหม่สลายขวัญ ฯ

๑๒๖ ก้าวสามก้าว
กาลเก่าสวองามจน
ความจริงที่แข็งตะกอน
โถมหมื่นมนุษย์ชากกลิ้ง

แป้นทอน
เพรศพรัง
ตะโกนกู้
บ้ำข้าทอนฉลอง ฯ

๑๒๗ กองอศคกรุ่นรอน
เราขอหลังยัดถอ
ฤๅรู้ว่านางก่อ
พินพิวเผาสุดบ้อง

นหรือ
วาน้อง
อสรพิษ
บ้วยปมเบ้นตี ฯ

๑๒๘ สายหุดตเหตุทำรัง
สายชำโรคเสกเก่า
แสนทุกคำเข้ามา
สายกว่าสายชากใหม่

ยชา ฉัดนา
รำให้
บักว่า หุดฤ
บ้วยใช้หายโถม ฯ

๑๒๙ ไม่โรคเสมอโรคร้าย
ไฟกว่าพิษไฟกรด
นางแย้มขั้วยามอด
ตุมส่งตะปูโถมให้

กามรส
กรุ่นไหม้
หิวเสนห์ ตายนา
ข่าไว้หวีกวักจ้ ฯ

๑๓๐ ช้อนกลั่นกลั่นโรคใหม่
คาดว่าถาดขามา
สถาลิ่งเล่ห์มารยา
สวาคอย่าสวาทเข็ดแล้ว

นาสา ส่งฤ
กว่าแก้ว
หญิงขั้ว
บ้วยลั่นจนคราง ฯ

๑๓๑ ขานางโทร-เรือกม็อง
ขามนั้เพราะเงินหนา
กระพุ่มกว่าพุ่มมา
เกตุว่า get out ได้

ขานา มาเลย
นอบไหว
คอยสว่าง ว้างฤ
เหตุไร้เงินทอง ฯ

๑๓๒
๑ สดุดีสดุดันมน้อง
เริ่มเร่งหาเงินไป
สดุดีว่ามิว่าขายไซ
ระกำว่าระกำอกใหม่

นานโดน
ส่งไซรี
ยางเส้นให้
จ่ายขอเส้นให้สาว ๆ

๑๓๓
๑ เล็บมือนางกล่าวข
ต้องกว่าต้องโลกข
ขงโลกหล่อนขง sea
มะเดื่อหน่อมออกดอกพริ้ว

เสริมฐี พนา
แน่นน้อย
เฉิฟเข้า ข่มแฮ
อย่างร้อยประจำ ๆ

๑๓๔
๑ อบเชยอบขั้วข
อบราปัญญาขจัด
อบเชยขะเชยถนัด
อบบ่อเงินทองไซรี

วิสทธทศน์ งังแฮ
ส่งราย
อกยหน้อย รุฎ
แหม่นได้เกียรติเสมอ ๆ

๑๓๕
๑ เฉลอปรางกระท่อมร้าง
รักย่อมรินทอดขวัญ
ข้องนางห่างแสนห่ออัน
โสภเทมโสภชัพไซรี

ปรางค์สวรรค์ มีฤ
หม่นไหม้
สวมใส่ ใจแฉ
เปล่าไร้ใหญ่หลวง ๆ

๑๓๖
๑ โรยร่วงปวงมิ่งไม้
เปรียบช่วงขราผ่นใจ
ขัมนนุข้อยอยู่นานโดน
แรงแห่งกาลศอายุได้

สมาลัย
จอมไหม้
ไปร่วง คับฤ
บันแมจักรวาฬ ๆ

๑๓๗
๑ สาสธารละหานลุ่มห้วย
ฤาอมสาขลมา
มนษย์จิกอมคณหา
เวาแต่อรหันตพ่น

หุบผา
หลงถัน
ยากอง นักแฉ
หล่มม้วยอวิชา ๆ

๑ เรือกลิ้งบูหงาเลอนโล
โกลลุ่มโนภาพเสว
กัปตันตนาอวชา
ลอสเตรหลายพะเลเหล้า

นกรธา วนแ
 วนว
 ทวปจ งาม
 เทวทวปจกน

๓๓๕
๑. อินันตกถกกว้างกว่ากว้าง
เปรียบต่อคณฺหาชฌาณ
อนุสฺสยวฺจจิตฺตปฺราหฺมณํ
เขตแห่งทกขณินธรรมา

อวกาศ กัด
ใหญ่กล้า
สอนสั่ง
จอมหวังตั้งสาร ๙

๑๙๑
๑. ลอยใจผ่านผลึกรุ่ง
เพื่อส่งวิเศษวิสุทธูปาน
สารพัดนึกในอุณา
มองใหม่ให้เห็นแล้ว

อนันตภาค
คำแก้ว
ใหญ่ยิ่ง
อย่าแล้งอาณัติย์ ฯ

๑ เผลอไผ่ไปค้นข
ปลอนเจ้าโคตรงกนา
คนฉาวางความนา
ถึงวางแทนฟ้าชา

กากเขม่า
1 3
แก๊ส
4 4
ผดเอน
1 3
ขบวนการรกรงของ

๓๕๒
๕ มอญจักรวาลผ่านแว
อันใหญ่กว่าดวงใจ
เปรียบเทียบดั่งขลุ่ยใน
สดกงามมาดาม

อิน ไธ
เปลี่ยว้าง
หม่มมู
พรางแพรวแววสลาย *

๑๑ ให้แสงทาค่าน้ำ
อันยังประโยชน์ขนาด
หมายเลิศเพื่อโลกธาตุ
เรืองรองสันตสุขด้วย

มนุษย์ชาติ
ไม่วัย
ปราชญ์เปรื่อง
แก่นพาคว่าสรวง ฯ

๑๑๑
๐ ปางจักรวาลหว่านไว้
โลก^๔ถิ่นอนันตกาลดั่ง
ส่วนวิเศษเร่งแสงสว่าง
อย่าอ้อมอ้อมพาไฉน

พลึงขลัง ใดฤ
หยั่งได้
ไว้ง
อย่างไว้วิญญูณ ๑

๑๑๒
๐ งานสุริยาบำรุง
เพื่อเทนมพดงกายสิทธิ์
แบ่งภาคส่วนวิเศษวิจิตร
เหลวเปล่านนุชดำซ้ำ

นฤมิต
แก่กล้า
แจกลอก เทลวแด
จอมบาศามัญ ๑

๑๑๓
๐ มหาสมุทรอวกาศแก้ว
พลึงแห่งเทพเทวีธริน
โกฏิตาวเล่ห์หลดลวัก
ก่อนแก่นกาลจักรท้าว

สกาวันิล
เชียวกล้า
ปลิวว่อน
กำแท้มนุชไฉน ๑

๑๑๔
๐ ไหวถุรับคลื่นแห่ง
น้ำไหลพลึงข^๔พสุต
เป็นไปแห่งหม่อมมณ
ใครเล่าเสียดโลกดาม

พระสมุทร
เปื่อยสน
ดุจคลื่น
นั่งได้สงบไฉน ๑

๑๑๕
๐ เอาบารับคลื่นแห่ง
ม้วยกกับปรีดิ์พยุค
เป็นไปแห่งชาติมนุช
กลืนชูงตตชยของควาย

พระสมุทร
กลืนม้วย
สุดขึง
กลืนรอนนรกนาค ๑

๑๑๖
๐ หวานระลอกจากเพน
เพชรเพ่งสมาธิใจ
พลึงขลังส่งสมไป
สรรพสิ่งวิจิตรนฤมิตแก้ว

แทนอวิสัย หน่อนนา
แจ่มแพร้ว
นฤมิต
อยู่คู่แก่นสมย์ ๑

๔๕๐
 ๐ ลอยขวัญไปสิ้นรู้
 เห็นกลิ่นภพพอสาน
 ปรโลกช่วยวิมุติหวน
 ในสังขจะอันคน

อนันตกาล
 ไป^๕สิ้น
 วิสูตร^๕ของ
 คึง^๕ไร้อสงไขย ๑

๔๕๑
 ๐ ในมนุษย์นั้นไว
 มคอย่างเม่นอนธการ
 อ่าแก่เดเห็นอชคฺฆมาร -
 โลกให้ลูกเราไซ้

พรหมวิหาร
 สว่างได้
 คาโลก เลขนา
 กล่อมให้วิเศษโดน ๑

๔๕๒
 ๐ ไวขลังหลังบันสน
 เรือนอย่างพระพุทธรองค
 เทียรปราษณูเปรื่องประสงค
 หิงใหญ่ครเหลวไร่

สังฆ
 บ่งไว้
 ชัยใหม่
 เป่าให้สลายหนา ๑

๔๕๓
 ๐ ทำสังขเจอยแจ
 สรวรงเริงโสภมาสาป
 เทอโสภกวิปโยคอาบ
 โภกทั่วหล้ามาอะคร้าว

วิจิตรภาพย์ แก้วนา
 กว่าเสร์
 ใจโลก
 นังกรรมขรมขลัง ๑

๔๕๔
 ๐ หวังหลังใดช่วยสร้าง
 ขลังหลังหลังใจริน
 เจียรระในแกมพาดิน
 มาเทอจักรพาลได้

วิเศษศิลป์ ดั่งฤ
 เสนให้ไว้
 ถวิลคำ กวมนา
 ผ่อนร้ายหมายเกษม ๑

๔๕๕
 ๐ ชะเนมออรอยสงขง
 คุรุหน่งอนตรธาน
 การเยแก้วอชูกกาล
 แล้วไม่หวานซพไว้

วิเศษหวาน กัด
 เปื่อยไว้
 กับโลก
 เพื่อได้พาเยโดน ๑

๑๕๖
 ๐ เมฆไพลลงหม่นเจือม
 งามน่านแจ่มไม้ไผ่
 ดอกหญ้าบานโบก
 ซ้ำซ้ำธาราละอ้อน

ผาชะโงก
 ชับซ้อน
 ผวาซ้อ ละออลา
 เริงร่อนระหาซิ่น ๑

๑๕๗
 ๐ ผกาวัลยอ้อมแจ่มเจียม
 เมฆเป็นาพันถนอม
 หม่นบุหร่งเจือแจ้วอม
 กรวญคร่ำลำนำไว้

ชะโงกหอม
 มั่งไม้
 เป็นขลุ่ย
 บ้างแงมอสรวง ๑

๑๕๘
 ๐ พวงบุหงาระย้าช่อห้อย
 โรยหล่นธารโอยทาน
 มรคาช่นหอมป่าน
 เฝินข่านดอกไม้

หอมหวาน
 ทิพย์ไว้
 อบร่า
 บ้างให้วิเวกขวัญ ๑

๑๕๙
 ๐ สายัณห์เมฆมาเย็นรุ่ง
 งามเป่าหอมสุคนธา
 ดูเหว่าแว่วเจือแจ้วนา
 เสยวสนขวญอย่างว่าง

สุริยา
 บ้างว่าง
 ผวาหวาน
 ห้างร้างเสน่หา ๑

๑๖๐
 ๐ สายธาราซาซิง
 เชาแองหันระรินไถล
 คงใหญ่มั่งไม้ไพร
 คงมาทิพย์หอมล้อม

เสียงใส
 เรืออม
 ใบสะพรั่ง
 พรั่งพร้อมสุนทรย์ ๑

๑๖๑
 ๐ ขวรงค์นันทแห่งน้ำ
 วาปลั่งรุ่งเพชรใส
 สกาวใจแห่งมนุษย์ไกล
 มืดฟ้าชเพชรน่ายอ

ชลาลัย
 พรั่งพร้อม
 หมองหม่น
 ชั่วเยยวิญญูตา ๑

๓๖๒ ๕ หยาตนาเอชทำนเน
เรณจากนภาลัย
ถอยลงเยิมบุหงาโพ
มาช่วยสุนทรย์ฟ้า

จากไหน มานา
สู่หล้า
พรั่งพิชย์ ถึงนา
เฟื่องทุ่งสรรพสิริ ๑

๓๖๓ ๕ น้ำเหินไปสู่ฟ้า
พรายพรั่งรุ่งเงินยวง
อิสระยังอย่างใหญ่หลวง
ซบช่วยเลียงพิภพแก้ว

ส่งสรรพ
ร่วงแพรว
เหนือโลก
แม้นแล้วค้ำหนัก ๑

๓๖๔ จักรวาลบันแสนที่ไว้
กุดกำวีสเนดิสถิบ
ไกรรู้งเรืองหยิบ
มั่งคั่งอริยทรัพย์ฟ้า

ธาตุพิชย์
แค่เถา
เอาใส่ ใจเทอญ
ทวฟ้าไอสุริย์ ๑

๓๖๕ ๕ สุดสาขัณฑ์เพียบรุ่ง
เรอบเรือบเทอดสนธยา
วิเวณรามหอมบุหงา
เสียวสนหนาวละล้าต้อง

สุริยลา โลกเฮบ
ยาม้อง
ป่าเปลี่ยว
ห้ามหาคติขวัญ ๑

๓๖๖ ๕ จันทรเจ้าสกาแว้นฟ้า
แสงส่องลอคฤกษชาติ
ธาราฆ่าไศลหยาด
งามบ่าชะงอกโครกไว้

นภากาศ
ซอไม้
ดาวรุ่ง ระย้านา
เพื่อชงเสมอสรรพ ๑

๓๖๗ ๕ ทุ่งสงเขาใหญ่่น้อย
เราเล่นภฤกษ
วัยเยาว์เที่ยวประสา
ขวัญจอมธรรมชาติไซ้

มัทมา
ป่าไม้
เด็กเล่น พันแล
กว่าได้เสวยสวรรค์ ๑

๑. ถ้าทะเลโลดเทวแล้ว
ถึงเส้นธรรมาจรพณ
ตอนกึ่งนาขวัณ
มาเพิงแซตบง

เหตุรวบ
เสนอง
กลาง
ได้ ไม่จนหาย

๑๖๘
© พระยาสุรเสนาบดี
พิมพ์ที่กรุงเทพฯ
เราว่าว่างมาจ
ด้วยน้ำฝนชลอ

พิลาทาส แฉ่งเลข
เข่นไหว
เลิกใจ กันแสร
แบ่งไว้ออกมา ๔

๓๖๐
๑ กวตีกลับคืนมาได้
เหตุผ่านโลกประมาณ
จึงอดทนใจหาญ
ยังไม่สงวนหรือบอ

อหังการ
ครุฑน้อย
ชนิดห้าม
เพราะค้อยปัญญา ๗

๑๖๐ ผ. พช. + ช.
● ฝ่ายรวางเนื้อ
หอมใหม่เหม็นเก่าสาบ
อนตะอูขงซาบ
แต่แ้งงานจามกรัง

กายภาพ นนา
4. %
เปลี่ยน
ใจโลก
คำแพร่แวงสมัย ๑

๕๒
๑ นาด่างโกลนหยดย่อย
๕๓
ทรงบาทมฤตยูทศพร
๕๔
ซงคุณค่านำใส
๕๕
ทรงแก่นธราทรานไว้

อสงไขย
รับได้
วิเศษยิ่ง
เพื่อทำเกษมสันต์

๑๒๓
๕ กาดจ๊กรแก้วเกล็ดอนแด้
คัพหงงเหลซหับ
จากเจ้าล้านหาญวัน
ปิ่นแผ่นดินฮ้างวัง

โกฏิกัปเป
ถาวร
จนเปื่อย
น้ำจืดสวยเสมอ

๓๓๕ ขอบเสมอนมมมไค
 คอยแค้นดวงชีวิต
 โลกหน้าเมื่อไหนจิตร
 คำนึงเจตภูตสะออน

บรมนค ฮฮอ
 ฝ่องไฟ
 จักชน
 ตนชนละเมอหวาน ฯ

๓๓๖ อ้อมวิปโยคเหว่นไว
 เก็บเกี่ยวโสภณ
 เปล่าเปลี่ยเหว่นแจ้งใจ
 กระท่อมประมิตทำ

เกษรสมัย
 โลกหน้า
 จนห่อม
 ช่วยในขวัญไฉน ฯ

๓๓๗ ฉันทโรยอุเบียง
 มลคาพลนหนหาย
 จักมาต่อจันทรฉาย
 มาเพื่อเตือนโสภณ

เงาฉาย
 ห้างไร
 ละม้ายเพอน
 เปล่าให้เพงาหงอย ฯ

๓๓๘ จะเอนอ้อยเล็กล่าวอ้อย
 น้อยกว่าสาวซึ่งบุราณ
 ข้าน้อยใจคัดค้าน
 รสแห่งออคไธ

รสหวาน กัด
 กล่าวไว
 ดันเปล่า
 อยู่มาขมขมไฉน ฯ

๓๓๙ นันไกรกล้ายอ้อนไถ
 เกอเปล่าเสียวารี
 แว่นตรแห่งราตรี
 สักหนงบ้างเกษจ้อง

เทว พิฎา
 วัรวอง
 พวชพว้าง
 พบพร้อมเมื่อไฉน ฯ

๓๔๐ ไหวชาวตมขาคสน
 หินเล่าความลับคือ
 ไกรเล่าเชอชดลือ
 มาช่วยสุจริตจิตรไถ

กำหรือ
 ฝังไป
 ดึงเสนห์ นนา
 เปล่าไรรัสสาขเทว ฯ

๑๘๐
 ๐ เปลวอัคนีใหม่
 เหลือแต่เถ้าอลเวง
 ทำเอื่อยช้าขมเหง
 คายบ่หายวายสะดุ้ง

ตัวเอง
 ฝุ่นฟุ้ง
 ก้นนัก เลยนา
 ดั่งม้วยละเมอเขลา ฯ

๑๘๑
 ๐ อับเฉาเสมอมีงไม้
 ชบคำคมแหลกสลาย
 ปรโลกลุ่มงหมาย
 หอมขวนาชาदन

ขนตาย
 เปื่อยสน
 ผลิดอก ดังฤ
 ดั่งใหม่หมายไฉน ฯ

๑๘๒
 ๐ ในมโนคติปวศร้าว
 เจ็บแถมณขเจ็บ
 สวรรค์คงสั่งให้เก็บ
 โสภชาชีวิตแก้ว

หนาวเหน็บ
 สุดแล้ว
 ดาวเสน่ห่ เสีย
 อยู่เกือละเมอหาย ฯ

๑๘๓
 ๐ ทะเลทรายห้ามอบให้
 แห้งแห้งชั่ววาลัย
 มัมนั่นคอยไป
 ดับดั่งขวัญสวรรค์แจ้ง

หัวใจ
 กว่าแล้ง
 โกฎักปี่ กัด
 ขาวฟั่นคั่นไฉน ฯ

๑๘๔
 ๐ จันทนกะพ้อไหวกึ่งลือ
 แสงส่งนาค้างพราย
 กระต่ายป่ากรีดกราย
 มาเล่นแสงเดือนได้

จันทรฉาย
 เข้มไม้
 เร่งรำ
 แหล่งหล้าว่าสวรรค์ ฯ

๑๘๕
 ๐ จันทนกะพ้อถึงต่อให้
 อ้อมแผ่นฟ้าดินยอม
 เลอหอมแห่งเจ้าจอม
 รสหนึ่งของน้องแก้ว

สุดหอม กัด
 หมดแล้ว
 ดาวทิพย์ พิฤ
 เกิดม้วยหวานเสมอ ฯ

๓๕๖ เลอโฉมวิเศษสุดแล้ว
 เรืองแสงมัจฉาโกลน
 วิภูษณ์กรแห่งสายใจ
 เกศยวเสนพวนเซโว

ชลาลัย เจ้าเออ
 พราภได้
 โกลเซียว
 ว่ายให้ระหายขวัญ ฯ

๓๕๗ โฉมสาวนาแลศกาแล้ว
 ทิพย์รูปโฉมโฉมพรรณ
 ละออรินขาวเลาดังกลีบ
 ร้อนเรารมณียาง

เลอสุวรรณดี
 เพรศพรัง
 ก้อนเกล้า
 เทวยไว้ระหายตา ฯ

๓๕๘ พววจิตรนิมิตแม่นแล้ว
 อุตสาห์พราภหิมวา
 รุ่งดาวแห่งนาตา
 พรายพรางแกมมหาตระขี

มโนราห์ เรืองดา
 บ้าฟ้า
 มาฝาก
 อย่างทำทวยหอม ฯ

๓๕๙ อ้อมจิตรนิมิตเลิศแล้ว
 อุตสาห์จากหิมวา
 มาเมืองแห่งนาตา
 ดายเปล่งชลาลัยมา

มโนราห์ ห่อดา
 บ้าฟ้า
 เวียนวาช
 ไปเช้าทุกข์แล้ว ฯ

๓๖๐ รุ่งดาวเกยวอรณเกล้า
 ห้อยช่ออุบลนพวงจอม
 อ้อแอ้นอย่างฟ้าปดอม
 สาวส่วยแก้วอ่อนไถ่

สมพอน
 คอกไม้
 มาโลก
 ช่อนไว้ผายผัน ฯ

๓๖๑ ปราสาทนั้แว่นแก้วน
 อันอยู่ห้วงดวงใจ
 นฤมิตสิ่งทองปวง
 สรรพทิพย์ดังขงหน้า

แมนสรวง เสมอดา
 กว้าฟ้า
 ภายสีทมิ
 แดนองนางเศว ฯ

๓๘๗

๑๑ นาสารชุดแร่สาม

ซากแห่งภาคดินแดน
สัตว์เศรษฐกิจห้ามหาญ
โคตรเจ้าสยามยับแล้ว

แก่นสาร

ลัวฟ้า

มาหน้า

ถ่มม้วยเมืองสลวย ฯ

๓๘๘

๑๒ โอษฐ์บู่ร่วมควาย

เจ๊กหม่าคุลาอะบัง
โหมชุดแร่กันณัง
แก่นทรูฐบาลไซ้

กระมัง

เฟื่องร้าย

กลังใหญ่ ไทยแลน

ช่วยไว้เสริมฐู ฯ

๓๘๙

๑๓ นาสารบ้านแห่งน

โหลงซอสาครสาร
อ้างวังอยู่กลางวนานต์
นามอนไพรร้าง

อดคกาด

ป็นข้าง

ใจป่า

ร้างไร้คชสาร ฯ

๓๙๐

๑๔ กษสหัสถาสพา

คือทุ่งเถาว์ทิพย์ไพ
หิมพานต์สาสตุไพร
หิมเม่นกวางกะจงจอน

ดินไหว

กนกพื่อน

เพรชกุก

เจอยแจ้วบุหงสวรค ฯ

๓๙๑

๑๕ ทำ นาวะหว่านฉน

ด เล็กหวานปากคาล
ได้ แสบซ่าสามาเย
ด แด่นรกโหม่หล้า

โวหาร

คือหน้า

ทุกเมื่อ

ชั่วช้าจักรวาล ฯ

๓๙๒

๑๖ ทำ นามฉหว่านไว

ด หงวนขวา
ได้ ผลเพอนานา
ด เทาเทพยโองพุง

ปัญญา

รวงรัง

มนุษย์ชาติ

ท้าวคานาหม ฯ

๒๐๔ ๑ สุราษฎร์ฯ เทพหาสทำนสร้าง สวนโมกษ์ ไชยา
 โรงใหญ่มหรสพโสภ โกลน
 เหลกหลายวันวิปโยก ไปสู่
 พระสังสอนแนชะ ทารายกลายต์ ๑

๒๐๕ ๑ ไชยาสงฆ์แพะข้อง เทพมนต์
 กรามนั่งมกมลรัย ใส่เกล้า
 จากนคราร่อนรไป ไกลลัว ถับแด
 อบอุ่นใจคำเช่า เทพเจ้าสถิตขวัญ ๑

๒๐๖ ๑ หลังสวนสวรรค์สกลสร้าง บำสยาม
 ไว้เพื่อสกลไทยงาม อร่ามหล้า
 ธรรมชาติชนใจความ วิสฤทธอง
 สรรพสิ่งสูญค่าทำ มาสนวิเศษสลาย ๑

๒๐๗ ๑ หลังสวนมาลมังไม้ อุทยาน ชาติฤา
 ถูท่าไทยประหาร บำสน
 ห่งเจ้าร่วมคัวการ ร่มด้อย ถึงแด
 โลกมาสยามรัฐตน ดั่งไร้สลายสูญ ๑

๒๐๘ ๑ หลังสวนปูนปัทมา สวนสวรรค์
 คือกภาพกลอนโคลงฉันทน์ เพรศแพรว
 ถึงคกคณคณตัน ขยันแต่ง สว่างเลข
 จนใจจืดเหว้าแจ้ว รุ่งแล้ววิสุทธิศรี ๑

๒๐๙ ๑ กิณการกต่างขาว อะครวจิตร
 เหยยเพ่งไกลงศักดิ์สาร นิมิตตง
 มฤตยูหุตอิทธิฤทธิ์ รอกาพย์
 ทราบสังวิเศษทรงอง อ่อนเอนวรรณศิลป์ ๑

๒๐๐ โอมโอมรู้รอบรำด้วย
 ห่วงเพอมนุญเฝ้าร้องปราชญ์
 ไว้พิพิทกวสวาท
 อามนังขวัญชั้แก้ว

บุปผชาติ ชันแฉ
 เลิศแล้ว
 โกลงกาพย์
 เทรศแพร้วอนันตกลา ๑

๒๐๑ หวานนโนคติต่างรุ่ง
 รุมนมณเฑียรขวัญ
 ฝากกาพย์ใหม่ก้านัด
 ลมโศกวิปโยคกล้า

ฝนสวรรค์
 สุภา
 แด่โลก
 เหาะธาแลหมสมนัย ๑

๒๐๒ สุมาลัยในกาพย์แก้ว
 จงอยู่คู่ทศทิศ
 แดงขลังแห่งพลึงจิต
 ชงรุ่งนโนคติจำ

นฤมิต นนา
 แดงขลัง
 กวหนง
 คงหาเสกสรรค์ ๑

๒๐๓ วันยากไว้งจ้อง
 แก้วมเทอนตาช
 ใจจักเริ่มความหมาย
 เหลอแต่เงาหงาต้อง

จันทร์ฉาย
 หนงนอ
 วิเศษใหม่ เป้าแฉ
 ฝังดินตำเนิน ๑

๒๐๔ ชุมพรสวรรค์เร่งให้
 ทยอยเอนตาชงามนอน
 กิวิธอย่างฟ้าสอน
 งามยังปัญญาไซ้

บวรพร
 อ่อนให้
 ใจใหญ่
 ถักชงกตัญญู ๑

๒๐๕ หวานวิปโยคอยู่ใหม่
 หอมกลั่นกาลช้วน
 แสบโศกส่งเงาฝัน
 หนาวผ่าวอกษาไซ้

มลายขวัญ
 ว้างไร
 พินฝาก มาฤ
 เชอมนวชอกสมนัย ๑

๒๑๖
 ๐ บางสะพานไปสู่^๑น่อง
 ร้อย^๑ซ่งทองคำอัน
 รัตนชาติ^๑พนอน^๑กอนันต์
 โยแม่^๑ชาย^๑จอมแท้

หมากขวัญ มี^๑ญา
 คำแท้
 เสนอ^๑ส่วย หลาย^๑แล
 แต่ม้วย^๑เชย^๑สยของ ๑

๒๑๗
 ๐ บางสะพาน^๑พาด^๑ถั่ว^๑พูน
 เกิน^๑แท้^๑โถม^๑ทิพย์^๑ยวง
 ปู่^๑แต่^๑ถ่าน^๑ทอง^๑ปวง
 เทอ^๑คแต่^๑นาง^๑แทน^๑อหล้า

ทิก^๑พสรวง
 หยาด^๑ฟ้า
 ทิศ^๑สี่ สมน^๑แล
 คำ^๑ลา^๑โลก^๑สาม ๑

๒๑๘
 ๐ จาม^๑จักร^๑วาล^๑วุ่น^๑ว้า
 ปูน^๑ปิ่น^๑เกล้า^๑ดวง^๑ดาว
 อเม^๑ริหงส์^๑เหอ^๑กัน^๑ถาว
 ไท^๑ท้วง^๑สุโร^๑ปราง^๑ทอง

แสง^๑งดาว
 เตน^๑พรง
 คว^๑หลัง
 ทว^๑ปกล^๑งชะ^๑เลก^๑าม ๑

๒๑๙
 ๐ จาม^๑อา^๑กั^๑ธระ^๑ร่อน^๑ฟ้า
 เปร^๑งใจ^๑ไซ^๑โง^๑งาน
 เอ^๑เชย^๑คด^๑ง^๑กร^๑ว^๑บ^๑กร^๑าน
 สย^๑าม^๑ชว^๑บ^๑จ^๑รบ^๑แล

จักร^๑วาล
 ถ้อย^๑แท้
 คั้น^๑เปร^๑ง จ้ง^๑ฮา
 ทาส^๑ล้า^๑หลัง^๑หลาย^๑ ๑

๒๒๐
 ๐ ประ^๑กวด^๑กาย^๑เก้ง^๑ด้วย
 ทร^๑ก^๑ฐ^๑ว^๑ถึง^๑ค^๑ศ^๑ร
 ฤ^๑ส^๑ณ^๑ด^๑สว^๑ย^๑ของ^๑ค^๑
 โกล^๑ร^๑ใหญ่^๑แรง^๑เร^๑ง^๑เร^๑้า

โย^๑น^๑ ชอ^๑แม่
 ฐ^๑น^๑อ^๑ง
 ใหญ่^๑ย^๑ง
 จอม^๑เข้า^๑กล^๑ ๑

๒๒๑
 ๐ เส^๑ย^๑หา^๑ส^๑บ^๑ก^๑ว^๑า^๑ถ^๑าน
 แส^๑บ^๑ส่ง^๑จ^๑ับ^๑เส^๑ย
 เก^๑ิน^๑ท^๑ว^๑เท^๑ร^๑อ^๑ส^๑เค^๑ร^๑ย
 ไป^๑ข^๑ม^๑ซ^๑น^๑ท^๑ว^๑หล้า

ไธ^๑เค^๑ย จ้ง^๑ฮา
 สุ^๑เ^๑้า
 ยู^๑โร^๑ป^๑ร^๑าน
 เบ^๑อ^๑ก^๑น^๑้า^๑ส^๑ว^๑ส^๑ย^๑าม ๑

๒๒๙
๑ แล้งนามบุญเกิดอง
ทลายลอยจิงเหลนไหล
ชานชนตรึงข้างโพร
แสนแน่นอกเมืองล้ำ

กรุงไทย
ถิ่นฟ้า
แปรแปร้น
งับ้านชานทร ๑

๒๓๐
๑ จินสับลือหาลือ
อภัยอภัยจิงโครกรหุ
กาชชดลือเป็นครุ
งามบุญนสนองบา

มฤคชฺช ยอแม่
คู่ฟ้า
กลึงงง เสมอธา
ถิ่นหลักะลาหลวง ๑

๒๓๑
๑ ป้างไทยสมย์ลือสน
บุญนเหยยบจมปลัก
โพธิ์รัฐคำชายทัก
บุญนอชากชอไว้

เกียรติศักดิ์ สาธุ
หม่นไหม้
เท่าโพธิ์
เทอใช้ผลิตสยาม ๑

๒๓๒
๑ งามบุญนข้าหนา
งามบุญนจับสนาม
งามบุญนงกคาม
สวบุญนถบคน

เหยยบสยาม
แรสน
ส้าสอน
ดงมวยขวัญสยาม ๑

๒๓๓
๑ งามดาวระชารุงฟ้า
ถนเป้ามมเหยยบขวง
แจ่มจันทรจ้อมผาหลวง
ปลิวช่อไม้หอมทุ่ง

ผ่องสว่าง
รุ่งรัง
ถิบถัว
ถืองด้วยทิพย์วสัย ๑

๒๓๔
๑ บางสะพานไปผ่านพื้น
ข้ามสนิพพานอัน
รูกุขทวนบุญจันทร
เท่งแต่อริยสัจจไซ้

ดินสวรรค์
คำไร
พลันว่าง วางแฉ
เทอสนิกเลศสลาย ๑

๒๓๔ ๐ ไว้อุดมคติแห่งแก้ว
เพียรช่วยโลกสารพัด
ปากส่วนชาตณัดจัด
ทำเพื่อสังคัมแล้ว

โพธิสัตว์
ใหม่แพรว
อย่าดำ แม่เฉย
ถ่มม้วยด้วยสยาม ฯ

๒๓๕ ๐ สามร้อยชอกยแฉ่องม
สลับทเลียมโคจรชะง่อน
ชะเลียมเพือกผาขวัญ
นิลอำหาด้านแก้ว

จำสรวรค์
เพริศแพรว
บันเสนห์ คันทา
มั่นแล้วไพสรวรค์ ฯ

๒๓๖ ๐ สามร้อยชอกอยู่เกล้า
หนึ่งพระรัตนไตรอัน
สองพ่อแม่คุณภักดิ์
สามคำครุ่นอมหน้า

ชอกขวัญ เรานา
คำฟ้า
อนันต์คำ
นั่งไหว้กตัญญู ฯ

๒๓๗ ๐ ดูชะง่อนแฉ่องม
ดาวอยู่ไกลเอนหมอน
แสงดาวสังกระชิบ
เร็วคนใส่โคลงไว้

ผาทิพย์
เล่นได้
มนตร์เสนห์
ร่วงรุ่งผกายศิลป์

๒๓๘ ๐ ไพสินหลับอยู่ใต้
พลอยบ่มนิพนิตรา
โลกใดใส่ปรรณนา
หาใส่สมย์ทิพย์ด้วย

พสุธา
คำม้วย
อมตะคำ วรรณนา
แก่นแท้สถิตขลัง ฯ

๒๓๙ ๐ กังวานหวานแก้วแว้ง
ไถ่ถอนขันคักสังคัม
คาริการุ่งระย้าจัด
พราวแด่โลกเพริศแพรว

บาชัญ
เจอยแจ้ว
กว่าเพชร รุ่งแฉ
พร่งพร้อมคัลขวัญ ฯ

๒๘๐
๑ ขอ อังการ^๑ท่านได้
รับ ว่าสติปัญญา
กระ ฌม^๑มุตตา
เม หงอ^๑มพอกา^๑นัง^๑หอบ

กรุณา
คำ^๑ด้อย
เค^๑อน^๑หน้อย^๑ นะฮา
คร^๑น^๑อ^๑ย^๑โอง^๑หอม ๑

๒๘๑
๑ ออ^๑ม^๑แก^๑ว^๑จาก^๑ไวก^๑ทำ
อน^๑รา^๑ทิ^๑เพ^๑ว^๑รร^๑ด^๑ส^๑ก^๑ป^๑
หอม^๑อยู่^๑แต่^๑ผู้^๑ด^๑วิ^๑ล^๑
เ^๑น^๑คำ^๑โลก^๑กา^๑ถ^๑น^๑ำ

มา^๑ดิน
ส^๑ว^๑ย^๑หล^๑ำ
ท^๑ว^๑น^๑ช^๑น
แจ^๑ม^๑จ^๑ำ^๑ใจ^๑สม^๑ย^๑ ๑

๒๘๒
๑ ยาม^๑ไร^๑เ^๑อ^๑ม^๑เ^๑น^๑ร^๑ุง^๑
ก^๑ค^๑ิ^๑ทิ^๑พ^๑ย^๑แ^๑ช^๑ม^๑เก^๑ศ^๑า
ชะ^๑โ^๑ก^๑เขา^๑ส^๑ง^๑ท^๑น^๑ว^๑มา
เค^๑เ^๑น^๑ร^๑่ง^๑ส^๑เ^๑ด^๑ก^๑ก^๑า^๑พ^๑ย^๑เ^๑ร^๑ำ

ดา^๑ริ^๑กา
ช^๑อ^๑น^๑เก^๑ล^๑ำ
เ^๑ม^๑อ^๑เพ^๑อ^๑น
เ^๑อ^๑เ^๑ช^๑า^๑ส^๑ม^๑ย^๑ด^๑วิ^๑ล^๑ ๑

๒๘๓
๑ ริน^๑ค^๑ติ^๑วิ^๑เส^๑น^๑เ^๑ก^๑า^๑ทำ
กร^๑อง^๑กล^๑น^๑ช^๑ร^๑ว^๑ร^๑ชา^๑ติ^๑ร^๑ส^๑
วิ^๑ญ^๑ญา^๑น^๑เ^๑ห^๑ญ^๑ว^๑า^๑น^๑เ^๑อ^๑ส^๑ด^๑
ซ^๑บ^๑เ^๑ล^๑เ^๑ส^๑ร^๑ร^๑เ^๑ก^๑เ^๑ร^๑ำ

อน^๑า^๑ค^๑ด^๑
ร^๑ุง^๑เร^๑ำ
ส^๑ม^๑ย^๑เ^๑น^๑
ส^๑ร^๑ำ^๑ง^๑ร^๑เ^๑อ^๑น^๑ร^๑ก^๑น^๑ด^๑ ๑

๒๘๔
๑ ส^๑ุ^๑ก^๑น^๑ช^๑ม^๑ภ^๑ย^๑เ^๑เ^๑ย^๑ก^๑ง^๑พ^๑เ^๑น^๑
ด^๑ก^๑ด^๑ก^๑ด^๑า^๑ว^๑ท^๑น^๑ว^๑ส^๑ว^๑ร^๑ก^๑
เ^๑ส^๑เ^๑ด^๑ห^๑ล^๑บ^๑อยู่^๑ก^๑บ^๑ผ^๑น^๑
ร^๑น^๑ร^๑น^๑ด^๑ม^๑ส^๑ม^๑ย^๑ท^๑น^๑ำ

ด^๑ะ^๑อ^๑อ^๑น^๑จ^๑น^๑ท^๑ร^๑
ส^๑น^๑ห^๑ล^๑ำ
อ^๑ด^๑ส^๑ต^๑น^๑
ท^๑ล^๑ง^๑ท^๑น^๑เ^๑เ^๑ส^๑ว^๑ร^๑ย^๑ ๑

๒๘๕
๑ จ^๑น^๑ท^๑ร^๑เจ^๑า^๑ว^๑ว^๑แจ^๑ม^๑เ^๑ก^๑ำ
เม^๑ร^๑ก^๑เ^๑ล^๑อ^๑ส^๑ง^๑เ^๑จ^๑น^๑ช^๑ว^๑
ส^๑ถ^๑บ^๑ส^๑ถ^๑ำ^๑ง^๑เ^๑ล^๑ด^๑ม^๑ผ^๑า^๑ท^๑ว^๑ง^๑
ท^๑ว^๑เ^๑ล^๑เ^๑น^๑อ^๑า^๑ชะ^๑ว^๑ก^๑ว^๑ง^๑

ผ^๑ง^๑ส^๑ร^๑ว^๑ง^๑
ว^๑ว^๑ง^๑ร^๑ุง^๑
ถ^๑บ^๑ถ^๑ว^๑
เ^๑ล^๑เ^๑ย^๑ว^๑ำ^๑ง^๑ท^๑ว^๑ก^๑ว^๑ง^๑ก^๑ ๑

๒๕๒
 ◎ เลอผาหลวงร่วงระยา
 นำเทวแควนเดือนดาว
 ลมมนุษย์โลกอดดาว
 ใจเงาสัตว์เมืองบา

สุกสกา ดาวย
 รุงฟ้า
 กาวมา กันแฮ
 กลังกำสงคราม ฯ

๒๕๓
 ◎ หยามสัตว์เสรมธุกิจด้วย
 โลกไม่มีสัตว์ศีล
 โลกอย่างญุ่นจัน
 แลมฝรั่งงานหน้า

ส่วยตีน ฮะฮา
 ชั่วชา
 งกล่อย
 ฆ่าหัววิเศษสลาย ฯ

๒๕๔
 ◎ เจียรระในญานอิงรุ่ง
 เทียรเพ่งกิดนาที่
 ทิวกระทั้งราตรี
 ทรายเงางานวิเศษทั้ง

พระสุริย์
 โหม่พรัง
 สรรพสิ่ง
 กำฟ้าวิชาขลัง ฯ

๒๕๕
 ◎ ไสลดวงเลห์เพื่อนแก้ว
 ขวนขันใจไปกัน
 เทียวชะงอกโตรกผาผ่น
 นังจอมเมฆหมายเฝ้า

สกาขวัญ
 ก่อนเข้า
 ชันลัว
 อยู่เกล้าสุริย์ศรี ฯ

๒๕๖
 ◎ บรณดอามฤตรอน
 ออกว่าหุบเหวม
 ขวนพันตนชากผ
 งามชื่นมโนคติกล้า

รมณย์
 ปาชา
 ชมโลก
 วายฟ้าหฤหรรษ์ ฯ

๒๕๗
 ◎ โอ้ดาวนึ่งร่วงฟ้า
 แดกพรางพะเนียงไฟพราว
 ดาริกาเมื่อยล้าหา
 เรารุ่งมโนคติแก้ว

วูปสกา
 ช่วงแพรว
 ระโหยเบือ ดังฤ
 ไปแล้วฝนขลัง ฯ

๒๖๔ ๑ ถองโนระเรือยเจือยแจ้ว
 ปักขั้วประโคมใจ
 เคียงข้างอยู่กลางไพร
 เจาไซ้้องแก้ว
 เที่ยงไส
 แม่นแล้ว
 ไครน์
 ถม้วยหมายโดน ๑

๒๖๕ ๑ เทอกลาใหญ่ระใจง้า
 วาวรุ่งระยัระชาพราร
 นาค่างพรางพรุนาว
 หวนหวนวิเวกขุดูทง
 จำลาร
 บำพรัง
 ออกสน
 ซากกลิงหิมวันต์ ๑

๒๖๖ ๑ ขุนภูษะโงกฟ้า
 กลันเทกษาลดวักย์
 เจอมะโงกโตรกเทวอัน
 ชื่อนปรัญญาหล้าละอัน
 สดอยสวรรค์
 สันเทอน
 ถักถัว
 อันเทอละเมอฝัน

๒๖๗ ๑ ชะโงกชั้นชานชะอันแจ่ม
 ไม่เลื่อนลมบนวิเวก
 สายธารชานไหลเล็ก
 ทวงซ้อหอมบุหงระย้า
 ชะเลเมฆ
 เหาช้า
 ดาวหว่าน ดินนา
 อย่างฟ้าฟากฝัน ๑

๒๖๘ ๑ สรวงสวรรค์บันท่งทง
 สลับเหลี่ยมไทรมาเทิน
 กลางยอดเขยเมเขาเงิน
 หากำธรรมาดิแก้ว
 เนินเนิน
 ไบ่แล้ว
 โนเมฆ วิเวกนา
 แก่นฟ้าดินแสว ๑

๒๖๙ ๑ โอธารเอ๋ยพรางแพร่
 พชถ่านาอรามกลด
 ดอกหญ้านาสด
 จามอย่างจิตกรแก้ว
 มรกด
 ซ้อแพร่
 บานสะพรั่ง
 แต่งแต้มฝันสวรรค์ ๑

๒๖๔
๐ มอขวัญกลางยอดแก้ว
งามอย่างอุทยานสรวง
มอสลับ^๑เหลยม^๑ผลึกยวง
ประดับสรรพพืชเหล่า

ไศลหลวง
ร่วงฟ้า
หินระยับ
เหล่าไม้สยายต้น ฯ

๒๖๕
๐ ถดวักย้ออ้มค่าไม้
ทฤกษ์^๑ต่างต่างงามวิจิตร
ดอกผลพรั่ง^๑พรุผลิต
มายาว^๑ชีวิตน้อย

เสมออนิมิต
ยืนย้อย
คติทิพย์
นิตให้ละห้อยหา ฯ

๒๖๖
๐ ดอกหญ้าร่าย^๑ขาน^๑เงอม^๑
ปุยเมฆโถมลมผวา
เกสร^๑ร้อนลมถลา
ลอยว่อน^๑พ่อน^๑ฟ้าทาง

ชะโงกผา
ต้นพริ้ง
ปลิวลิ่ว
ส่ง^๑ซัง^๑โลกวิสัย ฯ

๒๖๗
๐ พินัยกรรมของแม่หญ้า
เขียนชื่อธาตวิเศษใส
เสร็จสรรพ^๑พ่อน^๑เร้นใน
เกิดใหม่^๑ต่อสู่เหล่า

วนาลัย
แกร่งกล้า
เมตต์^๑พิช^๑ นินนา
ทาม^๑ฟ้าอนาถา ฯ

๒๖๘
๐ แม่ไม้ฝากกฎแก้ว
อันซ่อน^๑ศักดิ์^๑เมตต์^๑พันธุ์
ไว้เพื่อ^๑ส่ง^๑เกษม^๑สันต์
เหลือ^๑เพอ^๑ลบ^๑ทมิ^๑ทซัง

ธาตุขวัญ
ลึกซึ้ง
สนองโลก
ฆ่าเหล่า^๑แหก^๑สลาย ฯ

๒๖๙
๐ ฤาไครมาช่วยได้
ล้วน^๑ชำนานาพันธุ์
สุนทร^๑ยท^๑ก้าน^๑ล
ลบ^๑โส^๑ก^๑สุข^๑เสมอ^๑หน้า

หฤหรณ
ป่าหญ้า
แด่โลก
นั้น^๑ไซ^๑ไร^๑ใคร^๑ถวิล ฯ

๒๗๐
 ๑ คิลิขาคิละอ้อนชอลพื่อน
 หง^๕หุง^๕หญา^๕คอก^๕กราย^๕
 เนิน^๕เนิน^๕มิ่ง^๕ไม้^๕หลาย^๕
 ช่อม^๕ชอง^๕าม^๕ชด^๕ชอย^๕

จัน^๕ทร^๕ฉาย^๕
 บ้า^๕พร^๕อย^๕
 สลั^๕บ^๕พุ่ม^๕
 กิง^๕ย^๕อช^๕ทยา^๕ด^๕เหมย^๕ ฯ

๒๗๑
 ๑ งาม^๕เฮย^๕โตร^๕ก^๕ชะ^๕โง^๕ก^๕เจอม^๕
 แรม^๕แจ่ม^๕จัน^๕ทร^๕ด^๕ง^๕ด^๕ก^๕
 วิ^๕เว^๕ก^๕หน^๕าว^๕ข^๕ง^๕ร^๕ุ^๕ส^๕ก^๕
 ชะ^๕เอน^๕ลัว^๕หวิ^๕ว^๕อก^๕อะ^๕กร^๕าว^๕

เหว^๕ล^๕ก^๕
 ส่อง^๕เศ^๕ร^๕้า^๕
 เป็^๕ล^๕ย^๕ว^๕เป็^๕ล^๕้า^๕ เถ^๕ง^๕า^๕แ^๕ล^๕
 อย^๕เฝ้า^๕ชะ^๕เล^๕เฝ^๕น^๕ ฯ

๒๗๒
 ๑ หวง^๕น^๕า^๕น^๕า^๕น^๕ชอ^๕ว^๕าง^๕
 วน^๕ว^๕าย^๕ว^๕ัง^๕เว^๕ร^๕ม^๕า^๕
 ส้า^๕เก^๕า^๕แ^๕ง^๕ะ^๕ว^๕า^๕
 ขว^๕ญ^๕ล^๕ว^๕ป^๕ล^๕ว^๕เบ^๕น^๕บ^๕้า^๕

เสน^๕ห^๕า^๕
 เน^๕น^๕ช^๕้า^๕
 หล^๕ง^๕ล^๕้ม^๕ จม^๕แ^๕ล^๕
 เหม^๕อ^๕เพ็^๕ล^๕ะ^๕เน^๕อ^๕ห^๕าย^๕ ฯ

๒๗๓
 ๑ เร^๕ย^๕ก^๕สา^๕ย^๕จ^๕า^๕ห^๕ึง^๕
 ก^๕ัน^๕ร^๕าง^๕ก^๕ล^๕ับ^๕ค^๕อ^๕ย^๕า^๕ถ^๕ัน^๕
 เส^๕ย^๕ง^๕ไ^๕ก^๕บ^๕้า^๕ข^๕า^๕น^๕ัน^๕
 ค^๕า^๕ว^๕ร^๕าง^๕ท^๕ร^๕า^๕ว^๕ระ^๕ย^๕บ^๕แ^๕ท^๕ร^๕ว^๕

เพ็^๕อ^๕ง^๕ผ^๕ัน^๕
 ต^๕า^๕น^๕แ^๕ล^๕ว^๕
 ต^๕ก^๕ค^๕น^๕
 ร^๕ว^๕ง^๕แ^๕ก^๕ว^๕ม^๕ณ^๕ส^๕ว^๕ร^๕ร^๕ก^๕ ฯ

๒๗๔
 ๑ เก^๕าะ^๕ห^๕ล^๕ก^๕ห^๕ล^๕ก^๕แ^๕ก^๕น^๕แ^๕ก^๕ว^๕
 ก^๕ือ^๕เพ^๕ง^๕ท^๕ุ^๕ท^๕ร^๕ธ^๕ร^๕ม^๕ณ^๕ุ^๕ท^๕
 เก^๕าะ^๕ย^๕ค^๕ม^๕น^๕ท^๕น^๕ม^๕ิ^๕ค^๕
 จ^๕เ^๕น^๕ม^๕ั^๕ธ^๕มา^๕ริ^๕จ^๕้า^๕

ก^๕าย^๕ส^๕ิ^๕ท^๕ธ^๕
 ร^๕ุง^๕พ^๕้า^๕
 ว^๕าง^๕ว^๕าง^๕ เว^๕น^๕แ^๕ล^๕
 แจ^๕่ม^๕แจ^๕ง^๕ท^๕ก^๕ข^๕ัน^๕ธ^๕ ฯ

๒๗๕
 ๑ พล^๕ัน^๕ร^๕ถ^๕ไ^๕เ^๕ล^๕ว^๕เ^๕อ^๕ย^๕
 ก^๕น^๕ส^๕่ว^๕น^๕ไ^๕ห^๕ญ^๕ุ^๕ส^๕น^๕ิ^๕ท^๕ห^๕ล^๕บ^๕
 ค^๕ว^๕น^๕ค^๕ั^๕กร^๕ว^๕ง^๕ค^๕า^๕ว^๕บ^๕
 ช^๕น^๕ต^๕ล^๕ง^๕ช^๕น^๕เช^๕า^๕ชา^๕

ล^๕ิ^๕บ^๕ล^๕ับ^๕
 เม^๕อ^๕ย^๕ถ^๕้า^๕
 ไ^๕ป^๕เ^๕ว^๕าง^๕
 ส^๕ุ^๕พ^๕า^๕ธ^๕น^๕บุ^๕ร^๕ ฯ

๒๓๖
๑ เทชรบุรีเด็กรอ
เกรียบไขตาลหวานหลาย
เห็นกรุณาว่านวย
รอล่วงเด็กรดทน

ของชาย
อย่างอื่น
ช้อย ช้อยๆ
เล่ห์ปล้นค้าขรม ฯ

๑๑๖ คมเหล่านาตาลเมามองเพชรบุรี

๒๓๖
๑ ทะ ยานบนบาต
ถม แห่งกระบอกปาน
บ่ม เปลือกเค็มฝาดปาน
ปี่ เสด็จมชดช้อย

ตาลหวาน
แซ่ฮ้อย
ลงใต้
ชนนาเมาเสมอ ฯ

๒๓๖
๑ หุ รตถานเดือนพูน
ตุ หวายนาตาลม
มู หมวยคมสกก
ตุ ส่งเงินนอมเกล้า

เพชรบุรี
บ้านเหล่า
บ่ใหม่
ค้าเซาฉาวฉาว ฯ

๒๓๖
๑ อุ ะเบาหงฮ้อย
สา หวายสุ่มไผ่เฒ่า
นา ทนกวเฒ่า
ร รัตรงเข่าปล้า

เบาเบา แรงรา
แม่น้า
ไปหน้อย
ไล่ช้างตอนงา ฯ

๒๓๖
๑ โก โกขอม้วยแก้ว
วา เน้นนานทรมาน
ปา จานใส่เปรี้ยวหวาน
เบ็ด ถัวไปเซ็นไว้

บริการ หน้อยนา
อย่างไร
งุ่นง่าน สะฮา
จ่ายให้ปลายเดือน ฯ

๒๓๖
๑ จก เป็ดจินคำจ้อ
จ หนงถอดจ่าน้า
จ รั่วให้ข้า
ไร ไม่ค้มโกฏแก้ว

เจ็บระฮ้า
แจ้งแล้ว
ขมขม
ก่อนบาเบอเหลือ ฯ

© 1997 by The McGraw-Hill Companies, Inc.

วิหารโบสถ์เจดีย์บูรพา

ช่วงเทชนจ่มปฏิภาณ

၈ ၇ ၆ ၅ ၄ ၃ ၂ ၁

725074

សេចក្តី

งานช่าง

ห้องแพรวสตรีทอาร์ต ๙

© ฐานานุกรมรัชกาล

โอบแมนัทหมันเสร็จ

๔ ๕ ๖ ๗ ๘
มอบเงินเปรยงเคตง

งานแต่แบ่งรายด้วย

จันทเพชร บุรีทอง

1470170

๔.๑ คัดเลือก คัดบ่ม

คลังโคตเงินสกุล ๑

๒๘๘
© คุณเสี้ยวแก้วบุรุษกิจกล้า

๔ ๐ ๔
เพียรบ่มเพาะบ่มบ่ม

๑๕

ฉาวโล่รัฐบาลไซร์

ชำนอง

YIN YIN

กาวน้ำ

งานวิจัยนี้

๙ ศวาทนาสมบัตินาย

ปล้นถ่วงเพชรบรมนา

๔ ๑ ๘
ขวานศิขริ์ขานเส้า —

วัดใหญ่ชัยกันไว้

ထွက်

๑๑
กตเวทีย

หน้า

หมื่นโทมหาราชองค์ ๔

๒๔๖
๕ ของงานผลิตเหล็ก

สัตว์ด้อยพบเพียงสิบตัว

ปล้นเพชรฆ่าเพชร

๑๑๔ ๕
นางมาเช็ดคิอดน

44
TAMMISU

สงวนลิขสิทธิ์

แตกโคตร

๔๒
เลขคี่นางบาทสยาม ๙

๒๘๗ สัตว์หมาอิงโซ่ขาน
 วัตรวงวัชรปาด
 ทองคำรุ่งนาค
 สัปถอยนิมทาบน้ำ

ปรางค์ศรี มหาธาตุ
 ยอดฟ้า
 ปลั่งอัม อัมฤ
 ทำล้างโคตรสลาย ฯ

๒๘๘ หมาอุบาทว์หิขรวา
 สัตว์งม้งระอาฤฤ
 อลงพญาต่อขอสุนิก
 กรวามขมหญิงม้าย

อัมหิต
 กล้งร้าย
 สัตว์บ้า
 ร่านได้ศิริจาดาน ฯ

๒๘๙ ไฉนบุจินอุบาทว์ร้าย
 หมาเอชวรตชากรนิค
 แหวะอั้งวะล่าชีวิต
 หวหนแฉอดกลางเท้า

อัมหิต
 เป็ชเถ้า
 สับบั้น ควรแล
 ทวสันตกุลสขาม ฯ

๒๙๐ ไฉนบุจินชั่วร้าย
 กิลผ่าวอารมณิพิน
 ประสุรามรุ่งอิทธิฤ
 จูล่าโคตรกษัตริย์ร้าย

อัมหิต เทษนแฮ
 หลุ่งไถ่
 เร็ว
 จำให้สันตกุล ฯ

๒๙๑ สกุตอลองพญาแก้ว
 แลขามอญทางชาติ
 รามัญรันหนชยาค
 แลชั่วฤทธิหมาร้าย

ทรราช
 หม่นไหม้
 อำนาจ อุบาทว์นา
 ร่านปล้นอญชยา ฯ

มนุษย์ชาติชอบการฆ่าการดำทำลาย

๒๕๒

๐ ทะ ลวงฟ้าดำเสียว	เดือนทอง
ลุ่ม แห่งกิเลสยศของ	หม่นไหม้
บ่ม ค่อยค่อยใจหมอง	มนุษย์ชั่ว ชาติแธ
ปู้ แผ่นนิวเคลียร์ไว้	ฆ่าเหล่าแหลกสลาย ฯ

๒๕๓

๐ ทุ รชนโลกแพร่เหล่า	อดสู สายแธ
สุ หาร่ายปรมาณู	ลุ่มฟ้า
มู หมายถึงกัณทรู	นรกว่า ร้ายกว่า
ดู่ กว่าสัตว์อุบาทว์บ้า	เบือนหันมนุษย์สดุด ฯ

๒๕๔

๐ อุ จาคจุติร่วมร้อย	ศาสนา
สา รหัดคำสอนหา	คำไร
นา นามมนุษย์ชิงหมา	มาเกิด
รี เร่งสอนเปล่าไซ้ไร	ถ่อยซ้ำสดุดเสมอ ฯ

๒๕๕

๐ โภ ทกมนุษย์ถ่อยเน	สิวไลซ์
วา แน่แท้จัญไร	ชั่วร้าย
ปา ธรรมาคไป	ภพเอน หมดแธ
เปิด แจงพิษสุดท้าย	เพื่อไหม้โลกสลาย ฯ

๒๕๖

๐ จก เปרטมนุษย์เร่งไหม้	อเวจี
จุ ทมิญญูตล	ดำช้า
ริ รัราโคฎิป	เงาเปล่า
ไร จังเกิดรกเหล่า	คลั่งบ้านรกานต์ ๗๖

๒๕๗

๐ พระ เล็กเล้งทำมพ

กุ่ม ลิวเหินสูญญตา

๒๗๖ ระเบียบแบ่งรจนา

ป ^๑ ^๒ ^๓ ^๔ ^๕
แผนวเคลียร์แพร่

โลกกะลา เทวแด

๑ ๒
แวนแก้ว

เพลงน้อย

เพลงหน้าแขกผู้ชาย ๑

๒๕๓๘
© พ. รักษานานาชาติ

๕. ห่อข่อยทรายโรยวัน

๖. แรงตราประทับกษัตริย์

๓. แข่งสถาปนาบุญบั้ง

กระดาน

024571

๕. หายใจ

เบ่งรายนรกสด ๆ

๒๕๕
๑ ขุ ษาโยทโสทเสว

๔๕
๓๖ แก้วเจมมูนียก

๗๓ ทททงบมอ

[illegible]4
LEMONS

317967

อนาถวัน โลกเลว

๑๒๓๔๕
จังหวัดนครราชสีมา ๑

๓๐๐ โท ลาหุลว่วง

ว่า กว่าโลกแตกราน

ป่า ธรรมชาติสง่างาม

๗๑ ๗๒ ๗๓
เบต ถ้อยถวายพระเจ้า

จักรวาล

(1997)

लड्डावाले

^๑ ป๋อมเสวราแสนสมัย จ.

๓๐๘
๑ จก ทราบไปรษณีย์ฯ

๕. ๖. ๗. ๘. ๙. ๑๐. ๑๑. ๑๒. ๑๓. ๑๔. ๑๕. ๑๖. ๑๗. ๑๘. ๑๙. ๒๐. ๒๑. ๒๒. ๒๓. ๒๔. ๒๕. ๒๖. ๒๗. ๒๘. ๒๙. ๓๐. ๓๑. ๓๒. ๓๓. ๓๔. ๓๕. ๓๖. ๓๗. ๓๘. ๓๙. ๔๐. ๔๑. ๔๒. ๔๓. ๔๔. ๔๕. ๔๖. ๔๗. ๔๘. ๔๙. ๕๐. ๕๑. ๕๒. ๕๓. ๕๔. ๕๕. ๕๖. ๕๗. ๕๘. ๕๙. ๖๐. ๖๑. ๖๒. ๖๓. ๖๔. ๖๕. ๖๖. ๖๗. ๖๘. ๖๙. ๗๐. ๗๑. ๗๒. ๗๓. ๗๔. ๗๕. ๗๖. ๗๗. ๗๘. ๗๙. ๘๐. ๘๑. ๘๒. ๘๓. ๘๔. ๘๕. ๘๖. ๘๗. ๘๘. ๘๙. ๙๐. ๙๑. ๙๒. ๙๓. ๙๔. ๙๕. ๙๖. ๙๗. ๙๘. ๙๙. ๑๐๐.

๖๖๖

ไร มั่งคั่งหลายโลกใหม่

อินทรา

ทรมานไว้

๘๖ ๙๖

ไมรตยคตของ ๗๐

หลักทูลขน

๓๐๒ ๐ ทะ เลหวนกว่าเจ้า ปากหวาน
 ล้ม แท่งปลายดินปาน บำช้า
 บุ่ม กรรมก่อมานาน สมองแน
 ปู่ แล่พันสงกล้า จำสนแลขมสมัย ๑

๓๐๓ ๐ ทุ รชนหลักกว่าร้อย โยชนลับ ไปเลอ
 ทุ หว่านาแหววับ เหล้งไว้
 มุ หมายไม่ชอกลับ กั้นเส้นห์
 ทุ แข่งมมนุษย์ชั่วไร จ้อมไหม้อยเวจ ๑

๓๐๔ ๐ อุ บคชาติใหม่ขุน ภาไทหน กัด
 ๓ แก่ไมตรีโน สัตว์ร้าย
 นา ทำนงเท่าไฟ อสรพิษ
 ไร รักัดขวัญใหม่ จังววยเกษมสัท ๑

๓๐๕ ๐ โโก ทิถาแจ้วคำแฉ้ว ๓ มนุษย์
 ๓ ไร่แรงสนุกสุด ทวน้ำ
 ปา โยลิ่งกันละจ หนอนใจ
 เป็ด หนุ่มสาวอ้าทำ ห้ามบ้ำเหตุหรรพ์ ๑

๓๐๖ ๐ จก เปรดเจอปราชญ์ไร ๓ ผรุสวาท สะฮา
 ๓ ถ่านเพลิงอาฆาต ขูร้าย
 ๓ ๓ ๓ รพินเสียงอุบาทว์ บาปบัน เรวรา
 ไร ไม่เร็นรทใหม่ ๓ โลกมัวมหันตภัย ๓๐๖

ธรรมชาติ

๒ ผลึก ^๔ รุ้งเพชรระย้า ^๔	ผกายมณ ^๔ พิวับ ^๔	ดั่ง ^๔ ดั่ง ^๔ ผ ^๔ ฟุ้ง ^๔ ไต้
ใหม่ ^๔ เวหา ^๔ วุ่น ^๔ หาย	ลบ ^๔ สลาย ^๔ สูญ ^๔ พุน ^๔ เทา ^๔ ห	สม ^๔ เพช ^๔ วิ ^๔ ตม ^๔ นุ ^๔ ษ ^๔
สุด ^๕ สน ^๔ แสม ^๔ อน ^๔ สน ^๕ น ^๕	เสม ^๔ อก ^๔ น ^๔ กับ ^๔ ดาว ^๔ ร่วง	ฟ้า ^๔ บ ^๔ หว่าง ^๔ ดาว ^๔ หาย
เปล่า ^๔ ไร ^๔ ไม่ ^๔ สะ ^๔ เท ^๔ อน ^๔ สว ^๔ ร ^๔ ค ^๔	ห่อ ^๔ ม ^๔ ห ^๔ ญ ^๔ า ^๔ น ^๔ กับ ^๔ รู ^๔	สู่ ^๔ ปร ^๔ ก ^๔ ติ ^๔ วิ ^๔ ธ ^๔ ย ^๔ โลก
ลม ^๔ ยัง ^๔ โบ ^๔ ก ^๔ ม ^๔ ง ^๔ ไม่ ^๔	ให้ ^๔ หอม ^๔ อ ^๔ ม ^๔ เม ^๔ อง ^๔ ม ^๔ ม ^๔	วิ ^๔ เว ^๔ ค ^๔ ุ ^๔ เห ^๔ ว ^๔ า ^๔ เจ ^๔ ือ ^๔ ย ^๔ แจ ^๔ ว ^๔
แสง ^๔ เงิน ^๔ แ ^๔ ร ^๔ ว ^๔ ะ ^๔ แ ^๔ ร ^๔ ว ^๔ ี ^๔ ท่า ^๔	แสง ^๔ ทอง ^๔ จ ^๔ ำ ^๔ จับ ^๔ สว ^๔ ร ^๔ ค ^๔	แจ ^๔ ม ^๔ จ ^๔ น ^๔ ท ^๔ ร ^๔ ค ^๔ ับ ^๔ น ^๔ ั ^๔ ม ^๔
น้ำ ^๔ ค ^๔ ้าง ^๔ พร ^๔ าย ^๔ ห ^๔ ่อ ^๔ ม ^๔ ห ^๔ ญ ^๔ า ^๔	ไ ^๔ ก ^๔ ป ^๔ า ^๔ ชน ^๔ แจ ^๔ ว ^๔ แจ ^๔ ว ^๔	พ ^๔ ร ^๔ าง ^๔ แ ^๔ ร ^๔ ว ^๔ ั ^๔ ประ ^๔ ก ^๔ าย ^๔ ท ^๔ ร ^๔ ิ ^๔ ก
ด ^๔ ง ^๔ ค ^๔ ิ ^๔ กะ ^๔ เข ^๔ ือ ^๔ ก ^๔ ย ^๔ น ^๔ า ^๔	ท ^๔ ร ^๔ าว ^๔ ผ ^๔ ล ^๔ ิ ^๔ ก ^๔ า ^๔ อ ^๔ ุ ^๔ ษา ^๔ โย ^๔ ค	ล ^๔ ม ^๔ โบ ^๔ ก ^๔ ช ^๔ ่อ ^๔ บุ ^๔ ป ^๔ ศ ^๔ า ^๔ ติ
หอม ^๔ สะ ^๔ อา ^๔ ด ^๔ บ ^๔ วิ ^๔ สุ ^๔ ท ^๔ ธ ^๔	ด ^๔ ุ ^๔ จ ^๔ ก ^๔ น ^๔ ป ^๔ ระ ^๔ ท ^๔ น ^๔ ท ^๔ ิ ^๔ ห ^๔ ย ^๔	ลิ ^๔ บ ^๔ ลิ ^๔ บ ^๔ เ ^๔ อ ^๔ ม ^๔ ผ ^๔ า ^๔ สูง
ย ^๔ ู ^๔ ง ^๔ ย ^๔ าง ^๔ กร ^๔ าง ^๔ ไ ^๔ กร ^๔ ด ^๔ ง	พ ^๔ ง ^๔ บ ^๔ า ^๔ อ ^๔ บ ^๔ า ^๔ แ ^๔ ม ^๔	แ ^๔ ม ^๔ บ ^๔ า ^๔ ไ ^๔ บ ^๔ า ^๔ ห ^๔ ว ^๔ ย ^๔
มา ^๔ ก ^๔ ม ^๔ าย ^๔ ไม่ ^๔ เบ ^๔ ญ ^๔ จ ^๔ ท ^๔ ร ^๔ ด ^๔	ชน ^๔ ไม่ ^๔ ไ ^๔ หญ ^๔ ไ ^๔ บ ^๔ ท ^๔ นา	พ ^๔ ุ่ม ^๔ สง ^๔ า ^๔ สูง ^๔ ส ^๔ อย ^๔ แ ^๔ ม ^๔
วิ ^๔ เว ^๔ ค ^๔ า ^๔ ก ^๔ บ ^๔ เส ^๔ ย ^๔ ล ^๔ ส ^๔ ว ^๔ ร ^๔ ง	ย ^๔ ว ^๔ ง ^๔ ร ^๔ ม ^๔ พ ^๔ รุ ^๔ สะ ^๔ พ ^๔ ร ^๔ ง	ค ^๔ อ ^๔ ก ^๔ ด ^๔ ง ^๔ ด ^๔ าว ^๔ ส ^๔ ก ^๔ าว ^๔ น ^๔ า
ระ ^๔ ย ^๔ า ^๔ ย ^๔ อ ^๔ ย ^๔ ห ^๔ อ ^๔ ย ^๔ อ ^๔ บ ^๔ ะ ^๔ แ ^๔ ก ^๔ ว ^๔	เจ ^๔ ือ ^๔ ย ^๔ แจ ^๔ ว ^๔ ล ^๔ อง ^๔ ใน ^๔ ห ^๔ ว ^๔ า ^๔ n	ป ^๔ า ^๔ n ^๔ ป ^๔ ิ ^๔ ท ^๔ ิ ^๔ ห ^๔ ะ ^๔ ย ^๔ อ ^๔ ย ^๔ เส ^๔ ย ^๔ ง
จ ^๔ ำ ^๔ ร ^๔ ะ ^๔ ย ^๔ บ ^๔ ุ ^๔ ห ^๔ ร ^๔ ง ^๔ ร ^๔ าย ^๔ ร ^๔ อ ^๔ ง	ท ^๔ ร ^๔ ะ ^๔ ก ^๔ ไ ^๔ ท ^๔ ร ^๔ ก ^๔ อ ^๔ ง ^๔ บ ^๔ า ^๔ ช ^๔ ฎ ^๔	ส ^๔ ำ ^๔ ส ^๔ ั ^๔ ว ^๔ ระ ^๔ ว ^๔ ิง ^๔ ร ^๔ ำ ^๔ ด ^๔ ำ ^๔
ไ ^๔ ก ^๔ แ ^๔ ก ^๔ ว ^๔ แจ ^๔ ว ^๔ แจ ^๔ ว ^๔ ชน ^๔	ม ^๔ ห ^๔ ั ^๔ ศ ^๔ จ ^๔ ร ^๔ ย ^๔ ะ ^๔ ว ^๔ ัน ^๔ ร ^๔ เ ^๔ อ ^๔ ง ^๔ ร ^๔ อง	ส ^๔ อ ^๔ ง ^๔ ห ^๔ ล ^๔ ้า ^๔ ท ^๔ เ ^๔ อ ^๔ ก ^๔ ผ ^๔ า ^๔ ท ^๔ ล ^๔ ง
ย ^๔ ว ^๔ ง ^๔ แ ^๔ ย ^๔ วิ ^๔ เว ^๔ ค ^๔ เว ^๔ ง ^๔ สว ^๔ ร ^๔ ค ^๔	เล ^๔ ก ^๔ เม ^๔ อ ^๔ ง ^๔ ค ^๔ ณ ^๔ ช ^๔ น ^๔ ท ^๔ า ^๔	ช ^๔ ่อ ^๔ บุ ^๔ ห ^๔ ง ^๔ า ^๔ น ^๔ แ ^๔ ย ^๔ ม ^๔ บ ^๔ า ^๔ n
สุ ^๔ ค ^๔ ัน ^๔ ธ ^๔ ม ^๔ ล ^๔ ย ^๔ ห ^๔ ว ^๔ า ^๔ n ^๔ ห ^๔ อม ^๔ ช ^๔ ง	ท ^๔ ง ^๔ ท ^๔ ง ^๔ ค ^๔ ง ^๔ ท ^๔ ว ^๔ ง ^๔ ห ^๔ า ^๔	ล ^๔ อย ^๔ ล ^๔ ม ^๔ ม ^๔ า ^๔ ก ^๔ ล ^๔ อ ^๔ ก ^๔ เ ^๔ ล ^๔ ้า ^๔
โ ^๔ ก ^๔ เ ^๔ ล ^๔ ้า ^๔ สุ ^๔ ม ^๔ ล ^๔ ย ^๔	ล ^๔ ัว ^๔ ล ^๔ ับ ^๔ ไ ^๔ ป ^๔ ร ^๔ ว ^๔ ง ^๔ ร ^๔ ัง	ส ^๔ ัง ^๔ ส ^๔ ม ^๔ สุ ^๔ ม ^๔ ล ^๔ ย ^๔ ห ^๔ ว ^๔ า ^๔ n ^๔ ชน ^๔
ระ ^๔ ว ^๔ น ^๔ ล ^๔ ม ^๔ โ ^๔ ก ^๔ ม ^๔ ง ^๔ ไม่ ^๔	เล ^๔ ก ^๔ สุ ^๔ ห ^๔ ร ^๔ าย ^๔ ท ^๔ ิ ^๔ ห ^๔ ย ^๔ ล ^๔ ุ ^๔ บ ^๔ ไ ^๔ ้	เม ^๔ ัน ^๔ แ ^๔ ล ^๔ ว ^๔ ส ^๔ ง ^๔ บ ^๔ จ ^๔ ว ^๔ ัญ ^๔
สัน ^๔ ติ ^๔ เท ^๔ อ ^๔ ญ ^๔ ๖๐		

๓๑๗ อปัสสรอินทร์^๔แห่งมอีย
หลับอย่างไร^๔เคียงสา
เราปลุก^๔ตื่นแหวศา
อาจไม่เห็น^๔บุรุษแก้ว

๓๑๘ เจ้าหลวงมเหธอน^๔ถ้ำ
กวี^๔ภูมานอน^๔ณาน
ขณะ^๔บำเพ็ญ^๔ศก^๔คทาน
ไถน^๔นกกกลอน^๔กาข

๓๑๙ งาน^๔นกกกลอน^๔กาข
งก^๔คำลับ^๔หลัง^๔มา
เรา^๔รืบท^๔หมู่^๔หมา
สัตว์^๔ด้อย^๔ปาก^๔สว^๔มบ้า

๓๒๐ นก^๔กล^๔ง^๔ผอ^๔บ^๔า^๔แหว^๔ราย
เช่น^๔อ^๔อ^๔าง^๔คาง^๔คก
แบ่ง^๔กล^๔อน^๔เพ^๔อ^๔อ^๔สุ^๔จ^๔ต^๔ก
ใน^๔ช^๔อง^๔ท^๔อง^๔ผ^๔ย^๔อง^๔ร^๔าย

๓๒๑ สัตว์^๔เศร^๔ฐ^๔กิจ^๔โลก^๔ร^๔าย
ร^๔ถ^๔ว^๔่ง^๔ส^๔ิน^๔ค^๔ำ^๔ถ^๔าก
ศ^๔ก^๔ร^๔าง^๔ค^๔อน^๔ข^๔ำ^๔ง^๔ข^๔าก
ร^๔ถ^๔คว^๔น^๔ร^๔อน^๔น^๔ห^๔ำ

๓๒๒ ราช^๔บุ^๔ร^๔พ^๔มา^๔พ^๔ล^๔ัน
ข^๔ิง^๔ไ^๔ษ^๔ร^๔ค^๔ย^๔อ^๔ด^๔ป^๔ร^๔าง^๔ค^๔
มา^๔พ^๔ัน^๔ไม^๔ว^๔าย^๔ว^๔าง
กล^๔ง^๔แ^๔ด^๔ส^๔ง^๔ค^๔ร^๔าม^๔เ^๔ย^๔ง

นิทรา
ผ่อง^๔แผ้ว
ผ^๔ว^๔า^๔เหม^๔อ^๔ ม^๔อง^๔ฤ^๔
ร^๔ว^๔ง^๔ร^๔ุง^๔ม^๔ณ^๔ส^๔ร^๔ว^๔ง ๑

ร^๔โ^๔ห^๔ร^๔าน
ท^๔น
อ^๔เน^๔จ^๔อน^๔า^๔ด
ไม^๔บ^๔าง^๔ต^๔าม ๑

อิ^๔จ^๔ฉ^๔า^๔ วิ^๔ษ^๔า
เน^๔น^๔ช^๔ำ
ล^๔อบ^๔เห^๔า^๔ แ^๔ห^๔แ^๔ส^๔
ด^๔ำ^๔ท^๔าม^๔ห^๔าก^๔ว^๔ ๑

ส^๔ัต^๔ว^๔น^๔ร^๔ก
ห^๔ม^๔ก^๔ไ^๔ห^๔ี^๔
ไป^๔ไ^๔่
ร^๔ำ^๔น^๔ส^๔ร^๔ำ^๔ง^๔โค^๔ต^๔ร^๔ส^๔ถ^๔ด ๑

ห^๔ล^๔าย^๔ห^๔ล^๔าก
เม^๔อ^๔ย^๔ฉ^๔ำ
ค^๔ร^๔ุ^๔ไ^๔ห^๔ญ^๔ ๒ ก^๔ณ^๔า
ท^๔ำ^๔น^๔พ^๔า^๔พ^๔ะ^๔ร^๔บ^๔ร^๔ี ๑

ค^๔ล^๔อ^๔ค^๔า^๔ง
ห^๔ล^๔น^๔ป^๔เ^๔ร^๔ย^๔ง
ส^๔ัต^๔ว^๔ด^๔อย^๔
อ^๔ุ^๔บ^๔า^๔ท^๔ว^๔บ^๔า^๔โล^๔ก^๔ัน^๔ต^๔ร ๑

๓๒๑
 ๑ บิ่จู้บ้นเหมาเกิดแล้ว
 มาช้อยแขวงงาม
 เหลวแหลกถมสลายคาม
 สัตว์เสรมรุกิจชั่วช้า

ในสยาม
 แก่หน้า
 วิสัยน้อย ทำแฉ
 คลังบ้ำเงินทอง ฯ

๓๒๒
 ๑ เขางูมหันเกล้า
 อดคตแหล่งวัฒนธรรมงาม
 ถูกสัตว์เสรมรุกิจทรม
 เหลวเปลี่ยนราบนบ้ำ

คิดปี่สยาม หนึ่งนา
 แจ่มจ้า
 สุดน้อย ทะลายแล
 ทว่าทำพังโดน ฯ

๓๒๓
 ๑ เขางูชะโงกชะง่อนหงอน
 ถูกน้อยระเบิดหินระริก
 หูกฉ่าพุทธองค์เล็ก
 แสบแก่รัฐบาลด้วย

อรัญญิก เดิมเส
 สันม้วย
 ปันสิ้น
 ทำนไว้เพียงสา ฯ

๓๒๔
 ๑ คนสวยรวบเส้นหนน
 สวยเล่าตามบุราดมา
 คนงามอยู่มรคา
 งานแง่ใจเสกบ้าง

โหลธา รามแล
 กล้าอ้าง
 บ้านโป่ง จริงฤ
 บรูระหายตาม ฯ

๓๒๕
 ๑ งามมอญอ่อนแอ่มช้อย
 รูปเพริศพรังโสภา
 มอญจึ่งมารยา
 คิดหาญตาช่นับร้อย

ห้อยบุหงา หอมเส
 แฉ่งน้อย
 ชวงเสนห์
 กว่าอ้อมมดระหาย ฯ

๓๒๖
 ๑ วัดคงคาแห่งร้าย
 มั่นมั่งทองมากมาย
 รือโบสถ์ถมนแหลกทย
 ฤทธูปคัตเศขรสน

รุมทะลาย เหลวแล
 ฐาน
 หามใหม่
 ถ้อยแท้อุบาทว์สุด ฯ

๓๓๐
๑๑ นครปฐมพญาถ้อยร้าย
ส่งมาขายหัวขาด
ประศรรนทำนผิดพลาด
โคตรถ้อยอุบาทว์บน

พาดราช
แต่ตัว
บทเรื่อง
เรื่องเศร้าบนสูญ ๑

๓๓๑
๑๒ นครปฐมศูนย์คลังบัว
ไล่เงาประชาชน
บนเป็นเทพเจ้าคน
อันคลังความเลอคน

บนกล
ทวนน้ำ
ยุคใหม่ สะฮ
เล่ห์หลาโลกันตร ๑

๓๓๒
๑๓ ขาวหลามหลาผู้สิ้น
หลอกถ้อยโลกยาว
ขาวเหนียวไม่มาก
เล่ห์เหลี่ยมหลาหลายสว้าง

ทุกท
ใหญ่กว้าง
นิตหนึ่ง
สว่างความดี ๑

๓๓๓
๑๔ อักหน้อยม้อย่างขาว
แต่เล่ห์ปลาสติกลบอม
ก๊วยเตี่ยวอ้อมจักยอม
คนแก่กินจักใช้

เหนียวหอม
ใส่โคล
ทำก่อน
บ้วยใหม่ตายสยอง ๑

๓๓๔
๑๕ สัตว์เสริมฐกจกคลังโคล
ทุกส่งปลอมมาลอง
ไทยแลนอ้อมสยดสยอง
ใครไม่เร้นรู้ตอง

เงินทอง
ถ้อย
ทงชาติ
เกี่ยวข้องกับสุสาน ๑

๓๓๕
๑๖ คาน หาบคอนมั่ว
แค้น เป้าบ่าวคนหมาย
ยาก จนกว่าจนหลาย
แค้น แก่คอทุกมอ

ก๊วย
ช่วยขอ
หาแห่ง
เมือชวานาชม ๑

๓๓๖ มิ่ง คิ่งนอนหงยบ
มี เพลินเฝ้าคำนวน
ศรี สาวส่งส่วยกวน
สุข ส่งโลกดวงคน

แย้มสรวล เสดา
ไบสน
เข้าคำ
คับแค้นรุมเฝ้า ฯ

๓๓๗ รุ่งขาวเขยขอพบ
สวนหมากมากไม้ไผ
สวนสักร่องระเบียบใบ
คนนั่งรถโยนทาง

ชลาลัย
ร่มพร่ง
ดอกสะพรั่ง
ถ้อยให้ขะสยอ ฯ

๓๓๘ ตกลงขันคดองคดงหวง
ถึงว้ายเวียนกิลสมาร
ยังต้องบาชนญาณ
ถือสุวโมกขมุติแล้ว

สังสาร
ถ่วงแล้ว
อันยัง
ปิ่นแก้วโลกสาม ฯ

๓๓๙ งานคดงขันขอใช้
ถือคดงอดมกตึง
ส่งกมชงคดง
ช่วยเพ่งคิดลวงหมา

หมายสูง
สุพา
มนษย์ใหญ่
แนวขงสร้างสรรค์ ฯ

๓๔๐ อนันคกาลขังเฝ้าหน้า
กวรแม่นมโนคติถาด
อิสระเหนือคาทพธาคู
เพียรเพ่งคิดใหม่ซ้ำ

อวกาศ
กว่าถ้ำ
ทุกโลก
นังขงสุสนัย ฯ

๓๔๑ เทอดทูนค่ากว่าแจ้ง
ใสส่องธาตุมหัศจรรย์
วิจิตรเสนยงมณฑล
หิบนเพรพาดนอาก

แสงสวรรค์
แจ่มกว้าง
อนันตทิพย์
แก่นสร้างสรรค์สมัย ฯ

๓๔๒ ๐ บาง ขณะวังชาติหนา นักโดน
 กอก ใจออกสงบใจ ใหม่ทรง
 น้อย กันล่องวันไป โกลบา ขำฤา
 ใจ อย่างประมาทง สังก้าวพุทธธรรม ฯ

๓๔๓ ๐ จำจากโลกกลัวพุน เมื่องศ
 ไปปลื้มมิตรฤม เปลาไร
 พระธรรมชงวิสุทธิ เสมอเพอน
 เตือนสัททพธังได ทชงเกษมสานต์ ฯ

๓๔๔ ๐ ฌานโลกย์เร่งแล้ว สิวโมกข์ หมายแ
 เหนอแจ้งทุกขสุขโสภ ข่ายแล้ว
 ฐแจ้งจอมทุกโลก ชบช่วย เหลือแ
 เลขถวสฤณูตาแก้ว ผ่องแผ้ววิเศษหลาย ฯ

๓๔๕ ๐ คายประชิดบ้ำชา ขอบโดน
 เหลวเปลาคุณธรรมใด ไปได้
 คำทรงแห่งภนุษย์ ใหญ่ชง
 ทรงสงวิเศษสุญไซร์ อยู่ใหม่สลายขวัญ ฯ

๓๔๖ ๐ พลันจรวลวพา บางกอก
 เสาะหซุกเสมอคอก สัตว์เลี้ยง
 ยากจนจอมเมืองนอก ซากทรง
 ชงกว่าเด็กเลวเพยง ทำยแพทุผลง ฯ

๓๔๗ ๐ ดงคิบบนุษย์แห่งน รกษ
 พิษทเขยวแถบักต บัวม้วย
 เราเชื้อชาสารพัด สัตว์ใหม่
 มามุ่งเรชนแพรววย ไกรได้บุญญา ฯ

๓๔๗
๑ เจ้าพระยาเซียวกล้า
ขมเฝ้านึงวังสวรรค์
เรือกสวนทุ่งข้าวขวัญ
ปลาหมกหมกมากมาย

กลางกลั้ว
หลังไว้
พลันชน
ไว้ข้าวขวัญบุรี

๓๔๘
๑ เทอศทูนสุดาแล้ว
สมัยบุญนครองชัย
โคโยธำแปลกไป
อนาถแน่นรอยค้ำ

รดไฟ ไทเฮย
ใหญ่กล้า
ปุนทาส
เมื่อยล้ำขวัญสยาม

๓๔๙
๑ งามบุญนาคานา
สาววิเศษเอื้อจัน
ลอกกาฬฝรั่งเศสป็น
แปลกใหญ่เหยียบเมืองไว้

แปลกถนน
ทอนใหม่
เตมเค้น คังญา
ต่ำใต้ตาง

๓๕๐
๑ นางกอนน้อยหน่มไธย
จันจอนเจมเขมสต่างค
บึงเสอเสอเกือกกาง -
กล้าแต่ขลาดเขาละห้อย

ลอบนาง ลอกเข
จันน้อย
เกงเก่า กรรมแ
ห้วงน้ำแวงหลัง

๓๕๑
๑ นักรถลากเลื่อนไก่
แท่เซอเสมอไค่นา
สนามหลวงเบ่งแวงตา
กระทงวัดพระแก้ว

นักหนา
แนแล้ว
งงง
เทริศแคว้นไทรสุย

๓๕๒
๑ นางกอกพูนก่อนน
กรงเก่าทำทางออก
ชะเลหลวงกลั่นครนระลอก
ปลิวซอแมงคอกกล้า

บ้านนอก ลอกนา
อ่าวฟ้า
ลิบลิ่ว
ถนเหล่าลาวสมัย

๓๕๔ ๑) สาวไทยมันเข้าขัน
 นิกรฝรั่งแขกจีนจาม
 ซ้ำสามเข้าเมื่องาม
 ฉาวมั่วควาเมื่องอ
 กะทิสยาม ขอแม่
 ข้ายชื่อ
 นาน่า
 แฉงยอกามสยอง ฯ

๓๕๕ ๑) ถ้าทองเงาเงาแท้
 มากหมื่นเกรงกรวมอง
 หิวโหยคลงเงินทอง
 แน่นใหญ่ขัดซ้ำไซ้
 ของทอง
 ไม่ได้
 ขัดแน่น
 วางไว้ปัญญา ฯ

๓๕๖ ๑) เสาชิงช้าไม้ช้า
 พักอยู่ยศเสใจ
 บ่อนบาศลุ่มเมืองไหว
 ทรพสนกลอนนอนระอาน
 จากไป
 เหวชวน
 ผวาหวน
 ดนรในพินัน ฯ

พระนกรบางกอกแก้ว

๓๕๗ ๑) พระนกรบางกอกแก้ว
 หมดยศอยู่ชราอัน
 กรุงธนช่วยกู้ขวัญ
 รบรพมาทแก้ว
 นโศวรรธ
 ถ่มแล้ว
 เอกราช
 บันกลึงหัวหาย ฯ

๓๕๘ ๑) ฉวาทย์บริดยศบั้งฟ้า
 เจ้าตากสินกล้าชาติ
 ขันไล่ฆ่าพม่าอุบาทว์
 เจิมชื่อเอกราชไว้
 มหาราช
 ช่วยได้
 ชาติชั่ว
 ไม่ไว้ขวัญสยาม ฯ

๓๕๕
 ๑๑ งามตากสินปิ่นหล้า
 ขับไล่ล่าหมาอุบาทว์
 อุกปถัมพาลังชาติ
 มาแผ่จักรวรรดิไว้

มหาราช
 ล้วไว้
 วินาศถัม จมแด
 หามราชมเหมา ฯ

๓๖๐
 ๑๑ อนิจจาเจ็บปวดร้าว
 แสบอุรุษยาวสาน
 เราคิดกรุ่นมานาน
 ขบขันถนอมครุฑคน

วิญญาณ
 เสื่อมสน
 ก่อมนุ่น
 ดั่งไหมทะเมอเสมอ ฯ

๓๖๑
 ๑๑ เอกทศนักษัตรยี่สิบเอ็ด
 เหมษาเหยียบถวาชด
 บ้านจิกเพี้ยนจิกปลด
 อนาคตแผ่นหนดินแดน

เกียรติยศ
 ส่วยสิ้น
 เอกราช
 หม่นไหม้ไหม้ไอศุรีย์ ฯ

๓๖๒
 ๑๑ สูดอุรุษผ่านหล้า
 เหมษาไล่ล่าโคตรง
 บ้านจิกจ่อมซากลง
 เถนอยแข่งสาปสลดไหม้

สลายวงศ์
 งงไว้
 โลงเปื้อย
 ล้มม้วยไหม้ไอศุรีย์ ฯ

๓๖๓
 ๑๑ อันจักรพรรดิแผ่นหล้า
 ปรจบจำหมันจู่ราช
 เสนอคำขึงเพียบทาส
 ถูกเถรไชนสัตว์ไซรี

รองบาท กิด
 ไม่ได้
 สดุด้อย
 ร่วมสร้างบทสมัช ฯ

๓๖๔
 ๑๑ พ้าเถรธงไกรผ่าเปรื่อง
 สันนล้นแอกภพจัด
 อย่านกิดแย่งสดุดสัตว์
 เร่วหล่นรกรกหมกไหม้

เอกทศน
 ไถไซรี
 วัฏฏจักร อักเอย
 หล่มร้ายขอเวจ ฯ

๓๖๕ ๔ ๔ ๖ ๕ ๕ ๖
 ๑ เสยสรตตมิงแก้ว
 วิเศษสังศิลป์สารพัด
 ๔ ๕ ๕ ๕
 วรรณเกิดเลิศจะงัด
 เป็นถ้อยหาสวีนาศใหม่

เสยตตสร
 วิบตีไร
 หายนะ
 ออมนวยสฤตสมัย ฯ

๓๖๖ ๔ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕
 ๑ เสยซาลเกิดไปก็
 ๖ ๕ ๖ ๕
 หนาพาไม่มาพา
 นอนทนแก้แค้นทศรา
 ๕ ๕ ๕ ๕
 หนาเขยวรดบาช่า

อชธธา
 ๖ ๕ ๖
 งบา
 แผลกล้ม
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ซาหนามนุณอศ ฯ

๓๖๗ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ นบแด่นถมทา
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 หมดมิงขวัญไทยบุราณ
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 วัฒนธรรมคำมหาศาล
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 เขलगงทั้งโลกไซริ

มหาสถาน
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 หม่นไหม้
 สฤเปล้า
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ไม่ได้ทหัยสยาม ฯ

๓๖๘ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ งามหนาทะกลาบูกลง
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 เลือดลวเบนแมมรย
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ตกมาท่วงเมืองหาย
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 แถ่งกาเลือดมุษย์ไว้

ซากสลาย
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ไร่ให้
 ละลายล้ม
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 หม่นไหม้วิญญาน ฯ

๓๖๙ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ นานโกฏิกปี่กิมวัย
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 สฤตวิเศษฝากโลก
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 จักเลอนถ้อยวิโยค
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ทงกนเกยรตศแก้ว

หมดโสภ เสยฤา
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 บินแล้ว
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ไหญ่ขง
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 บุกทหัย เณ ฯ

๓๗๐ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๑ ไหญ่คุดจินเคไริ
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ก็อไม่สร้างปรุห
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 มัวติดอยู่รัก
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 เมามัวมุลหมาร้าง

ความค
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ไหญ่กว้าง
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ขสัศ
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 คำร้ายสลายเหลว ฯ

๓๗๓
 ๑ ถาขกนกาทิยตโองพัง
 ตกเกลอนดินกลบมิด
 อัสสุชลชั่วชีวิต
 มารำเณให้หล้า

จรงจิตร
 หยอมหญ้า
 เปนแมน
 เทอไว้อาลัย ฯ

๓๗๔
 ๑ ในอยุธยาต่งฟ้า
 หอมร่าทิยเวียงชัย
 เจตย์เปลี่ยวซากไสว
 โสภแก่ศรัเวียงแก้ว

บุราณสมัย
 ไปแล้ว
 วิบโยค
 เหวศแพร่วเสมอฝั้น ฯ

๓๗๕
 ๑ หมดมิ่งขวัญปิ่นฟ้า
 สุธูวัตนธรรมอันงาม
 สุธูอมตะช่างจันทรา
 เสยคำมณุษย์นานชา

คำสยาม
 อร่ามหล้า
 ศิลป์เสอม ลงนา
 บวยกล้าเขลาเหลว ฯ

๓๗๖
 ๑ เลวหาชนะบันรึง
 สุธูเปื่อยศิลป์ศาสตร่างม
 เสยสกุลแก่สฤทธรม
 สุธูเปล้าคำมณุษย์ฟ้า

มณสยาม
 แก่น้ำ
 สดุดอย
 พร้าหล้าวิเศษตลย ฯ

๓๗๗
 ๑ สุธูหายสรรพเสงต้น
 สุธูก่าอารยะชาติ
 สุธูอมตะช่างวิไลลาส
 แหกกล่มวรรณศิลป์ไซร

ศิลป์ศาสตร์
 เปล้าไร่
 แต่โลก
 หม่นไถ่มขวัญสมัย ฯ

๓๗๘
 ๑ โอเจ้าปวศรวคร้า
 แหกอยุธยามหาสถาน
 เจตภูคบุษะกล้าหาญ
 จักช่อนกนาทหล้า

วิญญาณ ไทยเฮย
 บ้าชั่ว
 แก่ก่อน
 ท้าทนไหน ฯ

๓๘๓
 ๐ ทะเ^๖เกล้าไทยไม่^๖ปกบ^๖อง
 เกิดอย่าง^๖หมส^๖ถุ^๖หมา
 เกิดอย่าง^๖ถ^๖ย^๖ส^๖ต^๖ว^๖สา -
 เกิดใหม่^๖เป็น^๖ม^๖น^๖ย^๖แ^๖

อยุธยา
 วิเศษ^๖แท้
 ร^๖เ^๖ศ^๖สุ^๖ข^๖ แ^๖ส^๖น^๖ฤ^๖
 เจ^๖น^๖แล้ว^๖ป^๖ว^๖ต^๖ม^๖ห^๖น^๖ค^๖ ๑

๓๘๔
 ๐ ส^๖น^๖ข^๖ว^๖ย^๖ชา^๖ค^๖า^๖แ^๖ก^๖
 ส^๖ร^๖ร^๖ส^๖ง^๖วิ^๖เศ^๖ษ^๖ส^๖ถ^๖ย^๖ล^๖ิ^๖บ^๖
 แ^๖ส^๖ว^๖ง^๖ห^๖ว^๖ง^๖เศ^๖ก^๖ส^๖ร^๖ว^๖ง^๖เ^๖ย^๖ิ^๖บ^๖
 หล^๖าย^๖แ^๖ด^๖เ^๖อ^๖ค^๖ส^๖ถ^๖ย^๖ร^๖าย^๖

เสม^๖อ^๖ทิ^๖ห^๖ย^๖
 แ^๖หล^๖ก^๖ไ^๖ห^๖ม^๖
 นิ^๖ม^๖ิต^๖ไ^๖ห^๖ม^๖ ไ^๖คร^๖ฤ^๖
 ร^๖เ^๖ง^๖ไ^๖ห^๖เ^๖ม^๖เ^๖อ^๖ง^๖ส^๖ถ^๖ย^๖ ๑

๓๘๕
 ๐ อา^๖ค^๖ู^๖ร^๖ู^๖น^๖เ^๖ว^๖ย^๖ไ^๖
 ป^๖ม^๖ค^๖ล^๖น^๖ภ^๖พ^๖ว^๖ส^๖า^๖น^๖
 ป^๖ร^๖เ^๖ก^๖ข^๖ว^๖ย^๖ละ^๖เ^๖ม^๖อ^๖ห^๖ว^๖า^๖น^๖
 ช^๖ง^๖ส^๖ง^๖ห^๖า^๖ด^๖น^๖ค^๖น^๖

อน^๖น^๖ต^๖ก^๖า^๖ล^๖
 ไ^๖ป^๖ส^๖น^๖
 ก^๖ำ^๖ซ^๖อ^๖
 ค^๖ง^๖ม^๖ว^๖ย^๖ค^๖ว^๖ย^๖เช^๖ล^๖า ๑

๓๘๖
 ๐ ห^๖ว^๖า^๖น^๖ว^๖ิ^๖ญ^๖า^๖ณ^๖บ^๖ู^๖ว^๖ำ^๖
 เ^๖ส^๖ย^๖ก^๖ว^๖า^๖ส^๖ถ^๖ย^๖แ^๖ส^๖น^๖โร^๖ค^๖
 อ^๖ัญ^๖ฐ^๖ิ^๖เ^๖า^๖ด^๖ำ^๖น^๖า^๖ว^๖ด^๖โ^๖ศ^๖ก^๖
 ไ^๖ห^๖ว^๖ห^๖ว^๖น^๖อ^๖ย^๖ุ^๖ธ^๖า^๖ไ^๖ห^๖ม^๖

วิ^๖ป^๖โย^๖ค^๖
 ง^๖ง^๖ไ^๖ร^๖
 เ^๖ส^๖ย^๖ว^๖ส^๖น^๖
 ค^๖ม^๖ว^๖ย^๖ส^๖น^๖ย^๖ห^๖า^๖ย ๑

๓๘๗
 ๐ ถ^๖ว^๖า^๖ย^๖วิ^๖ป^๖โย^๖ก^๖ว^๖า^๖ห^๖า^๖
 โ^๖ศ^๖ก^๖ส^๖ว^๖ย^๖ด^๖ง^๖บ^๖ร^๖ร^๖พ^๖เ^๖ร^๖ุ^๖ษ^๖
 ล^๖ูก^๖โ^๖ศ^๖ก^๖ไ^๖ม^๖ส^๖น^๖สุ^๖ค^๖
 ทุ^๖ม^๖ข^๖น^๖ม^๖ร^๖ค^๖ก^๖แ^๖ว^๖

ม^๖ห^๖า^๖ส^๖ม^๖ม^๖า^๖ร^๖
 ล^๖บ^๖แ^๖ล^๖ว^๖
 เ^๖ส^๖ย^๖ว^๖โค^๖ต^๖ร^๖
 ค^๖ม^๖ก^๖ว^๖ย^๖ว^๖ญ^๖ไ^๖เ^๖น ๑

๓๘๘
 ๐ ไ^๖ห^๖ว^๖วิ^๖ป^๖โย^๖ค^๖ป^๖ว^๖ค^๖ร^๖ำ^๖
 แ^๖ส^๖น^๖อ^๖ย^๖ุ^๖ธ^๖า^๖อ^๖ว^๖ส^๖า^๖น^๖
 เจ^๖บ^๖ข^๖ำ^๖ว^๖อ^๖น^๖ต^๖ก^๖า^๖ล^๖
 ค^๖บ^๖แ^๖ค^๖น^๖ห^๖า^๖ด^๖น^๖ค^๖น^๖

วิ^๖ญ^๖า^๖ณ^๖
 บ^๖น^๖แ^๖ล^๖ว^๖
 โ^๖ก^๖ฎ^๖ก^๖ป^๖บ^๖ี^๖ ก^๖ค^๖
 ค^๖ง^๖ไ^๖ห^๖ม^๖ส^๖ถ^๖ย^๖ไ^๖เ^๖น ๑

๓๘๕ วิปโยคไหวหวั่นฟ้า
 นิลมวหมิหเมืองวิเวก
 วายุหวิววู่เอก
 แซ่สนมขวนฟ้าขวาง

หมื่นเมฆ
 หนึ่งว่าง
 อุกฤษฏ์ถิ่น
 ผ่าเหล่าสาธยาย ฯ

๓๘๖ รามสูรไกรธกราดเกรี้ยว
 ขว้างฝ่าเปรียงจักรวาล
 เมฆลาลือแก้วมาร —
 ทราวพรางแสงเพชรแพรว

กรายขวน
 ห้วนแล้ว
 ยาว ช้าแล
 ปลั่งฟ้าไฟขาว ฯ

๓๘๗ ฟ้าแปดลบถันร้อง
 วันผ่าเปรียงเสียงกราว
 สายพิรุณร่วดาวหนาว
 หวนวู่วู่ชุกถ้ำ

กระนองทาว
 ถิ่นนทล้า
 คินสัน
 กราดเกรี้ยวเสียวสยง ฯ

๓๘๘ ฟ้ากระนองร้องผ่าเปรียง
 วันวามวิษุช่วงแสง
 หมมหมื่นแว่นวายุแรง
 ชูชูเพ่ยกถั่งแล้ว

เสียงแสง
 พรางแพรว
 วู่
 ถูไม่เมืองไหว ฯ

๓๘๙ ฟ้าฟาดกราดเกรี้ยวไม่
 เราแดงโคกลงอยู่ใน
 ขาดคำกล่าวทันใด
 ดำนึ่กบาปพยายาฆ่า

เกรงใจ ไกรเลศ
 แหล่งหล้า
 ฟ้ามัน
 นำให้ถลันสวรรค์ ฯ

๓๙๐ พลันวิเวกเมฆมืดม้วน
 จมจ่อมอาศุรทูน
 ฐมเกตุท้าวลงปุน
 ป่าน้ำสนธยาไซ้

เมฆสูญ
 เทวไขว้
 เจ็บปวด
 หม่นไหม้แสนสมย์ ฯ

๓๕๕
 ๐ เลือไทยทุกผ่านฟ้า
 ยินกาเพ็ชฌองเนจอนาถ
 ทุมเกล็ดทศทิพย์ธาดู
 แรงชนมทวยแก้ว

มหาราช
 ช่างแล้ว
 ระดาดข้าว มาดา
 เปล่ากลั้วระอาอาช ๑

๓๕๖
 ๐ สายกว่าสายเสื่อมสน
 หมายชั่ววิญญาณไป
 เจ็บปวดชำสายใจ
 เหวยว่าโลกอุบาทว์ด้วย

สกุลไทย
 บันม้วย
 ใครเล่า เปล่าเลย
 ร่ำรอนสงคราม ๑

มหันตภัยในอนาคต

๓๕๗
 ๐ งามจักรวาลวิญญูแจ้ง
 อ้อมเสริมผ่านโลกา —
 อจินไตยแห่งตณหา
 ถ้วนแต่รักฟ้าใต้

ภามา
 นุโลกไว้
 ถักถั่ว
 มอบให้สังสาร ๑

๓๕๘
 ๐ วิจาร์ณไปในกลาแห่ง
 อันก่อภพนานา
 พืชมอบทิพย์ปัญญา
 ยังทมนุชย์ชาติไว้

ตณหา
 นั้นไซ้
 โทษยิ่ง
 เพอสร้างสรรค์สมัย ๑

๓๕๙
 ๐ โหมวิเศษใหญ่ยิ่งถ้า
 อันว่างเปล่าสามัญ
 มิตม้วยอยู่คักดาน
 ในสิ่งมคธอยู่

ดิรัจฉาน
 ไม่รู้
 จมดง
 อยู่ม้วยเสมอผี ๑

๔๐๐ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๑ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๒ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๓ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๔ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๕ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๖ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๗ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๘ สำนวนพระสุภาษิต
๔๐๙ สำนวนพระสุภาษิต
๔๑๐ สำนวนพระสุภาษิต

ระชาติน
ค้าหล้า
หมื่นโลก
คลองค่านวเกิดขร ๙

๔๐๓ ๔
๕
๖
๗
๘
๙
๑๐
๑๑
๑๒
๑๓
๑๔
๑๕
๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

ดีวจ้าน
ไต้แล้ว
อากาศ
ทรวงหล้าแกลกลสลาย ฯ

๔๐๒ โอ้อูบท้าวชาติขรรค์
คือดอยสกลอนมนุษย์
ฆ่าโลกเนาเปื่อยคุด
ท้าวคำโกรธหมื่นนกน้า

ทศ
ดา
เจ้า
แข่ง

๔๐๓ วิทยาศาสตร์รู้แสนไซ้
ถอมันอัศจรรย์
นิวเคลียร์ว่าแสนจัด
ถึงแก่นล้างโลกใหม่

สารพัด จิงฉะ
แนวไถว
๗ ๕
เบนหง
๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๔๐๑
© วารโหม่โคตรมณเฑาะ
แผลกน้าควาเหม็นสมัย
นิวเคลียร์หามหกซ์
หยงโถมมณเฑาะพา

ประลัย กัลป์เลย
งังบัว
ใหญ่ยิ่ง
ป่าช้าโลกันตร์ ฯ

๔๐๕
๑๑ วันจักรวาลคตงรอน
๑๒ พนแห่งกษมณชน
๑๓ วิทยาศาสตร์วศนศ
๑๔ รัชชวงโขกเกสรราช

อคิน
 หมนใหม่
 เปนหง
 เรงให้โลกสลาย ฯ

๔๐๖ โอ^๖นวิ^๖เศ^๖ร^๖มา^๖เหล^๖า
ข^๖ก^๖ย^๖อ^๖ง^๖วิ^๖เศ^๖ร^๖มา^๖ก^๖มา^๖
โก^๖ศ^๖ร^๖ม^๖น^๖น^๖ข^๖เ^๖น^๖า^๖ดิ^๖บ^๖า^๖ย^๖
โล^๖ก^๖ว^๖า^๖ร^๖า^๖ง^๖อ^๖ง^๖ไร^๖

แห^๖ล^๖ก^๖ส^๖ลา^๖ย^๖
กร^๖า^๖บ^๖ไ^๖ห^๖ว^๖
หา^๖ย^๖น^๖ะ^๖ วิ^๖นา^๖ส^๖เล^๖ย^๖
คำ^๖ส^๖ัน^๖ก^๖่อน^๖สุ^๖อ^๖ ๑

๔๐๗ ป^๖ุ^๖น^๖ส^๖ั^๖ว^๖น^๖ร^๖ก^๖ว^๖า^๖ร^๖า^๖ย^๖
ล^๖ับ^๖ห^๖า^๖ง^๖เท^๖ร^๖ร^๖ม^๖ทา^๖น^๖
มี^๖ค^๖มิ^๖ต^๖อ^๖ย^๖กา^๖ลา^๖นา^๖น^๖
ชา^๖ค^๖ิ^๖ล^๖อ^๖ย^๖ด^๖ัง^๖แ^๖ก^๖ัน^๖ไ^๖ซ^๖ร^๖

ดิ^๖ร^๖ัจ^๖ฉ^๖า^๖น^๖
ช^๖ว^๖ย^๖ไ^๖ว^๖
อ^๖เน^๖จ^๖อ^๖นา^๖ล^๖
ห^๖ม^๖ัน^๖ไ^๖ห^๖มี^๖อ^๖วิ^๖ชา^๖ ๑

๔๐๘ เ^๖น^๖อ^๖บ^๖ญ^๖หา^๖แ^๖ก^๖ัน^๖แ^๖ท^๖
มิ^๖ติ^๖แ^๖ห^๖ง^๖มิ^๖บ^๖ญ^๖หา^๖
แ^๖ก^๖ิ^๖ไ^๖ห^๖ม^๖ิ^๖ร^๖ณ^๖า^๖
ก^๖ุ^๖ค^๖า^๖ว^๖เ^๖ศ^๖น^๖อ^๖ย^๖า^๖แล^๖ง^๖

ห^๖ุก^๖ส^๖าร^๖ วิ^๖พิ^๖ศ^๖แล^๖
เร^๖ง^๖แ^๖จ^๖ัง^๖
โล^๖ก^๖เ^๖น^๖า^๖ เ^๖ป^๖ล^๖า^๖น^๖า^๖
เท^๖อ^๖เ^๖ห^๖ล^๖้า^๖เก^๖ห^๖ม^๖ส^๖ม^๖ิ^๖ย^๖ ๑

๔๐๙ เม^๖ต^๖ค^๖า^๖ไป^๖ท^๖ว^๖เ^๖ล^๖้า^๖
กา^๖ล^๖ไ^๖ห^๖ม^๖ไ^๖ม^๖ต^๖ร^๖ี^๖น^๖า^๖
เบ^๖ย^๖ด^๖เบ^๖ย^๖น^๖เ^๖า^๖ก^๖ัน^๖ระ^๖ธ^๖า^๖
รู^๖เ^๖ห^๖ง^๖ค^๖ิ^๖ด^๖กา^๖ล^๖ห^๖น^๖า^๖

อ^๖โ^๖ห^๖สิ^๖ก^๖ร^๖ร^๖ม^๖
แ^๖ก^๖ว^๖ง^๖ก^๖ล^๖้า^๖
ส^๖เ^๖ย^๖ง^๖เม^๖อ^๖ บ^๖้าง^๖น^๖า^๖
เท^๖อ^๖เ^๖า^๖ช^๖ย^๖เก^๖ห^๖ม^๖ ๑

๔๑๐ เ^๖น^๖เ^๖ร^๖า^๖ช^๖ร^๖อ^๖ง^๖ร^๖ับ^๖รู^๖ง^๖
กา^๖ร^๖เว^๖ก^๖ช^๖เ^๖น^๖เม^๖ฆ^๖โ^๖ศ^๖ก^๖
แ^๖จ^๖ม^๖จ^๖ัน^๖ท^๖ร^๖ี^๖ว^๖ลา^๖โล^๖ก^๖
ม^๖ิ^๖อ^๖น^๖เ^๖ห^๖น^๖ละ^๖อ^๖น^๖เ^๖ง^๖

อุ^๖นา^๖โ^๖ศ^๖
ว^๖า^๖ช^๖ง^๖
ค^๖า^๖ว^๖รู^๖ง^๖ เ^๖ร^๖อ^๖ง^๖แล^๖
ห^๖ง^๖เ^๖ล^๖้า^๖ค^๖ด^๖ง^๖ห^๖ว^๖าน^๖ ๑

๔๑๑ บ^๖ุ^๖ห^๖เ^๖ด^๖เ^๖ศ^๖ม^๖ิ^๖ย^๖ไ^๖ก^๖เ^๖ว^๖
ท^๖ง^๖ค^๖ุ^๖เ^๖ห^๖ว^๖า^๖เ^๖ก^๖วิ^๖เว^๖ก^๖ห^๖ว^๖าน^๖
ล^๖ม^๖เ^๖ชา^๖เ^๖า^๖สุ^๖ค^๖ัน^๖ธ^๖มา^๖ล^๖ย^๖
สุ^๖ร^๖ิ^๖ย^๖ส^๖อ^๖ง^๖ละ^๖อ^๖ง^๖รู^๖ง^๖แ^๖ร^๖ว^๖

ข^๖ัน^๖ข^๖า^๖น^๖
เจ^๖อ^๖ย^๖แ^๖จ^๖ว^๖
ห^๖อม^๖ข^๖ัน^๖ ไ^๖ห^๖เ^๖ย^๖
รู^๖ง^๖แ^๖ก^๖ว^๖เ^๖ศ^๖ห^๖ศ^๖ร^๖ ๑

๘๑๒ ๑ วินาทีโรยรุ่งแหว
ก็เกิดคนาพิกาทราย
ตะวันทองส่องแสงทราย
วันเคลื่อนไปครู่คล้อย

เกิดฉาย
ร่วงพร้อย
ทิพย์พราว
เร้นย้อยซาจนอ ๑

๘๑๓ ๑ รอยโรยร่า
วราทนต์ถึงพรหมินทร
กรวดทรายนั้นเสียวิน
ไฉนเป็นเป็นแบ่งด้วย

หยดหิน
แม่นยำ
ใหญ่ยิ่ง ชื่นฤ
ส่งกล้ำราพลาญ ๑

๘๑๔ ๑ จัปบ้านครู่คล้อย
จำปาชาไฉน
จำไว้ว่า
มาว่างเปล่าอุดู

๔ ๔
เคอนบ
สุ
วิเศษค่า
อยู่ม้วยเสมอหรือ ๑

๘๑๕ ๑ แสงช่อฤตอ
วารนงยังอย่าหา
วันหนึ่งคำชา
ทำสังวิเศษสมไซ

มัจจุราช ฉากนา
ไม่ได้
หนักยัง นิ่งเทอญ
ว่างไร้เปล่าไฉน ๑

๘๑๖ ๑ ไหวชาตมว่างสน
สูญเปล่าแล้งบันลือ
งานใดค่ายดลือ
ยังสังวิเศษสมไซ

๔
เสมอหรือ
๔
ช่อไว้
วิเศษยัง
ซึ่งได้คำไฉน ๑

๘๑๗ ๑ พระนครบางกอกแก้ว
ลุ่มยสอยชยาอัน
กรุงเทพฯช่วยสร้างสรรค
ซึ่งใหญ่บุญกษัตริย์กล้า

มโหฬาร
กว่าฟ้า
สมัยใหม่
ร่มเกล้าเกษมขวัญ ๑

๑๑๘
 ๑ พระนครบางกอกแก้ว
 หุบชนไฟมิ่งขวัญ
 เทอดพระรัตนไตรอัน
 อบอุ่นเกล้าชาวหล้า

๑ เวียงสวรรค์
 สุภาพ
 ศักดิ์สิทธิ์
 ๑ ลักขณเกษมศานต์ ๑

๑๑๙
 ๑ เวียงบอมบันแปมเปรียง
 ๑ ภูเขอนเงินแท่นทวาร
 ข้างม้าทวยหากล้าหาญ
 ๑ พร้อมแห่งเหวมหาด้าย

ประหาร
 ม่นร้าย
 หอกสะพร่ง
 มุ่งไหม้มฤตยู ๑

๑๒๐
 ๑ สูเสกโหดท้นเกล้า
 ๑ เปรียงเปล่งดับไผ่ราว
 หอกคามห้าแหลมเหลาว
 ๑ ไกรกล่งศักดิ์ขาควย

ปาลาว ชโย
 ๑ ม้วย
 ๑ เสียบโคตร
 ๑ เลือดล้างบาปสมย์ ๑

๑๒๑
 ๑ รอดเชือดใจเหวร้าย
 ๑ หอกเสียบเจ็ดโคตรตาย
 ๑ รอทวนบ่นกลังทวาย
 ๑ คอยทวนวันเลือดบ้า

กระหยาบ เลือดแสด
 ๑ ค้อนน้ำ
 ๑ แสบสัน
 ๑ ท่วมเกล้าสฤตสลาย ๑

๑๒๒
 ๑ เรียงราชท่นเกล้าแกร่งกล้า
 ๑ พระพุทธยอดฟ้าผลาญ
 ๑ คานกรคชยุชยาปาน
 ๑ รอท่นหัวทวนหน้า

๑ ไกรหาญ
 ๑ ท้าว
 ๑ ไผ่ไกรด
 ๑ เหมร้ายทลายสยาม ๑

๑๒๓
 ๑ งานโบสถ์วิหารช่อฟ้า
 ๑ ทรายเร่างเจดีย์ขวัญ
 ๑ หอไตรใส่ธรรมชั้น
 ๑ เรืองรุ่งอร่ามสามเกล้า

๑ เกลิมสวรรค์
 ๑ เทริศแพร่
 ๑ อนันตทิพย์
 ๑ คุ้มาศยามขลัง ๑

๘๑๔ ๑ วิหารโบสถ์มณฑลแก้ว

ธรรมาสันตภิเสกสมณของ
รูปเทียนรุ่งเรืองรอง
สงฆ์แซ่พุทธมนต์กล้า

ปรางค์ทอง

มุงฟ้า
ระฆังห่าง แหง่แสง
กล่อมหล้าตลอดดวง ๑

๘๑๕ ๑ พระมรคตรวงรุ่ง

ปิ่นมิ่งขวัญยิ่งยง
งานวิหารหลังศิลป์สรง
โศสวางรัตนไครจำ

พุทธองค์ แทนแอย
หยาดฟ้า
โศกสร้าง
แจ่มแจ้งจักรวรรพ ๑

๘๑๖ ๑ หอไตรปฏิพัทธ์เวริศ

ฉลักษ์อดดาวลัยถาย
ถานทองรุ่งโรจน์ราย
แปดหมื่นสพณชัย

เกิดฉาย
เฝ้าห้องห้อย
ธรรมทิพย์ ไหว้เทอญ
คำห้ามไหศวรย์ ๑

เบญจศีล

๘๑๗ ๑ วาสกาวจันทรแจ่มฟ้า

เจ้าชนบุญศกบาตร
รูปเทียนช่อบุปผชาติ
ทูนภนงเวียนเทียนเฝ้า

วิสาขมาส
ต่ำเกล้า
เฉลิมทิพย์
พุทธเจ้าจอมสงฆ์ ๑

๘๑๘ ๑ วงทักษณนังสน

อภิวัตน์พระมหาธาตุ
สมาธิมิ่งพุทธศาสนา
ฟูเฟื่องธรรมโลมเกล้า

ขวัญสะอาด
เทอดเกล้า
ปราชญ์เปื้อง
สร้างเสริมวิเศษวิศาล ๑

๔๒๕ วิหารโบสถ์เมือกขื่อน้ำ
 ธรรมาสันนํ้ามั่งขวัญ
 รูปเทียนร่ำตฤกัณฐ์
 สงฆ์แซ่พุทธมนต์กล่า

ฉาวสวรรค์
 สู้ฟ้า
 บันทึบ
 กล่อมหล้าแลอสรวง ฯ

๔๒๖ พระพุทธรูปร่วงรุ่ง
 ได้ร่มบรมโพธิ์ศรี
 เรือนแก้วช่อกนกมี
 ร่ำสงฆ์เทศทานทั้ง

สุนทรีย
 เกรสิพรัง
 มนต์มั่ง
 ทว่าฟ้าปรารดนา ฯ

๔๒๗ ปาณาณย์พรมนัย
 ใจจอมบาปผิดถนัด
 แผ่นแด่เมตตาขะงัด
 ทุกสิ่งอหิงสาไซ้

สรรพสัตว์
 เน้าไฉน
 ขจัดทุกข์
 เร่งให้กิเลสสลาย ฯ

๔๒๘ อทินนาพระสังห้าม
 ปล้นฆ่าลักขโมยโดน
 สันโดษอย่าโลดโผน
 หาแต่อริยทรัพย์ชา

เป็นโจร
 ถอยถ้ำ
 คอยของไทย นกนา
 เทอสร้างสรรค์สมัย ฯ

๔๒๙ กาเมกัณท์กร่ำ
 เกินถ่วงลูกเมียใคร
 ข่มขืนคว่ำครวญไป
 ปลงนึ่งสังขารไว้

กามวิสัย
 หม่นไหม้
 เวรชิง
 เเท้งได้พุทธธรรม ฯ

๔๓๐ มุสาสาธอนจิตรชอด้วย
 หลุดว่างจตุจิด
 สัจจกัณฑ์กลางสัทธ
 เรืองรุ่งบุญฤทธกล่า

ผจญจิตร เองเฮ
 ชั่วช้า
 วิเศษยัง เร่วรา
 ช่วยหล้าเล่ห์สวรรค์ ฯ

๔๓๕
 ๐ สุรราชวัญยุโรปคิมขง
 หัมหัมเมาเสมอสัตว์
 สรรเพชญ์สารพัด
 คอยคลิบากลบหน้า

วิเศษขงคัต กัต
 ตาชา
 ทัพล้อม ถึงแฉ
 เน้าไหมนรกันต์ ๑

๔๓๖
 ๐ สมทานท้าวดองแท้
 แฉกรัฟงไทยญวนจีน
 นรกรัษณ์วายุบน
 เหตุว่าขาดศัลหา

นจศก นนา
 สุฬา
 กันยง ยิงนา
 โลกเหวมโหลมหันต์ ๑

๔๓๗
 ๐ พระนครบางกอกโก
 กังกาหลอนโลนเมหันต์
 คางคกง้องอ่างพลัน
 หยาบแล่นบินเรอเจอย

กากสวรค์
 หามเถอย
 เป็นใหญ่
 เมอยแคว้นขะษยาม ๑

๔๓๘
 ๐ กรุงเทพสถานท่วยท้าว
 เทวยาแสงสวรค์มา
 อาบเหงอต่างนาทา
 สรงนอาชเชาซอ

เทวดา
 เทอทอง
 สรงนง
 หมดแม่วิญญาณ ๑

๔๓๙
 ๐ กรุงเทพเชอเทพเจ้า
 จกเทอกอบโกยกิน
 อมณษย์รวมเถอยบิน
 ทนชายเชาซอ

เดินดิน
 ชวมอ
 กลากถ้ำ
 หมดสนวิญญาณ ๑

๔๔๐
 ๐ เงินทองกว่าพระเจ้า
 หนาเข้าชอแจ่มจันทร
 วิญญาณแร่ขายกัน
 สักคิลฉลันถูกต้อง

เสวยสวรค์
 ใส่ทอง
 ถูกขง
 แตตอทองถึง ๑

๔๔๑ ๔ ๖ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๔๔๒ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๔๔๓ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๔๔๔ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๔๔๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๔๔๖ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๘๘๗
 ๑ หมายำทำกว่าราย
 ๑ ทรานเ่งรูจักค
 ๑ เมืองทาสเพ่งทนม
 ๑ ช่งใหญ่เตหนาทำ

๑ ราชส
 ๑ ว่าง
 ๑ ขมองใหม่
 ๑ คลงกาวหน่าสตอน ๑

๘๘๘
 ๑ พระนครบวงกอกโก
 ๑ เมืองขวชาเราซิเมนต์
 ๑ ากากเคนเค่นหาวเบ่น
 ๑ ทำไผ่ขะสะวะพอน

๑ หอมเหม็น
 ๑ มั่วร้อน
 ๑ คาวรุ่ง
 ๑ ต้าค้อนนรกถวาย ๑

๘๘๙
 ๑ วิหารโบสถ์เบอกช่อฟ้า
 ๑ แสบสนนั้ไมโครโพน
 ๑ จิงเหลื่องคล่งเพลงโพน
 ๑ เสยแก่ผ้านเหลื่องบ้า

๑ ฉาวโชน โชนแล
 ๑ ล่นหล้า
 ๑ ตะโชนเห่า สะฮา
 ๑ คำขัสสุลหลาย ๑

๘๙๐
 ๑ จิงเหลื่องหลายคล่งโคล
 ๑ โทนเล่นไมโครโพน
 ๑ ขายสวรรคร์านร้องตะโชน
 ๑ เมมาแต่นาถยคน

๑ เพลงโชน
 ๑ เื่องล่น
 ๑ คักค่น ดังแฮ
 ๑ ถ่อยปล่นเป่ถ่อยสมย์ ๑

๘๙๑
 ๑ จิงเหลื่องไม้อมควย
 ๑ งักคล่งไมโครโพน
 ๑ เจ็ดวันบ่วันโชน
 ๑ แม้แต่ถ่อยพลอยสะตั้ง

๑ เสียงตะโชน ากมแฮ
 ๑ เื่องล่น
 ๑ เล่นสว่าง ว้างฤา
 ๑ ดั่งม้วยศาสนา ๑

๘๙๒
 ๑ หล้าตั้งขวัญรุ่ง
 ๑ มาเมชนคจ้นหมอง
 ๑ แล้วเล่าต่างลำพอง
 ๑ ทำอย่างวรเทพไท

๑ ส้าทอง นันนา
 ๑ าม่นใหม่
 ๑ ผของไทใหญ่
 ๑ ลำทำคินแสย ๑

๔๕๓
 ๐ สังเวทียะใช้ถ้อย
 โลกเล่ห์เหลวสรวิน
 กาณมณีนัยวิปิต
 โทเลห้ามโคตรปราชญ์หม้าย

อำมหิต ฮะฮา
 หนึ่งร้าย
 กลับรุ่ง เรืองแสด
 ออ้ม้วยเสมอหมา ฯ

๔๕๔
 ๐ เมื่องาทยสถิตทลธา
 งกลอยลมสร้างสรรค
 วิญญูณมนัสเสมอกัน
 เกลือแต่ฤทธกิละสนา

หรือสรวรรค
 คำพา
 สัตว์ถอย
 จาพลาแหลกสลาย ฯ

๔๕๕
 ๐ สายแล้วหรือไปสู
 ม่งใหม่หมายพิชิต
 เทอทิภรแปลงบุญฤทธิ์
 แรงแห่งใจวิเศษไซริ

อำมหิต ทลายแสด
 ส่องร้าย
 เรืองรุ่ง
 รวมสร้างชัยศรี ฯ

๔๕๖
 ๐ บิดเทอคาพิชิตไค
 สงบแนวบุญญาจำ
 เทอเท่งเก่งรุกกรรม
 ถมถอยชวตใหม่

เสวยธรรม
 แก่นไว
 ทำรุ่ง เรืองแสด
 โหมทรงบารมี ฯ

๔๕๗
 ๐ ฤกษ์เทพเนวเสนาเท
 มณีนัยนุกอบโลกน
 ชั่วชวนวิโยค
 ถ้อยถอยบุญญาชา

สกลโลก
 โทญูล้า
 ชู่จ้ง เสมอแสด
 แะช้องสรรเสริญ ฯ

๔๕๘
 ๐ รดเห็นชนส่งข้าม
 สเลอนสกลชัยโสภ
 ดนเป็นนัยวิโยค
 รดกว่าตายโหงคน

ปรโลก
 ไปสน
 อย่างบ้า ชั่วแสด
 คังม้วยชะแะชง ฯ

๔๕๕ ๑ แท้ซ่ง^๕แขง^๕ปาด^๕ซ่าย
 ชน^๕สน^๕น^๕ถน^๕ถน^๕ง^๕ง^๕ว^๕ย
 แท้ซ่ง^๕เชอ^๕พิน^๕ซว^๕ย
 เลอ^๕ค^๕ค^๕ง^๕ค^๕อ^๕ห^๕ก^๕ด^๕ว^๕ย
 ปลิว^๕สว^๕ย
 ง^๕ม^๕ว^๕ย
 แสบ^๕ร^๕ว^๕ง^๕ ทอ^๕ง^๕แถ
 ไกร^๕ไ^๕ด^๕ไ^๕ง^๕ถ^๕ล^๕ง^๕ ๑

๔๖๐ ๔ เนอ^๕ง^๕นอ^๕ง^๕พ^๕ล^๕ก^๕ท^๕ล^๕น^๕ด^๕ว^๕ย
 ข^๕บ^๕แ^๕ง^๕แ^๕ย^๕ง^๕ถ^๕น^๕จ^๕น^๕
 ไอ^๕เส^๕ย^๕ซ^๕า^๕อ^๕ถ^๕ว^๕น^๕
 ถ^๕ก^๕ง^๕ฝ^๕ง^๕ซ^๕ว^๕ญ^๕ไ^๕ว^๕
 ร^๕ด^๕ย^๕น^๕ศ^๕ร^๕
 ท^๕ม^๕น^๕ไ^๕ห^๕ม^๕
 เว^๕ย^๕น^๕ถ^๕ย^๕
 ป^๕า^๕ซ^๕า^๕กะ^๕ถ^๕า^๕ท^๕ว^๕ง^๕ ๑

๔๖๓ ๑ ป^๕ว^๕ง^๕แล^๕น^๕แ^๕ส^๕น^๕ค^๕ล^๕ง^๕ไ^๕ค^๕ล^๕
 เบ^๕ง^๕แ^๕น^๕ถ^๕น^๕ส^๕บ^๕ส^๕น^๕
 ไ^๕ห^๕ร^๕เ^๕ท^๕า^๕ต^๕า^๕ง^๕ท^๕น^๕า^๕ท^๕น^๕
 ง^๕ค^๕ก^๕ง^๕แ^๕ต^๕ร^๕แ^๕ต^๕ร^๕น^๕บ^๕า^๕
 ร^๕ด^๕ย^๕น^๕ศ^๕ร^๕
 ส^๕น^๕ท^๕ล^๕า^๕
 เ^๕ห^๕อ^๕ฝ^๕ร^๕ง^๕
 ซ^๕า^๕ท^๕น^๕ย^๕ส^๕เ^๕ส^๕ถ^๕อ^๕น^๕ ๑

๔๖๖ ๑ ร^๕อ^๕น^๕ค^๕อ^๕แ^๕ถ^๕ม^๕ล^๕อ^๕า^๕ท^๕น^๕า^๕
 ซ^๕า^๕ย^๕ย^๕ว^๕ไ^๕น^๕ร^๕ด^๕ร^๕ว^๕ย^๕
 ส^๕ง^๕ค^๕ม^๕ห^๕ว^๕ย^๕ฉ^๕ม^๕ง^๕ฉ^๕ม^๕ว^๕ย^๕
 ว^๕า^๕น^๕น^๕เก^๕ย^๕ร^๕ด^๕ย^๕ศ^๕ก^๕ล^๕า^๕
 ท^๕มา^๕ส^๕ว^๕ย^๕ ส^๕ะ^๕จ^๕เ^๕
 ร^๕า^๕น^๕ท^๕ล^๕า^๕
 ถ^๕อ^๕ถ^๕น^๕
 เม^๕อ^๕ย^๕ล^๕า^๕ส^๕ร^๕ร^๕เ^๕ว^๕ญ^๕ ๑

๔๖๙ ๑ ข^๕น^๕ส^๕ง^๕ท^๕เ^๕ถ^๕น^๕ซ^๕า^๕ด^๕ว^๕ย^๕
 แ^๕ส^๕บ^๕ส^๕ู^๕แ^๕ก^๕ว^๕ห^๕ุ^๕ถ^๕น^๕ด^๕
 ข^๕บ^๕ร^๕ว^๕แ^๕ง^๕ฉ^๕ม^๕ท^๕ด^๕
 ค^๕ย^๕ท^๕า^๕โ^๕ง^๕ห^๕ง^๕ก^๕ท^๕น^๕า^๕
 แ^๕ต^๕ร^๕ศ^๕ต^๕ว^๕
 น^๕า^๕บ^๕า^๕
 ป^๕เ^๕ก^๕ว^๕า^๕
 เบ^๕ง^๕ก^๕ล^๕า^๕ส^๕ว^๕ง^๕ส^๕ว^๕ย^๕ ๑

๔๗๔ ๑ ไ^๕อ^๕ส^๕บ^๕ถ^๕อ^๕ส^๕น^๕ถ^๕อ^๕
 แ^๕ต^๕ร^๕แ^๕ต^๕ร^๕น^๕แ^๕ต^๕ร^๕น^๕ร^๕าว^๕ส^๕า^๕ด^๕
 ไ^๕อ^๕เส^๕ย^๕ซ^๕า^๕ส^๕ย^๕า^๕ม^๕ช^๕า^๕ติ^๕
 ก^๕ุ^๕ณ^๕ค^๕า^๕ม^๕น^๕ซ^๕ม^๕อ^๕ด^๕ห^๕ม^๕ย^๕
 ห^๕ล^๕ย^๕อ^๕บ^๕า^๕ท^๕ว^๕
 ก^๕ร^๕ด^๕ร^๕าย^๕
 ซ^๕ม^๕ซ^๕เ^๕อ^๕
 อ^๕ย^๕ม^๕ว^๕ย^๕ส^๕เ^๕ม^๕อ^๕ฝ^๕ ๑

๘๖๕ ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

รณนตร์
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

๘๖๖ ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

รณนตร์
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

๘๖๗ ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

ปรารถนา
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

๘๖๘ ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

มหัศจรรย์
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

๘๖๙ ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

หญิงชาย
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

๘๗๐ ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓
 ๐ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

แดรต์ตัว
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓
 ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓ ๓๓

๔๘๑ ๐ เก่ง^๔ไทยแล่น^๔แตร^๔น^๔แตร^๔น^๔ แตร^๔ฉาว
 โหล^๔สาว^๔เม^๔อก^๔สาว^๔ ซา^๔ว^๔ัย
 เศษ^๔ค^๔ใหม่^๔เงิน^๔ท^๔รา^๔ว^๔ ท^๔ร^๔ด^๔อย^๔ ถึง^๔ใจ^๔
 ท^๔อง^๔ท^๔ัว^๔ท^๔ัว^๔ท^๔าง^๔ม^๔ว^๔ัย^๔ ม^๔ร^๔ู^๔ไ^๔ด^๔เส^๔ม^๔บ^๔ ๑

๔๘๒ ๐ เล^๔อ^๔ศ^๔ย^๔า^๔ม^๔จ^๔า^๔ม^๔ค^๔ำ^๔ก^๔ำ^๔ว^๔ เก^๔ย^๔ร^๔ค^๔ิ^๔ย^๔ศ^๔
 ค^๔ิ^๔อ^๔ค^๔ำ^๔ร^๔ด^๔ก^๔ำ^๔ง^๔ศ^๔ค^๔ โ^๔ม^๔ร^๔ซ^๔ง^๔
 ค^๔ุ^๔ณ^๔ค^๔ำ^๔อน^๔ว^๔ิ^๔ต^๔ิ^๔ท^๔ม^๔ค^๔ เม^๔อ^๔ง^๔อ^๔บ^๔ท^๔ว^๔
 ซ^๔า^๔ค^๔ิ^๔ถ^๔อย^๔ซ^๔า^๔อ^๔ง^๔ อ^๔ว^๔ม^๔ท^๔ำ^๔ท^๔ว^๔ป^๔ำ^๔ ๑

๔๘๓ ๐ เม^๔ง^๔ระ^๔อ^๔ำ^๔ท^๔ำ^๔เ^๔อ^๔ง^๔ทุ^๔ง^๔ ศ^๔ิ^๔ว^๔เ^๔ล^๔ย^๔
 ท^๔ำ^๔ด^๔อย^๔อ^๔บ^๔ท^๔ว^๔จ^๔ั^๔ย^๔ไ^๔ร^๔ ค^๔ำ^๔ร^๔ำ^๔ง^๔
 เก^๔ย^๔ร^๔ค^๔ิ^๔ย^๔ศ^๔ว^๔ำ^๔ร^๔ด^๔ไ^๔ว^๔ จ^๔เ^๔ห^๔ือ^๔ ห^๔ิ^๔ว^๔แ^๔อ^๔
 แ^๔ซ^๔เ^๔ส^๔ง^๔ก^๔ห^๔า^๔บ^๔ำ^๔ง^๔ ค^๔ำ^๔ง^๔บ^๔ำ^๔บ^๔ก^๔บ^๔น^๔ ๑

๔๘๔ ๐ ร^๔ด^๔เม^๔ล^๔ม^๔น^๔เ^๔ง^๔อ^๔ย^๔อ^๔ย^๔ วิ^๔ป^๔โย^๔ค^๔
 ช^๔ั^๔ด^๔เ^๔น^๔เ^๔น^๔ก^๔ัน^๔ไ^๔ศ^๔ก^๔ ส^๔ำ^๔ย^๔ท^๔น^๔ำ^๔
 ไ^๔อ^๔เล^๔ว^๔ห^๔ล^๔ง^๔ไ^๔ศ^๔ไ^๔ร^๔ก^๔ แ^๔ศ^๔ร^๔ด^๔อย^๔
 ม^๔า^๔ร^๔จ^๔ม^๔เ^๔ม^๔อ^๔ง^๔เส^๔ย^๔บ^๔ำ^๔ บ^๔ัน^๔เส^๔น^๔ซ^๔ว^๔ญ^๔เ^๔ศ^๔ย^๔า^๔ม^๔ ๑

๔๘๕ ๐ ก^๔ระ^๔เ^๔ป^๔ำ^๔ต^๔ว^๔า^๔ค^๔ล^๔น^๔ป^๔เ^๔ร^๔อ^๔ง^๔ เ^๔ย^๔ง^๔ส^๔ั^๔ต^๔ว^๔
 ล^๔น^๔ด^๔อย^๔โ^๔น^๔ซ^๔ุ^๔บ^๔ั^๔ค^๔ เ^๔ม^๔ก^๔ล^๔ำ^๔
 ก^๔ระ^๔ท^๔ก^๔ซ^๔ำ^๔ซ^๔ะ^๔ก^๔จ^๔ั^๔ค^๔ ช^๔ั^๔ด^๔เ^๔น^๔
 เล^๔อ^๔ด^๔เ^๔น^๔ำ^๔ไ^๔ศ^๔ต^๔ร^๔ซ^๔ำ^๔ ค^๔ล^๔ง^๔บ^๔ำ^๔ร^๔ด^๔ย^๔น^๔ต^๔ร^๔ ๑

๔๘๖ ๐ ว^๔น^๔เ^๔ย^๔น^๔อ^๔ิ^๔ธ^๔ิ^๔ฤ^๔ท^๔ธ^๔เ^๔ห^๔ม^๔ ห^๔ำ^๔ม^๔ภ^๔า^๔ญ^๔
 ถ^๔ย^๔เ^๔ม^๔เ^๔ย^๔ไ^๔ศ^๔ย^๔ส^๔า^๔ร^๔ ท^๔ว^๔ท^๔น^๔ำ^๔
 ส^๔ำ^๔แ^๔ด^๔ง^๔แ^๔ต^๔เ^๔น^๔ด^๔า^๔น^๔ ล^๔ิ^๔บ^๔ด^๔อย^๔
 ต^๔า^๔ย^๔ก^๔อ^๔น^๔ไ^๔ป^๔ำ^๔ซ^๔ำ^๔ ง^๔ำ^๔บ^๔ำ^๔ร^๔ด^๔ย^๔น^๔ต^๔ร^๔ ๑

๘๘๓ จักรยานยนต์สนั่นเกล้า
 จังโครกถั่วลงไป
 เกระหกรรรมคว่ำไถ
 กวางงเลอดทวมน้ำ

อุบาวัวไหล
 เบ่งบัว
 กอหัก สมแอ
 ซ้ำจันทน์ทอง ฯ

๘๘๔ จักรยานยนต์สนั่นเปรียง
 กังกำซ่าลงไป
 โศครบับตบตลุตสมัย
 ร้อยสำสั่วอวดโอ้

เปรตไถ
 เบ่งไก่
 เมืองด้อย
 อวามเล้าสิ่วไล่ซ ฯ

๘๘๕ จักรยานยนต์ลางะ -
 ปลิวลั่วข่มลงไป
 เกระหกรรรมคว่ำไถ
 เลอดจงผางดขได้

เหลนไถ
 เบ่งไก่
 ถนสนั่น คาวแอ
 ซ้ำถอมอุตย ฯ

๘๘๖ จูญบุ่นวนลา
 ไทยถ่อยซอฮวะจน
 ญูบุ่นไสยยะบน
 โศครงับตบกกั

รถยนตร์
 ท่วมท้ำ
 สยามชาติ
 คดงบ้ำยยะบนตร์ ฯ

๘๘๗ วิบัติผลเพราะคดงไถ
 สิงร่างกาวเจ้าของ
 บรินทสั่วเนื้อนอง
 เช็ดขัวโคตรงับสะบน

เงาทอง
 รตน
 ผยองใหญ่
 ลั่นไสสนิมขลุบ ฯ

๘๘๘ หนุมสยามจุ่มจุ่มบัว
 หัวง่อยไทงามงอก
 ตามหลังฝรั่งเข้าคอก
 ทาสขัวตลุตปล่อยไซริ

เสือนอก
 จังใหม่
 หมด้อย
 ไมได้ไปไหน ฯ

๔๙๓ ๕
 ◎ ไทยเอเชยกว่าเพย เคียรदान
 โลกฝรั่งหัวเระนาน ตราบม้วย
 ตามกันฝรั่งดักดาน บัดชบ
 แสบปล่อยๆไปด้วย ทาสค่านกตัณญ ๑

๔๙๔ ๕
 ◎ หรั่งโครกแสะเสอ แสบสวย
 เกยกำยกระเร้งระรย ร่อนหล้า
 แงบกอกใหม่เชอชว สัตว์ซ่า
 นากถนเมืองมอมท่า ร่มทั้งชยะสมัย ๑

๔๙๕ ๖ ๕
 ◎ ไทยคางโครกคองเสอ ชวสวย
 กงกำถนอมถมว ม่วงถว
 ไทยแลนใหม่แลนรย ม่วงคง
 โถนถำเมืองมอมด้วย รำนม้วยสวไสว ๑

๔๙๖ ๕ ๕ ๕ ๖
 ◎ กงกอกกงกำบ เร้งระบ่า
 รำร่ายเพลงพรานท่า ซ่าฟ้า
 ดนตร ปเปรยวง้า เมืองงง
 คลั่งเบ่งโกกาวหน้า ทวหล้ากะลาหลวง ๑

๔๙๗ ๕
 ◎ เลิกห่างสัตว์ล่อยจิง - เหลนหลาย ทัณฑ์แ
 สุธญแก่นสารวอควาย ว้างไร่
 ความนุญชงงหมาหมาย เสมอคำ เรือนฤ
 ไรคเหือบางกอกไซรี เชื้อชาสุตสฤ ๑

๔๙๘ ๕
 ◎ ระลึกคุณขวัญอ่อนไท เทว
 พระแม่โพสพศรี สุธ้า
 พรสวดแซสงฆม มนตมง
 โอมสังฆวงสรวงท่า เฝื่องทั้งทิพย์ฝน ๑

๔๕๕ ๖ ๗ ๘ ๙
 ๑ กลามเนอนนออนลา
 หนึ่งเริ่มชราแตกกระแหง
 สันหลังค้อมคู้ตะแกง
 พรอมบ่าขามาแจ้ง

ระอาแรง
 เหยวแห่ง
 หงอกหง่อม
 ขาวแรงคอยทั้ง ๆ

๔๕๖ ๑
 ๑ สังกูกลาหวานกล้ำ
 ตามบูทวศำมา
 ออย่าโหดห้ามไปหา
 อย่างจำคำรวจไชร

ดำนา
 แม่นไว้
 เงินอน งามา
 เบ่งร้ายทอลเสมอ ๆ

๔๕๗ ๑
 ๑ ทอพลอปลอมทอปล้น
 ไปบันลือชนชาย
 ใ้อจ่านควรรหมาย
 เขาชอคาบอบเกล้า

ขโมยควาย
 ล้อเหล้า
 ศาลตัง
 อยู่เฝ้าคุกหลาย ๆ

๔๕๘ ๑
 ๑ สายสุดสายกว่าแล้ว
 อาคมอันอำนาจละเมอ
 ราชฎรต้นกลัวเปลอ
 ไต่โกกีนงานเลอ

อำเภอ
 ตวาดเปรียง
 ล้วงตัม
 เลื่อนขนขุนผยอง ๆ

๔๕๙ ๑
 ๑ กลองเพลเถรทอเม้ง
 หมาย่าหอนวิเวทหวั้ง
 วันพระแซ่สงฆ์ขลัง
 เสร็จตังฉนเทศมอะคร้าว

เท่งระฆัง
 หมาย่า
 มนตัม
 เล่ห์เพทุบายของค์ ๆ

๕๐๐ ๑
 ๑ วงเต้าแกแซ่ซ้อง
 ไล่เกรองกัณฑ์เทศน์เจริญ
 ข้าวปลาค้างเบบเถลีน
 เสร็จอมอุโบสถไชร

สรรเสริญ
 กราบไหว้
 พร้อมพรัง
 แยกย้ายคนสถาน ๆ

๕๐๐ ไกรสมาทนเพื่องแก้
นอนอยู่ศาลาเหมค
ข้าวเย็นต่างตองอด
ในบ้ายอัฐบานล้อม

อุโบสถ
พร่งพร้อม
มุ มุ
มอหนง
อุมอุมธรรมจันเฑ ๑

๕๐๑ นิกลบพันรื้อร่อน
สาเรายันตะวาต
คงคาถเหลอมถาม
ซุ่มห่มหว้าหวานทอง

สุนทรย์
อรันพร่ง
ละเมาะบ้ำ
ซอท้าวทศทิว ๑

๕๐๒ ถมถั่วปลิวกลืนข้าว
แหวกว้ายสายน้ำใส
มากหม่อฮ่อนหลดไถถ
ทองเกี้ยวถัมโคลย้อย

เขี้ยวไสว
ข้าสร้อย
ไวว่อง
ไขไวนาขวัญ ๑

๕๐๓ ปูนานันไค้ออ้อม
รูช่อนไหนมองหา
ไค้กกถะอ้อมแมงดา
หอยโข่งโองขาวจ้ำ

คันนา
บำญ่า
เกาะอ้อย
จอมนาคทะพาย ๑

๕๐๔ เวร่อนหลายทุ่งข้าว
บ้านบ้านาคอนเคี้ยว
เนินเนินไร่โพธิ์เสี้ยว
ทองท้าวกระท่อมร้าง

เขาเขี้ยว
เปลี่ยว้าง
โคดเคี้ยว
ร่วมไม้สาขาร ๑

๕๐๕ คินสถานบ้านเจ้าร่อน
ซุ่มเขือกถั่วเจ้าของ
บางกอกอ้อยสยดสยอง
เปลี่ยนซอไทยแลนถ

เงินทอง
หลบหน
ทุกซั้ใหญ่ สยามเฮย
ซอแล้วเสมอแลน ๑

๕๐๗ รังสิตแสนทุ่งข้าว
รวงรวงทองคำสี
อาบเหงอต่างน่าย
เก็บเกี่ยวเกลี้ยงข้าวกล้า

เข็ชวขจ
ปล่งพำ
ลัษลวง
พื่อคำหฤทธรณั ๙

๐๐๑ รังสิตนบนาข้าว
อุกอุตสาหกรรมการชล
เมืองวิเศษทุ่งจวบ
ถึงจังหวัดลำปาง

โทสท
ทงแล้ง
จกบน เป็อยแฮ
ชาทาจะยะสยาม ฯ

๕๐๘
๖ งานขวนาษอนถนนำ
ทุนใหญ่ดินผูกขาด
ขวนาษอนบั้งอาจ
กิดแบ่งครองดินไว้

ขอเนจอนาถ
ทาสไว้
ทวงสิทธิ์
ส่งให้แผ่นดิน

๕๐ รังสิตสาธิตแก้
ชาวทาสนาหัวมุน
โลกเอาหมดักก้น
ง่นงานงกเงินไว้

นายทุน ครอบงำ
เปล่าไร้
วุ่น
เพิ่มรายวิญญาน ๑

๕๓๓ ๖. รังสิตกาลก่อนโน้น
เพราะมาบาสลายเหตุ
กลังไกลเชอนเพราะเศษ
ไรไมเรอนรแจ้ง

นานิเวศน์ วิเศษแสน
ทุ่งแล้ง
จากฝรั่ง สอนๆ
แห่งฟ้าดินของ ฯ

๕๖๒ ๒ ๔๕
๑ เจ้าของครองแทน
๓ ๘
ทุนนฉนออกงาน
๒ ๙ ๔
ชาวเก็บเกี่ยวตรงตาม
๔ ๕ ๗ ๘ ๙
เขมรขงกะบ ไหมแล้ว

คนสยาม
อร่ามแพรว
คำส่ง
ไซ้ตลอดปี

๕๐๓ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖
๐ บคนรังสัดไซริ

ย่านอุตสาหกรรรมาก
เกมนับุยกระดูจาก
กระหงายใจหม้าย

อสุกซาก
เฟื่องร้าย
เจ็กล้อย
ไม่ได้หายใจ ฯ

๕๐๔ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖
๐ รังสัดแหล่งแก่งหล้า

สาวรุ่นถูกลงมา
เกมนอนนุษย์หมื่นแมงดา
เกนอกว่ากฏหมายควย

คณิกา
จามวัย
ใหญ่ยิ่ง
มัวควยกฏหมาย ฯ

๕๐๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖
๐ หลายคณิกาอ่อนแรง

ถูกหมื่นแมงดาตอง
แม่เล่าถอยทุบตอง
เกนอกว่ากฏหมายไซริ

สิบสอง บิแล
ล่าไหม้
ถูกเขยจน ตายนา
ซำร้ายมฤตยู ฯ

๕๐๖ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖
๐ อดสูทงโลกแท้

แลนแลห์เหยสับสน
ตรัสรู้แห่งแปลกแสน
ไฟเปรีองปราดดกาจกล้า

ไทยแลน
ซำหล้า
วิเศษใหญ่
คลั่งบ้าครองไทย ฯ

๕๐๗ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖
๐ ทิดสัดใหม่หวานกล้า

หักเขยร่วมทฤกษา
ทิดฝอยเรื่องซัดลูกา
ทิดท่นอวลทวกทอง

ค่านา
ท่นอง
กรุงเก่า
เพอต้องใจสาว ฯ

๕๐๘ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖ ๕ ๖
๐ หนาวท่งสอทองซำ

สอบนแม่มหาเปรียอุศรี
ประโยชน์ส่าหม
เกนแม่น้ำจำได้

นานบ
สง่าไซริ
เหตุบ้วย หนักนา
สร้างไซลิมสลาย ฯ

๕๑๕ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

เขยีนกัน ทองแถม
 ยอดข้าว
 นาโน้น
 เล้าให้เหตุหรย ๖

๕๒๐ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๕๒๑ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๕๒๒ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๕๒๓ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๕๒๔ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๖ ๖ ๖ ๖ ๖

๕๓๑
 ๑ กระบองเขยิบเพื่อแม่ด้วย
 ว่าคำบุญคุณเอนันต์
 เพราะอสุจิร่วมอรรักษ์
 สมัยใหม่คิดแม่นไซร์

หลุดร่น
 นนัไซร์
 หรอกทาน
 ย่ำได้สับสน ฯ

๕๓๒
 ๑ คนทำคแปล่าไซร์
 ดูแต่เงินและช
 ขกนกวนม
 เห็นอินอวนกลับฟ

ไคค ดังฤ
 ๕๓
 ทน
 พินชว ไคเลย
 ๕๓
 เร่งชนรگانต์ ฯ

๕๓๓
 ๑ ฉาดฉานฉินคล่องคล้าย
 ปรูดเปรื่องเลื่องลือชา
 การเมื่องพ่นแสนสา—
 เคื่องขุนทณจนบา

ถายยา
 ชวชา
 รพดเรอง
 คำให้สยดสยของ ฯ

๕๓๔
 ๑ องค์าทองท่นให้
 แก่อ่านหนังสือสาม
 บัดชนเชือกกลาม
 ในส่วนมตลิกไซร์

เห็นงาม ดังฤ
 เล่มไซร์
 ทังโลก
 คำขงถึงโณน ฯ

๕๓๕
 ๑ โอมโนมอบพระเจ้า
 แขนมอบดววยสดาลิน
 ควงโอมอบโอมจินท์
 เกียรติศักดิ์กรกของข้า

เลนิน
 เลิศทำ
 เสมอเพื่อ แม่แล
 มอบไว้ขมแดง ฯ

๕๓๖
 ๑ คำแห่งโหลห้ามเขม
 ฤทธช่ากว่าอสรพิษ
 ห้ามมาเขมลูกศิษย์
 ขนขอสาลไซร์

อัมหิต
 หม่นไหม้
 ๕๓
 กุณิน ออกเลย
 ๕๓
 โถพมดต ฯ

© 2005 Pearson Education, Inc. All rights reserved.

เก๋ยทงมคทายใจ
เก็ดฐาบรรดะโพล่เลอยโพล
เรียนแ่งเก็ดฐักว้า

เมล็ดใน สะฮา
ห้ามหัว
บางกอก
เบ้งกล่าวหาหลาย

© ราชบัณฑิตยสถาน

ฮวดเก้งบึ้งญามหันต์
แท่งกะลาเก่าครอมมัน
เฉย ไม่ชอบขำหน้า

ภูมิสุพรรณ
เลิศฟ้า
อั่งจ้ง จามเออ
เบอคำคาวสด

๕๓๕ ม ม ๖ ๗ ๘

ต้องต่อศาลางสุพรรณ
มะดันเตอน้ำแตกัน
หวานใส่หมกาวง

ไปหั้น
๕ ๕
ของบง
ผลรวา ะวา
๕ ๕ ๕ ๕
เบอแวนเบอต ๕

© ୨୦୧୫ ମହାଶ୍ୱେତା ଲେଖିକା

มวยค้อยตามนิทานตลก
สูตรร่อนขนมเพชรนาน
เพชรค้อยเสียหน้าชน

บรรณกาล
เบ่งคัน
ตาลมาก กว่านา
อย่าปล้นตาลตาช ๙

© มติของบอตองบนเซอ

สร้างแต่ปมขบขัน
มวยเพชรต่อชวดตรรกะ
ขอมแก่คาถาหงตบ

ภูมิสุวรรณ
หมั่นถน
สุวรรณแย้ ย่อมดา
แต่ต้องเติลดาหน *

๕๔๒ ๐ ๔ ๕ ๑๗
© ทนตะโกนกกอง

คนแบบนี้อาจคิด
ตายแต่ไม่ยอม
เข้านอนตาย

เพชรบุรี
หุบผา
มากกว่า สัปดาห์แล้ว
เพื่อนของฉาว

๕๔๓
 ◎ สาวสำเภาเบ่งบัว
 ขวนเบือควาลางสุพรรณ
 เทกรั้วถ่ายโคตรมัน
 ไปอยู่ทวีปคำหม้าย

เสมอกัน อะชา
 ทราย
 เนรเทศ เสียฤา
 มัวด้วยฮิปโป ฯ

๕๔๔
 ◎ ลำโพงโซ่ผาย
 ไข่ป่านนเข้าไข่ไป
 กงสนุกคู่เกยไธ
 สนุกอย่างคลุกมั่วข้าง

เมตต์ใน คารนา
 ปากว้าง
 ซาบซ่า
 วิชาสามสา ฯ

๕๔๕
 ◎ นางกาดดมขง
 ถ้ำเลเหล่าตาลถึง
 สุพรรณย์กัษไมเพชรทั้ง
 โสภแก่พรหมณอาอง

สิวลึงค์ กวรแล
 ซาบซง
 ใจโลก สาดแล
 โกรธขงทรรคา ฯ

๕๔๖
 ◎ สัตว์ป่าสับล้อเลห์
 กวันเพนคำหนวกหู
 เหนือกว่ากฎหมายหรู
 เมืองง่อยขงกรดบ้า

มฤตยู
 สนนหล้า
 หารถ้อย
 คลั่งกำกิ้นเมือง ฯ

๕๔๗
 ◎ ดอนเมืองเรองอดตนน
 ขวรเดชหน้แปลกจับ
 ทัพแปลกซิดติดกับ
 ้นกว่าบนใหญ่ไซร์

สนามรบ ี่โนนา
 ขวร้าย
 เด็กวัด
 ฝายข้าศึกยิง ฯ

๕๔๘
 ◎ กอพอวัดย่ามออง
 เสี่ยงทมทมประเคน
 ทหารโง่แห่งพิบูลเลน —
 แน่ว่าบนใหญ่กล้า

กลองเพล
 ทัวหล้า
 ตรงย้ง
 เบ่งบ้ายิงกรง ฯ

๕๔๘
 ๐ ยุ่งใหญ่เสาสั่งให้
 ล้อมทุ่งรบบางเขน
 ฆ่าโคตรพ้อกันระเนน
 บ่อยบ่อยวีรบุรุษบ้า

ไอ้เณร
 ป่าช้า
 ระนาดอรรย
 เก่งกล้าเต็มสยาม ฯ

๕๕๐
 ๐ นามพญาพหลฯเลิศฟ้า
 เกราะใหญ่เหล็กบริสุทธิ์
 ปัญญาข่มมหาบุรุษ
 ทุกทั่วไทยนอบน้อม

หล้ามนุษย์
 ออก้อม
 ึ่งโลก
 กราบไหว้วถวายถนน ฯ

๕๕๑
 ๐ พญาพหลฯวิเศษเก่งเขม
 ฉลาดเปลี่ยนแปลงรัฐบาล
 เกียรติยศหลังแดงฉาน
 นองทุ่งบางเขนลือ

เสือหาญ
 ใหม่พ้อ
 เบนเลือด
 หล้าหล้ารุกรานต์ ฯ

๕๕๒
 ๐ บุราณคนไทยนักล้า
 เพราะพระยาทรงฯถวาย
 พญาทรงฯวิเศษมากมาย
 ยิ่งกว่านโปเลียนร้าย

ว้าวาย เชื้อชา
 วิเศษให้
 ยิ่งใหญ่
 ช่วยให้ไทยสดุด ฯ

๕๕๓
 ๐ สกลขนมกรตกไร่
 เด็กซึ่งไร้เคียงสา
 พญาอึ้งเบ่งปัญญา
 เต็มเปี่ยมกะลาครอบบ้อง

ขายวิชา
 แซ่ซ้อง
 ขนาดใหญ่
 เบ่งร้องสาหัสถึง ฯ

๕๕๔
 ๐ นโปเลียนเยอหยิ่งบ้า
 นำฝรั่งเศสบัดซบ
 ฝรั่งเศสเบ่งอุบาทว์สยบ
 หัวยังสูบเลือดแล้

นรกรบ งั่งแฮ
 พ่ายแพ้
 ตกยาก
 ทว่าหล้าอาเชี่ย ฯ

๕๕๕ ๕
 ๐ เทยสยามขอใส่สู่ฟ้า
 เรือนถากนรกจกเปรต
 กลับมานั้นประเทศ
 เสนอแม่สอนให้

เฟื่องเศต
 เฟื่องร้าย
 บุญ สยามเอย
 ถ้อยได้สืบสกุล ฯ

๕๕๖ ๕
 ๐ ปรีดฉลาดเล่ห์กล
 เหนอหมื่นมนุษย์โลกา -
 อาจเปลี่ยนชาติศาสนา
 ชนชนหมื่นหน้า

เทวดา
 นุโลกฟ้า
 ไทยใหม่
 กราบไหว้บูชา ฯ

๕๕๗
 ๐ จอมพลป.เก่งถนัด
 อัดเลี้ยวเสมอพยยาม
 ฎาไปนะปาดสังตาม
 ปฏิวัติไทยกะไล้โก

กะลาสยาม
 ใหญ่โก
 มาเกิด
 ๕ เดือนให้ศิวไล้ ๕

๕๕๘ ๕ ๕
 ๐ ดอนเมืองเครื่องเกาะเปรียง
 นำสำสัดวิเศษศาสตร
 จาบหน่งนำชาด
 ไปเที่ยวอวดถึงคนบ้า

กัมปนาท
 ซ้ำหล้า
 ใหญ่ยัง ระอำเส
 ๕ ท้าวร่วมสมัย ฯ

๕๕๙
 ๐ สดุดหาสไทยกลิ้งบ้า
 เหย่อแรงซอกากขมอง
 กอรรปชันกันเอง
 ถึงกล้าหาญลิ้น

เงินทอง
 ๕ ๕
 งังตัน
 เมืองเนา คาวเส
 ซ้ำหล้าขะแซง ฯ

๕๖๐ ๕ ๕
 ๐ ทรพรองแซ่ข้อง
 ๕
 ทรยุคเหยอหมาหมู
 ทรมานสู่ยุโรปทรู
 ทรโข่งประกาศแจ้ว

กตัญญู พ่อฮา
 เเกาะแล้ว
 โดยร้อน ไปแล
 ๕ ขอเจ้าปรีญา ฯ

๕๖๑
 ๑ แอร์โฮสเตร่างน้อย
 วินชาสุรวินเศวไส
 อาเณรต่ำงดิ่งใจ
 งามสังหลายสิ่งไร

ตะโกละโหว
 ใส่วัว
 ไหลหล่ง
 กลิ่นใส่องเสย ๑

๕๖๒
 ๑ วินวินจุตชาเกลยง
 เรยเรยชมขยาดชา
 มัสนันใจเขยวหมา
 สาลบรณคตักแก้ว

กฤษณา กลันมา
 แยะแล้ว
 ปลาลิบ ตัก
 เพือกู่มอง ๑

๕๖๓
 ๑ ตอนเมองมทนอง
 รุมใส่มาลยหลาย
 เสมอแอกเมยงัวควาย
 ก้อนโหลก็อุชัน

มิตรสาทย
 ช่อถัน
 เทยเทย โถนา
 แะช้องสรสเรย ๑

๕๖๔
 ๑ ทองเตนเมตข่มไว
 เรวบรณคตอง
 ญาติเชยงเงงคณอง
 ไปลายขคาคล้า

ไต้สยอง แยะ
 ชาติ
 เรว
 โถงล้าสุขารมณ ๑

๕๖๕
 ๑ ชมรณนศรทวมกัน
 มากมูงเจเหลนโหล
 อาภาศนนำหายใจ
 ปุยกะคูกเทมเทยง

เมองไทย
 ถิ่นเปรยง
 แสบจนก
 หมนส่วนแตกเสย ๑

๕๖๖
 ๑ อ่อนเพลยเตไม่ได้
 เหมนเบอเมามองศวรรค
 ปล่อยตามเรองของมัน
 ยังอวมอวตวิเสนอ

สามวัน
 ภู
 ไปลอย
 สุริยวิไล ๑

๕๖๘ จักขุคฺคโมงคฺคโลกได้
 หอ^๖ร้ง^๖ไ^๖เ^๖เล^๖ด^๖
 กากน^๖ร^๖ก^๖จ^๖ก^๖เป^๖ร^๖ต^๖ฬ^๖
 ต่าง^๖ร่ง^๖กัน^๖หม^๖น^๖ส^๖ร^๖้าง

๕๖๙ แฉ^๖น^๖เห^๖ย^๖ก^๖บ^๖ก^๖ง^๖ก^๖่า^๖
 รุ^๖ม^๖จ^๖ำ^๖ก^๖ัน^๖เ^๖ล^๖อ^๖ค^๖เ^๖น^๖
 บั^๖ค^๖ข^๖ม^๖ด^๖้อย^๖ก^๖าก^๖เ^๖น^๖
 พ^๖อ^๖แม่^๖ส^๖อน^๖อุ^๖บ^๖า^๖ว^๖เ^๖บ^๖้า

๕๖๕ แผล^๖อ^๖เ^๖ล^๖อ^๖ไ^๖ฉ^๖ำ^๖ร^๖้อง^๖
 ก^๖บ^๖ด^๖้อย^๖เห^๖ย^๖เ^๖น^๖ม^๖ิ^๖ตร^๖
 ระ^๖เบ^๖ค^๖ว^๖ด^๖อ^๖ห^๖ริ^๖ฎ^๖ท^๖ห^๖ค^๖ค^๖
 บ^๖น^๖ไ^๖ส^๖ี^๖บ^๖ัง^๖แ^๖ก^๖ล^๖ว^๖ย

๕๗๐ ตั^๖บ^๖ส^๖น^๖เ^๖ล^๖อ^๖ต^๖ห^๖ง^๖ไ^๖ฉ^๖ำ^๖
 เ^๖ล^๖อ^๖ด^๖้อย^๖ล^๖ำ^๖ง^๖ต^๖น^๖ป^๖ว^๖ง^๖
 หน^๖้ำ^๖เ^๖ละ^๖เ^๖น^๖ำ^๖หม^๖ัน^๖ค^๖ว^๖ง^๖ —
 ข^๖อ^๖บ^๖ค^๖อ^๖ย^๖ข^๖ก^๖า^๖ร^๖เ^๖น^๖

๕๗๑ เข^๖า^๖ค^๖ิน^๖ว^๖น^๖า^๖ห^๖ำ^๖น^๖ไ^๖ว^๖
 ทุ^๖ม^๖ข^๖อ^๖ย^๖ม^๖ี^๖ม^๖าร^๖ช^๖า^๖
 ร^๖ู^๖ป^๖แ^๖ร^๖ด^๖ร^๖ำ^๖ง^๖ข^๖ำ^๖ง^๖ลา^๖
 จ^๖น^๖บ^๖ำ^๖ม^๖น^๖ุ^๖ษ^๖ย^๖เ^๖อ^๖น^๖อ^๖

๕๗๒ จิ^๖ร^๖า^๖ฟ^๖เ^๖ง^๖ไ^๖ห^๖ญ^๖ไ^๖ส^๖เ^๖อ^๖
 ค^๖อ^๖ล^๖ำ^๖ม^๖ไ^๖ห^๖ไ^๖ส^๖ก^๖า^๖
 เ^๖ก^๖ิ^๖ย^๖ร^๖ค^๖ิ^๖ย^๖ศ^๖อ^๖ข^๖ำ^๖ห^๖า^๖ก^๖า^๖
 ไ^๖ห^๖ย^๖ข^๖อ^๖ม^๖เ^๖ท^๖อ^๖ค^๖ท^๖น^๖ห^๖ำ

อน^๖ุ^๖สา^๖ — ว^๖ร^๖ิ^๖ย^๖า^๖
 ล^๖อ^๖ก^๖บ^๖้าง^๖
 ไ^๖น^๖ร^๖ำ^๖ง^๖ ม^๖น^๖ุ^๖ษ^๖ย^๖เ^๖อ^๖
 ไ^๖ส^๖ไ^๖ว^๖ไ^๖ท^๖อ^๖ย^๖เ^๖น^๖ ๑

จ^๖ิง^๖เ^๖ล^๖เ^๖น^๖ ห^๖ล^๖า^๖ย^๖แ^๖ล^๖
 เ^๖ป^๖ระ^๖อ^๖ห^๖ล^๖ำ^๖
 หน^๖า^๖เ^๖ก^๖ิ^๖ต^๖ มา^๖ฎ^๖า^๖
 ข^๖ำ^๖ข^๖ำ^๖เ^๖ด^๖ิม^๖ส^๖เ^๖ม^๖อ^๖ ๑

วิ^๖ป^๖ริ^๖ต^๖
 ม^๖ำ^๖ม^๖ว^๖ย^๖
 เ^๖บ^๖ง^๖ไ^๖ห^๖ญ^๖
 ค^๖ร^๖ุ^๖ค^๖น^๖ำ^๖ไ^๖ด^๖เ^๖น^๖ ๑

ถ^๖น^๖น^๖ห^๖ล^๖ว^๖ง^๖ เ^๖ละ^๖แ^๖ล^๖
 ท^๖เ^๖ป^๖เ^๖น^๖
 ใจ^๖ส^๖ศ^๖ว^๖ ส^๖ถ^๖ุ^๖ถ^๖น^๖า^๖
 จ^๖ิง^๖ไ^๖ว^๖ป^๖ัญ^๖ญา^๖ ๑

ภ^๖ุ^๖ค^๖า^๖
 ส^๖ู^๖ร^๖
 ระ^๖อ^๖า^๖ข^๖ำ^๖ เ^๖ละ^๖แ^๖ล^๖
 อ^๖ำ^๖ม^๖ก^๖ัน^๖ศ^๖ว^๖ไ^๖ส^๖ ๑

ข^๖า^๖ฟ^๖ำ^๖ ร^๖ิ^๖แ^๖ล^๖
 ฟ^๖ร^๖ัง^๖จ^๖ำ^๖
 ข^๖ำ^๖ร^๖ัฐ^๖ ก^๖ำ^๖ร^๖ฎ^๖า^๖
 ว^๖ำ^๖ศ^๖ุ^๖ค^๖ม^๖ห^๖ัน^๖ต^๖ ๑

๕๑๖๓
๑ แม้โจรกรรจนำปล้น
ถ้าใส่เสื้อผูกไท
สอมวลสัตว์รวมสมัย
โจรณศุคแท้

ระขำไป กัด
ฝรั่งแล
ยกย่อง
ท้าวทำไทยแล่น ฯ

๕๑๖๔
๑ เสื้อเรือนร่วงไว้
สิงห์เล่ห์ลึงทะ โมนเบอ
หม่นหม่นหล่นขนแหล่
องอาจคราวขดเขย

ลายเสือ
นั่งเบอ
สืบกว่า เสน่หา
เมื่อนาเ็นนอง ฯ

๕๑๖๕
๑ มดแดงแมงป่องข้าง
เงือกงออุกจงจก
กันขำเ็นสัตว์นรก
กระต่ายกระแตแย้

คางคก
ไก่แจ้
จกเปรต สืบแ
เหยี่ยวรุ้งยุงสตูล ฯ

๕๑๖๖
๑ กุดฮุงหวาไก่อ
ถึงค่างคานกังกอ
กังกาบานมคอ
กังกาเมองรูง

ทศทอ
บ้างช้าง
บองช้าง
อย่างจึงเหลนแสดง ฯ

๕๑๖๗
๑ แมลงสาบวันหรรือง
ไขรากลาคโตนเหลิง
ใส่เตอนพลาณถูกละเลิง
กังกาจกกรวม

รินเริง
แย่งส้าม
กันมูหรว โก่อ
เกรอเคยวมาหมา ฯ

๕๑๖๘
๑ เลียงผาแพะภูผ
หม่นหม่นเหลอหม่นเหลอ
กบกังก่ากานอน
งูเห่าจระเขย

ทั้งพอน
เตาเตย
หม่น
หงอชอไป ฯ

๕๙๕
 ๐ กระทั่งกว้างขวางข้าว
 น้ำเปล่าเมาหัวโหม่ง
 แทะเมฆแสวไขดาวโง่ง
 แทะน้ชูดเลื้อยค้อย

แม่โขง
 บ่ายคล้อย
 แทะถั่ว
 น้ำย่ำรัฐบาล ฯ

๕๙๖
 ๐ สวนสัตว์สถานทีเศร้า
 ลูกใหญ่ฉกรรจ์มกัณฑ์โง่ง
 สรรพสัตว์ซึ่งมนุษย์โกรธ
 ชังฆ่าตอนบนหมาย

ถันโศก คีเล
 โหดร้าย
 ถูกเขย่น
 อยู่ไว้เสรี ฯ

๕๙๗
 ๐ ชนไทยโหมแห่นวไม
 เหม็นเนือกถวยสะตอพลิก
 ถึงค่างซึ่งถูกลูก
 กาไก่กุดหัวแก้ว

ปลาตลิก
 ถั่วแล้ว
 ชัมเชอ
 ไมแจ่วเจอยเลข ฯ

๕๙๘
 ๐ แลนตะกวดเหยยเท่านั้น
 เกล็ดขอรูเสมอมนัน
 เอ็ดอรอยเร่งขายพันธุ
 เพราะยังเกยรติสแล

หฤหรรษ์
 แม่นแท้
 กันใหญ่
 เก่งถั่วไทยแลน ฯ

๕๙๙
 ๐ โกฎเมืองแห่นแฉ่นแค้น
 คัดคำเมืองกลางดวง -
 เก่นอค่ากว่าเมืองป่วง
 แต่เหล่าสยามใจร้อน

แสนสรวง กัด
 ชกน
 โนโลก
 ไม่รู้ค่าขลัง ฯ

๖๐๐
 ๐ พระทนต์คูบ้าน
 อมิตสมาคมอัน
 แบบโยนกช่างสวรรค์
 ถ้อยขานนิมิตศิลป์ทั้ง

เมืองขวัญ
 ส่างพรง
 มาโลก
 คำไว้มหันมา ฯ

๕๗๕ ก. ๖๔. ๕
๕ ก. ๖๔. ๕

ข้างข้างเมืองหนาว
เพราะหม่นมาข้างขาว
สกลข้างแสนออกมล้าง

ศัลยา

ช่วยสร้าง

ไทยลุ่ม จมแกล

๑๑
แปลกหมายสมอ่งสมัย ๑

© เลื่อนนามไทยจนกว่า

พระหมั่นคิดนฤมิต
เพชรเรณูสงฆ์ศิลปอุทิศ
บากบั่นจริงใจ

พจนานุกรม ๑

อย่างไร

จิตรใหม่

เพื่อให้สยามหอม ๑

๕๘๗
๑ พระจุลจอมปิ่นเกล้า

อุตสาหกรรมยานยนต์
ทรงเลิกหาหมคตาม
วางแผนคณวศกถา

กรุงสยาม

1 2
ແລກລັກ

01502

ทำเนียบราชบัณฑิตยสถาน

๕๙๗
๐ ทาสในกำเนตด้วย

ทำด้วยหลายโคตรหลง
ตามกาลไม่ประสงค์
ในแก่นพุทธธรรมฟ้า

๗๗๖๖๖

กาฬหฬ

แสดงเก่ง

คำขวัญเทศบาล ฯ

๕๗๕ ๕
© ทาสนานโดยดกซอ

ตกต่ำจนปลุกอับ
ความรู้กว่าทรัพย์สิน
ไหนไหนแสวงไว้

กบฏราช

ยากไร้

๔ ๕
แบบหนังสือ

๔๓๘
เพื่อได้เป็นไท ฯ

๕๕๐ ๘ ๖ ๗
๘ ใจเป็นทาสสมัครด้วย

งกล้อยโลภขนาด
ยอมคนต่ำกว่าเขา
ตายอยู่ใต้ต้นกล้วย

វិបស្សនា ខេងខេង

๘
ทาสแมว

๑ **๒** **๓**

วนาพิศำ มนุษย์นา

ไม่ได้แล้ว ๑

๑ เป็นภาสัททหายแท้
ถูกเขียนมาเป็นเบือ
อ้ามหิตแห่งแอกแทนอ
ทับใส่กายไข่ม้า

แอ่กแอ่
 เบอหลา
 กว้าหนัก นั๊กนา
 ซามวยควยสัดล

๕๖๒
๑ พระคุณคำป็นหล้า
ฝากแต่ลูกหลานภาส
เร่งแสงอิสรชาติ
ถึงซึ่งพุทธบรรณา

มหาราช
 กวหน้า
 ขทหน้า เรือรา
 เกอทาเกษมสมัย

๔ **บขมการาสัตต** **๔**

๕๓๓
๕ พระนครบางกอกแก้ว
ลุ่มบ่อขุดชาอัน
กรุงเทพฯช่วยสร้างสรรค์
ขังใหญ่บุญกษัตริย์กล้า

มโหฬาร
กว่า
สมัยใหม่
รวมห้าแห่งสยาม ฯ

๕๕๔
๑. นามปิตมหาราชเจ้า
ทรงบุกเบิกงานงาน
รักษาเอกราชาม
สำคัญประโยชน์แล้ว

จอมสยาม
เทริศแพรว
ยากอุกฤษฏ์
เทอหลาสมยาลัง *

๐ ไทท่งไทยทาสไว้
พระปด้อยอิสระสุข
ประชาธิปไตยปลูก
ชุมชนนิลาเจ้าฟ้า

ระทมทุกข์
ทวนนา
ขวัญชาติ
ไฟให้บุตรเกษม ฯ

๕๘๖ ◉ เปรมปรีดกัณฑ์ตรีเพ็ญแก้ว
สร้างแก่นสารประเทศ
รถไฟทั่วในเขต
ศาลสถิตยุติธรรมแก่

ใจวิเศษ
เก่งแก่
สักศ
ซ่งหล้ามาเสมอ ฯ

๕๘๗ ◉ เกอไทยทำแก่นไว้
คลองถั่วปทุมธานี
ประปาเพื่อปฐพี
ไทยใหม่หม่อมองข้าม

วารี
หล่งน้ำ
พิเศษสุข เสนอมา
ยำไว้กตัญญู ฯ

๕๘๘ ◉ พระสุอุปสรรควัย
กู้เรืองการศึกษา
ลายสือทิวสุธา
รู้แก่นอนาคตาเล่า

อวิชา
แจ่มจ้า
เรืองรุ่ง
ทามทิวอันธพาล ฯ

๕๘๙ ◉ การใดประโยชน์น้ำ
งานนั้นพระหมายชัย
ปัจจุบันต่อไป
อุ้งปลิวติรงแล้ว

สพสมัย
ช่วงแพร่
เรืองรุ่ง สมญา
งังปล้นชาติสลาย ฯ

๖๐๐ ◉ งานจิวิตรอยู่เกล้า
บุกเบิกอักษรศาสตร์
บอกทางช่วยขวัญชาติ
อเนกประการงานแก้ว

เป็รื่องปราชญ์
เรศแพร่
รูปชน ใจนา
ก่อภูสยามสวรรค์ ฯ

๖๐๑ ◉ วารณขวัญแว่นแก้ว
ยี่สิบสามตุลาโสภ
พระลับลวปรโลก
ธุมเหตุหมอกมดอง

วิปโยค
สุดซึ้ง
แหล่งทิพย์
อับทำสยามภมือง ฯ

๖๐๒
 ◎ นองอัสสุชลแหล่งหล้า
 ก่อราชลเนตรสมัย
 เพื่อกุณค่าสะเทือนใจ
 ฉลองพระคุณถนอม

วิรุณไหล
 ท่วมท้น
 ทั่วชาติ
 ผ่านฟ้าเสวยสวรรค ๗๐๒

สนามหลวง

๖๐๓
 ◎ สนามหลวงตะปูใหญ่ขี้
 แยกท่วยไทยผสมแจ็ก
 สัตว์เศรษฐกิจเสียงเกก —
 ลางสนั่นโฆษณาว่า

มะขามเหล็ก
 แข่งคำ
 มะเหลกลั่น
 เมื่อยล้าหูเหียน ๑

๖๐๔
 ◎ มหาชนเวียนวายข้อม
 สูดฝุ่นเสียดอดหลาม
 เสิ้งเครื่องเคร่งครัดตาม
 โสภ جایโลกใหม่หล้า

สวนสนาม
 หลั่งบ้า
 กิเลสโลก
 อยู่แล้งมนุษย์ธรรม ๑

๖๐๕
 ◎ สนามหลวงลงเล่ห์ร้าย
 ปลอมใส่สินคำพิช
 เช่นกะปิใส่แป้งชนิด
 ทุกอย่างพรางหลอกไว้

หลายชนิด
 หมิ่นใหม่
 วิปริต ขมแฮ
 เพื่อได้เงินฉมัง ๑

๖๐๖
 ◎ หนังกวายหมักเคี้ยวข้น
 ปลอมเล่ห์หน้าปลาเหลือ
 ใบสะท้อนต่างพริกเบื้อ
 เหนือกว่ากฏหมายไซ้

ปนเกลือ
 เชื้อได้
 เหม็นเบื้อ
 หมิ่นใหม่แสบสยาม ๑

๖๐๗
 ◎ งานปลาสติคต่างข้าว
 ปลาสติคเต็มจักรวาล
 กอขยะกลุ่มมหาศาล
 ไทหนึ่งบูชาไหว

น้ำหวาน
 ใหม่ไซร์
 แสงยิ่ง
 งกไว้เต็มเมือง ฯ

๖๐๘
 ◎ เฝื่องอวิชาคลงคำ
 ดิบดั่งทองทุกขทะเล
 กำไรเร่งไปดู
 เร่งร่ำโลงหลายให้

วัตถุ
 ล่มไซ้
 โคมเปื่อย เน่นา
 บ้าข้าพทุหรณ์ ฯ

๖๐๙
 ◎ สนามหลวงน้นแนลัน
 ทำถ้อยถนนวนมก
 กอนกรตเร่งไปนรก
 ทุเรศเทศบาลด้า

สกปรก
 ใหม่จ้ำ
 จกเปรต
 คลั่งบ้าปูนซิเมนต์ ฯ

๖๑๐
 ◎ สนามหลวงโลกเล่ห์คำ
 แปรเหลี่ยมคมแพรวพราว
 งั่งมั่งง่ายปลอมหลาย
 ต่างคลังเงินมิดหม้าย

ของขาย
 ร้าร้ย
 ร้อยอย่าง
 อยู่คล้ายทาสสลุด ฯ

๖๑๑
 ◎ ทนทรัพย์สรรพสิ่งคำ
 มั่งม้านเสอชนลาย
 เฝือกมันมั่งไม้วาย
 ปลาจ่อมเค็มหมักร้า

แบขาย
 ข้าวม้า
 และว้าน นานา
 เร้าร้อนกำไร ฯ

๖๑๒
 ◎ ตะเพียนตะพานตะขาบโก่ฟ้า
 มัมไข่มดมะเพื่องมะไฟ
 แมงดากระดึกไทย
 ขิงแข่งเข็มด้ายไม้ -

ปลาไหล
 ตุ่มได้
 เกลือบ้น
 แซ่แย้มมะขมายาง ฯ

๖๑๓ ๔ เนียงนางน้อยหน้าเอน
 ๐ หินเห่าไหราหุ
 อ้อยตาลเต่าปลาหุ
 ขมโข่งเขาดุเหว่าแก้ว

หนูหนู บานา
 หุ่นแก้ว
 ปู่ไข่
 ไก่แก้งกางเขน ฯ

๖๑๔ ๕ ตาเถนมาเทียวด้วย
 ๐ เสาะแต่ชาอย่างดี
 ไปเจอแหล่งหัวปลี
 ๕ ๕ ขอไก่เอนหนาได้

ยายชี่
 ๕ ๕ หิ้งไชร้
 ๕ ๕ พริกป่น
 ๕ ๕ คิงต้มยำสวรรค์ ฯ

๖๑๕ ๖ นกกกหมกไก่แจ้
 ๐ น้อยโหน่งนมแมวขัน
 ๕ ๕ หยัหราชานัน
 ๕ ๕ ไหมเมียงเชียงเม้งว้าว

แจกัณ จันหน่เอย
 ๕ ๕ ไข่ข้าว
 ๕ ๕ คันฉ่อง
 ๕ ๕ ว้าวเปล้าปลั่งหวาน ฯ

๖๑๖ ๗ ผานไถไผ่ถ่านไถ
 ๐ มีดมานหมักกรดกริช
 ๕ ๕ รงรังแรร์กอิฐ
 ๕ ๕ ขามฉิ่งฉาบฉาดด้วย

เข็มทิส
 ๕ ๕ กร้างกล้วย
 ๕ ๕ ชิดเช่อม
 ๕ ๕ ทังทงทุดโด ฯ

๖๑๗ ๘ มั่นแมวมุกหม่มม้าม
 ๐ เป็ดปัดบับปู้
 ๕ ๕ เงินเงาะง้งางู
 ๕ ๕ ไทห่านแห่หอยแห้ง

หมาหมู มุมมาม
 ๕ ๕ บานแบ้ง
 ๕ ๕ เงือกง้ง งามวาย
 ๕ ๕ หิ้งหอยเห็ดหอม ฯ

๖๑๘ ๙ พร่อมกะปิปลาข่ากึ่ง
 ๐ พริกป่นปนของปลอม
 ๕ ๕ หอยร่ำหาวันตอม
 ๕ ๕ พักถั่วแพงแดงตะไคร้

แห้งหอม
 ๕ ๕ ขั้วราย
 ๕ ๕ หงหง
 ๕ ๕ หน่อไม้ไผ่ว้าว ฯ

๖๑๕
 ๐ ฝูงชนมัวมุ้งช่อ
 ลางแย่งชิงวิ่งราว
 ลางหลอกล่อหญิงสาว
 ลางต่ำตามใจได้

๕
 ออกลา
 ขวร้าย
 ชุกช่อง
 ทรัพย์ไว้เสี่ยงเกร็ง ๆ

๖๒๐
 ๐ โอ้เส็งแลทั่วเหล่า
 เปื้อนเมืองอันงาม
 มากกฏหมู่หลากหลาม
 สกุกเก่งนรกหมกไหม้

๕
 แผลงสยาม
 เปื้อนไร
 ทรมล่อย
 แม่นไซร์สามานย์ ๆ

๖๒๑
 ๐ สนามหลวงฟุ้งฝุ่นร้อน
 ตำส่อนสรรพโสโครก
 อากาศเน่าเหม็นโสก
 มนุษย์โลกกะลาครอบไว้

๕
 มะเร็งโรค
 โขคร้าย
 เสมอว่า
 คำไซร์ดิรัจฉาน ๆ

๖๒๒
 ๐ กาลนานวินาศขาดสิ้น
 กนชังก่ำเสมอสัตว์
 มโนคติที่นับัด -
 แพ้แต่เงินกราบไหว้

๕
 วิสุทธทัศน์
 หม่นไหม้
 ชบเช่อ เสมอแฉ
 ว้างไร้ปัญญา ๆ

๖๒๓
 ๐ วัดพระแก้วร่วงแก้ว
 พระพุทธรูปฟ้าฝ่า
 มณฑปเด่นสถูปขวัญ
 สรวงส่งอภิเษกเหล่า

๕
 มณีสวรรค์
 ฝากฟ้า
 เทอดทิพย์
 หล่อรุ่งสุนทรีย ๆ

๖๒๔
 ๐ มุกวิเศษศรีภณเกล้า
 สืบต่ออยุธยาอัน
 ระเบียบช่างหลังพลั้งฝัน
 มาสู่ขวัญเพชรแพรว

๕
 วิลาวัลย์
 เก้าแก้ว
 อนันต์คำ
 เลิศแล้วสยามขลัง ๆ

๖๒๕ ๐ วิหารโบสถ์พระสถูปแก้ว
 ใจข้างยังสูงลิบ
 สุนทรียอยู่กลางคืบ
 แสนกมนัสตราวยาง
 ถวายทิพย์
 ลักขัง
 คาวห้าม
 เทวแท่นสะเทือนขวัญ ฯ

๖๒๖ ๐ เปรมปรดีกรุงเทพา
 เสาให้ชิงช้าพราหมณ์
 วรอิศวรขังโลกสาม
 ด้วยสังกटकถา
 สร้างาม
 กล่อมฟ้า
 เสนอส่วย
 เน้นขานวันตรึงลิ ฯ

๖๒๗ ๐ วัดสุทัศน์เกษศรัยแห่งสร้าง
 สถิตพระศรีศากยมน
 จิตรกรรมแก่งสุดค
 วิหารโบสถ์เบอกนิมิตฟ้า
 วิเศษศรี
 แจ่มจ้า
 ดั่งทิพย์
 ฝากหล้าเฉลิมขวัญ ฯ

๖๒๘ ๐ หน้าบรรพธสง่าช่อฟ้า
 อินทร์เบอกเอรวิณ
 เสาโอนเทอดอาธรพณ
 ระเบียนเก้ารเบียงแจ่มจ้า
 พอนผัน
 แหวกฟ้า
 บัวทิพย์
 ฝากหล้าระลึกถึง ฯ

๖๒๙ ๐ ช่างข้างบางกอกแก้ว
 สบค่ออุชชาปูน
 ถึงพระนั่งเกล้าฯทุก
 รักแต่สยามปกบ้อง
 นโหลสุริย
 หนึ่ง
 กระหม่อม วิเศษแด
 แผ่นฟ้าดินเกษม ฯ

๖๓๐ ๐ พระนั่งเกล้าฯอยู่เกล้า
 ช่วยวัดเนตรธรรมแห่งชาติ
 เขตพนฯเทอดพุทธศาสน
 ทรงห่วงสยามคงแก้ว
 ขาวราษฏร์
 เทริศแพร่
 สูงส่ง
 ปันฟ้าอนันตกาล ฯ

๖๓๓
๙ หลานเหลนล้นหมดแล้ว
๙ ครึ่งรุ่งเหยียบหนางาม
๙ เหลือแต่เลือดคาพาราม
๙ เอกถกษณวญญาณปา

แสนสยาม
แก่น้ำ
สลลลลลล ดั่งดา
ท้าวเหล่าไทยแสน ฯ

๖๓๒๘
๐ แสนแสบโรคเสื่อมสน
สยามสังวิเศษสูญหมด
หลงกาฬรังสวดสด
โลกกลงบนเป็นแก้ว

เกียรติยศ
 เน้าแล้ว
 กาวเลียด
 บันเกิดขมกษัตริย์

๖๓๓
๐ ภาพยนตร์สามก๊กใหม่
เปลี่ยนขั้วกันลวดลาย
สรรพสัตว์กลดบนถวาย
โหดกว่านรกร้ายบ้า

ขวัญสลาย
 ๕
 ดนหล้า
 ห้วห้าม
 ๕ ๖
 ขวชาญยะสยาม ฯ

๖๓๔
© งานนักเรียนร้านร่อน
คงคู่สู่มหา
ชุกซ่อนซ่ากันตาม
หมดวามครกแล้ว

กลดาม
อรอยแพรว
โรงมอย
รุดทางหญหรรษ

๖๓๕
© นักศึกษาเหอบ้า
ดมสิ่งวิเศษปัญญา
ประธานช่วยชีวา
หมายเร่งเห็นค่าหล้า

ปริญญ
คำฟ้า
สมัยใหม่
สละให้สมัยขวัญ ฯ

๖๓๖
© สาวสยามรุ่มร่ามบ้า
โลกแต่เข้ามาตัด
หญิงหลายจำเริญจัด
งักแลกลายชายเนื้อ

พาหรั
๖๕
๗๔
๘๓
๙๒
๑๐๑

๖๓๗
 ๐ หึงสยามหลงป่า
 ปอบแห่งเศรษฐกิจกัด
 บัญญาซึ่งสารพัด —
 แพรชนสวยนอกไซร์

พาหุรัต
 หมั่นใหม่
 นักหนังสือ วิเศษแล
 ปราชญ์ให้งามใน ฯ

๖๓๘
 ๐ พาหุรัตเร่งรัดให้
 โลกจ่ายชอเนองนอง
 ชุชกใหม่เพ่งมอง
 ฤกษ์เงินทองแก้ว

งกทอง
 ไม่แล้ว
 หิวใหม่
 บั้แก้วนรภาณต์ ฯ

๖๓๙
 ๐ บางลำพูผู้
 งกจ่ายชอมากมาย
 ฤกษ์นางพุ่มเพื่อยหลาย
 เจกษายมอมแก้ว

หึงชาย
 ไม่แล้ว
 หลากเล่ห์ เฮฮา
 หนึ่งน่ายาโลม ฯ

๖๔๐
 ๐ โหมไทยสมัยใหม่ไว้
 ร้านจ่ายชกเงินทอง
 ฤกษ์นางหยิงยโสของ
 ทงคลังรตงแก้ว

ไข่มอง
 ทรายม้วย
 อดวิเศษ
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

๖๔๑
 ๐ นางเกลอเบอกถึงบำ
 อดร้านยุโรปนักเลง
 นักเรียนนอกเส็งเกร็ง
 หลงว่าตนเลิศล้ำ

รตงแก้ว
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

๖๔๒
 ๐ ยโสโสไรแสบทอง
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

ยโสโส
 ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๑๐ ๑๑ ๑๒ ๑๓ ๑๔ ๑๕ ๑๖ ๑๗ ๑๘ ๑๙ ๒๐ ๒๑ ๒๒ ๒๓ ๒๔ ๒๕ ๒๖ ๒๗ ๒๘ ๒๙ ๓๐ ๓๑ ๓๒ ๓๓ ๓๔ ๓๕ ๓๖ ๓๗ ๓๘ ๓๙ ๔๐ ๔๑ ๔๒ ๔๓ ๔๔ ๔๕ ๔๖ ๔๗ ๔๘ ๔๙ ๕๐ ๕๑ ๕๒ ๕๓ ๕๔ ๕๕ ๕๖ ๕๗ ๕๘ ๕๙ ๖๐ ๖๑ ๖๒ ๖๓ ๖๔ ๖๕ ๖๖ ๖๗ ๖๘ ๖๙ ๗๐ ๗๑ ๗๒ ๗๓ ๗๔ ๗๕ ๗๖ ๗๗ ๗๘ ๗๙ ๘๐ ๘๑ ๘๒ ๘๓ ๘๔ ๘๕ ๘๖ ๘๗ ๘๘ ๘๙ ๙๐ ๙๑ ๙๒ ๙๓ ๙๔ ๙๕ ๙๖ ๙๗ ๙๘ ๙๙ ๑๐๐

๖๔๓
 ๐ ชกเสียบ้อมบาดเปรียง
 ๖๖ ๖๖ โลกกรนกรน
 ๖๖ ๖๖ หนากลองราบคอฝน
 ๖๖ ๖๖ ตักใหญ่น้อยกลบหน้า

๖๖ ๖๖ เสี่ยงบน ผสมนา
 ๖๖ ๖๖ คลงบ้า
 ๖๖ ๖๖ ดินลุ่ม สลายแล
 ๖๖ ๖๖ เน้าสนแสบสยาม ฯ

๖๔๔
 ๐ สงครามคือคลั่งไคล้
 ๖๖ ๖๖ บ้าปากว่าดิรัจฉาน
 ๖๖ ๖๖ บัดซบที่สุดการ
 ๖๖ ๖๖ ร้อยโลกร้อยชั่ว

๖๖ ๖๖ ประหาร กันแซ
 ๖๖ ๖๖ คลงบ้า
 ๖๖ ๖๖ เมืองถ่อย สดุดแล
 ๖๖ ๖๖ เบอหนามนุษย์ ฯ

๖๔๕
 ๐ มเ็จกัษบรลมา
 ๖๖ ๖๖ พลบคำซบสะพานจบ
 ๖๖ ๖๖ อามิตแห่งมนุษย์พบ
 ๖๖ ๖๖ เหนือกว่าอสรพิษด้วย

๖๖ ๖๖ ม้าสลบ ไสลด
 ๖๖ ๖๖ ชพม้วย
 ๖๖ ๖๖ ทุกแห่ง
 ๖๖ ๖๖ คลงบ้าเงินมหันต์ ฯ

๖๔๖
 ๐ กฎหมายนั้นเปล่าไร
 ๖๖ ๖๖ สัตว์ถูกทารุณกรรม
 ๖๖ ๖๖ ประโยชน์ใหญ่ในระบ้า
 ๖๖ ๖๖ ใจถ่อยอามิตบ้า

๖๖ ๖๖ มนุษยธรรม
 ๖๖ ๖๖ คำซ้ำ
 ๖๖ ๖๖ เพื่อยักษ์ มารฤา
 ๖๖ ๖๖ กว่าร้ายหลายสฤา ฯ

๖๔๗
 ๐ บ้อมวิจุนเกาะข้างเปรียง
 ๖๖ ๖๖ วัดเลียบเรียบแหลกสลาย
 ๖๖ ๖๖ วันมาฆะจิงรอดตาย
 ๖๖ ๖๖ ไม่เช่นนั้นแล้วไซ้

๖๖ ๖๖ ถลุ่มทลาย
 ๖๖ ๖๖ ว้างไร้
 ๖๖ ๖๖ เพราะหยุด เร็วแล
 ๖๖ ๖๖ ซากไหม้เสมอหมา ฯ

๖๔๘
 ๐ แปลกพิบูลย์จอนซ่อนหน้า
 ๖๖ ๖๖ ยึดอย่างอิตเลอร์ดจ
 ๖๖ ๖๖ มหามิตรอุปาทว้ที่สุด
 ๖๖ ๖๖ มาย้าแปลกแหลกหน้า

๖๖ ๖๖ วีรบุรุษ
 ๖๖ ๖๖ พระเจ้า
 ๖๖ ๖๖ เสมอพม่า
 ๖๖ ๖๖ ข่มกล้าทหารทอง ฯ

๖๘๘
 ๐ นางนอนนอนแน่นซำ
 สมัยนั้นบื้อมบาดโทด
 ระเบิดเปรียงสนั่นเพี้ยนโซติ
 คึกคึกนรกรหมกไหม้

โนโบสถ์
 หำมร้าย
 ไทไฉว่ง
 ยากไร้แสนเจ็ญ ฯ

๖๘๙
 ๐ เห็นมะละกอเืองรุ่ง
 ผัดผ้าน้ำมันหมู
 ข้าวสวยกรุ่นอายทรู
 พร้อมใส่น้ำปลาตะอ้อน

หันทรู
 จำร้อน
 กินอยู่ สวรรค์ฤ
 อิ่มบ่อนทุ่งระโย ฯ

๖๙๐
 ๐ ลางวันโรยร่วงสน
 แสกกหนึ่งตกท้อบ
 หลายเพอนพรุ่งพร้อมนับ
 ก้อมงคัมขำไว้

เศษทรพัย
 จีบได้
 มติหนึ่ง เดียวนา
 ยากไร้สยดสยอง ฯ

๖๙๑
 ๐ นางนอนนอนแต่นำ
 ป่วนแปรทิวากาเศษ
 เรียนเขียนร้างรูปุเรศ
 เขียนอยู่ทงวนคอ

ชลเนตร
 ทุกลมอ
 ซอมซ่อ
 คึงเคลมวิชาล้ง ฯ

๖๙๒
 ๐ เพาะช่างจำเคลื่อนย้าย
 เรียนอยู่นางนอนตอน
 คุรส่งคัมสิกกถาว
 บหน่งเพชรเขียนเที่ยง

ไปสอน
 ระเบิดเปรียง
 สอนส่ง
 เเท่งทำถาวสิดปี่ ฯ

๖๙๓
 ๐ บสองเพาะช่างก่อ
 เรือนจรจจจก
 คุรเลินนาครักษ
 เทียรเพงเขียนเพมไซร์

ทุกขหนัก
 บัวไข
 สอนส่ง
 เทอไถวชาล้ง ฯ

๖๕๕ ๔๕ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

ระบาชสี่
 หาบ้าง
 แต่เปล่า
 วนม้วยด้วยศิลป์ ๑

๖๕๖ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

เจ็กเล็ก เสมอแฉ
 โหญ่น้อย
 แข็งแกร่ง
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

๖๕๗ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

สมอราย
 ยากไร
 หายนะ
 ปากไวเตือนใจ ๑

๖๕๘ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

ภัสสา — รัตตเส
 หยคณา
 ขมขื่น
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

๖๕๙ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

นรกแสน
 ข้นแค้น
 กะลาแก้ว
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

๖๖๐ ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

วนจร
 ไม่ได้
 จุลบอด
 ๓ ๓ ๓ ๓ ๓

๒๗๓ ๐ ๕ ๕ ๕
 ๐ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๒๗๔ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๒๗๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๒๗๖ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๒๗๗ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๒๗๘ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕

๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕

๖๘๕
 ๑ พลันกรรมเร่ร่อนเข้า
 วัดแรกใช้ชั่ว
 วัดใหญ่มุ่งหมายมี
 วาครูปทุกคำเข้า

เพชรบุรี
 แลกข้าว
 ศิลปศาสตร์
 อยู่เฝ้าโศกแสน ฯ

๖๘๖
 ๑ คราวบนแดนพระร่วงเจ้า
 สถิตวัดมหาธาตุชัย
 เจดีย์เจ็ดแถวไป
 เขียนรูปสลูปเพริศแพร่

ศรีสัชน์ - ขมาลัย
 มั่งแก้ว
 เขาคำ
 เพลศพรังสังศิลป์ ฯ

๖๘๗
 ๑ ดันทัพสู่อุปโบสถ์แก้ว
 มณฑปสิ่งขรปวง
 กำแพงแก้วข้างดวง -
 หนักแน่นหฤหรรษ์ไว้

วิหารหลวง
 มั่งไม้
 ใจใหม่
 ครอบรั้งอนันตกาล ฯ

๖๘๘
 ๑ หวานทิพย์ศิลป์ปั้น
 หอมอยู่สุคันธมาลัยมโน -
 สมัยวิเศษใส่อกไซ -
 ส่วยอภัยริษมาอง

อภาดิโก
 คติซึ่ง
 ภินิสง
 อิ่มเฝ้าวาซดั่ง ฯ

๖๘๙
 ๑ ทงวรสถานดินแก้ว
 กราบพระร่วงจอมใจ
 อรัญญิกาทรงใจ
 ห่อหุ้มเสวยออกเฝ้า

สุโขทัย
 อยู่เกล้า
 ไบหว
 เหม่อเฝ้าสนสรวง ฯ

๖๙๐
 ๑ ทุ่งแสงหลวงลัวทำ
 บุกว่าวธารโคก
 พยอมหอมหลังลมโบก
 เสน่ห์บุภาพดาวย

พิษณุโลก
 สักห้วย
 หวานชน ใจนา
 กม้วยหวานแสน ฯ

๖๗๕
 ๑ วเนจรร่อนเร่เว้ง
 ไปเล่ให้หลงหิมพานต์
 สุโขทัยฉั่นวิเวกวาน
 แวะพุทธรชินราชแล้ว

วนัสสถาน
 ป่าแก้ว
 ใจชื้น เสมอแล
 กราบไหว้ถวายขวัญ ๑

ขอลูกญา

๑ ฦๅหมั่นด่หิมวันต์เผาะหยดเผาะหยาด
 คาริการะย่ำระยับวับะแว

พฤกษชาติเหมยพรางก็พรางก็แพรว
 ผ่องแผ้วทางช้างเผือกสกลสกา ๑

๒ ศศิธรจรกระจ่างสว่างสวรรค์
 สนพรวิรวแสงโสมวะวับะวา

สลับชั้นเมฆวิเวกวงค์ก็เหินบนาว
 สะเก็ดดาวร่วงแพรวแล้ววูบแล้ววาย ๑

๓ ขอลูกสลับขับช่อนชะง่อนชะงอก
 เว้งว้างชะเลปากก็ทำกัทย

หุบเหวโตรกล้วหวีสวิงสวาย
 ขวัญหายเหินเพลินพฤกษ์เพลินไพร ๑

๔ เย็นหินผาษาเหน็บจะเจ็บจะป่วย
 เสาะไม้ซอนสุ่มพินสุ่มไฟ

ด้วยพิษหมั่นด่อกหัวนอกไหว
 ก็หลับไหลละไมละเมียดละเมอ ๑

๕ ขวงหมอกไหลไฟดับละวับละแว
 เสือโคร่งเขี้ยวโง้งไซ้เพื่อนไซ้เกลอ

ก่อใหม่แล้วสติตั้งบ่หลงบ่เผด
 เอามาไซกใกล้ให้เกรงให้กลัว ๑

๖ เดือนดับดับไม้ก็หม่นก็หมอง
 หวิวหวิวหนาวสนั่นครันเนอกรันตัว

ปุยหมอกนองป้ามดสลิมสลัว
 เอาเหล้ากลั้วก็เลสมารถหวานถ่มมัน ๑

๗ พราณไพรใจกล้าหาภพหาเขียด
 เนอวิบากบาปหอมก็พร้อมก็พลัน

เกล็ดละเอียดโรยปั้งหญ่โหดหญ่หรรษ์
 แกล้มเหล้าขวัญกันเหวยเสบยสบาย ๑

๘๖ เจี้ยวเจี้ยวไก่อแก้วกัณฑ์ขัน
เราเปล่าเปลี่ยวอยู่เดียวอยู่ดาย

๘๗ ถ้าเจ้ามาด้วยช่วยช่วยชม
งามสวนหินติดชาติพะว้าพะวง

๘๘ อุษาโยกระยับแสงเงินแสงทอง
ระลอกเมฆพยับน้มน้มน้พัน

๘๙ เจื่อมผาโตรกชะโงกชะง่อนชะงำ
บางยอดสูงเขี่ยมเทียมเดือนเทียมดาว

๙๐ บุปผชาติสะอาดหอมระรินระรวย
สุมาลีกลีบกลีบจะเบิกจะบาน

๙๑ อรุโณทัยใสแสงเนื่อเก้านือสิบ
รุ่งไก่อรอบขอบฟ้าละออละออง

๙๒ นภากาศสะอาดสีวิเศษวิสุทฐ์
เทือกผาป่าน้ำค้างก็แวววาว

๙๓ ชะเลเมฆวิเวกกลั่นก็เคลอนก็กล้อย
สุรีย์กลับสีเงินยวงสะเทินสะท้อน

๙๔ สลับผลึกเงาแดงพิสงพิศวาส
ไม่หลงหนักรักทุกขรักไพร

หวานวิหคโหยให้ใจเห้งใจหาย
ไ้ไรแก้วตามาคอยมาดง ฯ

เวียงพนมพนานารักน่าหลง
ลืมไม่ลงชั่วกัปป์ชั่วกัลป์ ฯ

ของไขว้งเมฆวิเวกไสวสวรรค์
ย้อยยวงสุวรรณวับวูบวาว ฯ

เหลื่อมล้ำสลับส้างเลิศระเหิดระหา
เมฆสกาอ้อมแก้วโอชทิพย์โอชทาน ฯ

ลมช่วยอ้อมหอมสุดวูบสุดหวาน
หึ่งหึ่งผ่งผ่านแสงทิพย์แสงทอง ฯ

ลิบลัวสุดพุ่มฟ้าผุดแผ้วผุดผ่อง
พระสุกัรส่องพร่างข้างคข้างงาม ฯ

ฉาบโลกมนุษย์เรื่อเรื่อแอร่มอร่าม
วูบหวานคำหล้าอาลัยอาวรณ์ ฯ

ระยับย้อยทอวาวตะวันสลับสลอน
เมฆพ้อนฟ้าเอาอกเอาใจ ฯ

โลกธาตุนฤมิตวิจิตรฉะนี้โฉน
เลื่อมพรายใสผกายทิพย์ผกายทอง ฯ

บันทึก

ไว้ระลึกถึงบุญคุณของนายแพทย์วิโรจน์ละอองสุวรรณ

๖๔๖
๐ เกรงชั่วล่าแสง

จึ่งท่องเทียวพิศวาส

แฉะไหว้พุทธชินราช

เลขเร่ร่อนอ้างว้าง

รชชาติ

โลกกว้าง

ศักดิ์สิทธิ์

ปากกว้างเพชรบุรณ ๑

๖๔๗
๐ จักตายไหนไม่รู้

ชอบชนชมไพร่สัดจำ

เงอมชะโงกโตรกแถวอัน

เทยวเทยวจนจับใจ

กินวัน

มั่งมี

งานยัง

น้ำเข้าใจหาย ๑

๖๔๘
๐ กลับมาเจ็บทบับ

นอนแฉะหลบทนทน

ก้างเขากว่าสองปี

แสนยากเข็ญเป็นบ้า

ธนบุรี

ซ่อนหน้า

ทุกขมาก

นั่งโอบัดดี ๑

๖๔๙
๐ ทนทกรรมสั่งให้

ไข่น้ำรายมาครอง

ฤาเวนว่างวันหมอง

นกเบอชวดสะทอน

เวรสนอง

ร้างรอน

ใจหม่น โหม่นนา

อกท้ำมฤตยู ๑

๖๕๐
๐ หัวตัวเราเราร้อน

กายสั่นหนาวร้างใจ

โหล่เพลเริ่มไขไป

ปวดบวยทงคนชา

เป็นไฟ

ลึกล้ำ

จนรุ่ง

รุ่งเช้าโผล ๑

๖๕๑ ๔ ๔ ๖ ๕
 ๐ มนศรระหนก้อง
 ฆ้องฆ้องมาเมตมิติน
 ภายใจคอคคคค
 ถ้าไม่รบแก้ไข

ราวอิฐ หินแกล
 บัวกล้า
 แต่ก่อน
 หน้อยบับคส ๑

๖๕๒ ๔ ๔ ๖ ๕
 ๐ เกรงมะแลเรยรานชน
 แม่มนมณญูอาหมอง
 จักเหลือแต่คำของ
 ชกทงเงสุญเปล่าไว้

สมองทอง
 ฆ้องใหม่
 อสุกซาก
 คำนวยเสนอนาณา ๑

๖๕๓ ๕ ๖ ๖ ๕
 ๐ หุ้อหวาปวดอง
 รอนวยมากเป็นผี
 นกถึงเทอนราม
 ขอเงบุญเขาแก้

เค็มท
 แนนแก
 ฆ้องหนึ่ง
 หินไขคงหาย ๑

๖๕๔ ๔ ๔ ๖ ๕ ๖
 ๐ ยมเพอนยสืบทำ
 รอรดเอกมัยดกาจ
 จับไซส์นฤอาจ
 ฆ้องน้อยกระเป่ากล้า

เงินบาท
 ถ้ำข้า
 ลูกนง
 ว่าให้หนึ่งเสีย ๑

๖๕๕ ๔ ๔ ๖ ๖ ๖
 ๐ ถึงอ้างศึลาไปรู้
 นกวิศรราช
 ร้อนหัวรมตัวดา -
 โหคตนาทงแกว

มรคา
 แม่แล้ว
 ถายสน
 เทยวแจวหาหมอ ๑

๖๕๖ ๖ ๖ ๖ ๖ ๖
 ๐ จักรใหม่สุเวง
 ฆ้องแพยวไรจนขออา
 ฆ้องคดใส่เส้นสา -
 ฆ้องหลังนากลิตาน

ศรวิ ชาแล
 ๖ ๖
 ฆ้อง
 ฆ้องคด ตะโกละ
 คอเชอมะแลเรย ๑

๖๕๖ อ่อนเพลียกำไม้ไผ่
 ขาวขนขมดินหม่น
 แสงขงทุกสิ่งอัน
 เอาแต่เมาคลื่นไผ่

สามวัน
 ปราบร้าย
 โอชชน
 บอยชาวเจียน ฯ

๖๕๗ เวียนหัวเหินคลื่นไผ่
 จังก่อขลุกลงถลัน
 นงมองดอกแก้วอัน
 แดดส่องขามเข้าไผ่

สามวัน
 สร้างไข
 ผดผอง
 มั่งไม้แสนสวย ฯ

๖๕๘ หมอให้เทพาบ้าน
 และช่วยเหลือนจนขวัญ
 หายไขจึงจัดบั้น -
 ไวเพอระถรรพิน

หลายวัน
 เฝื่องชน
 ทักทัก ขาดแล
 คำนวณใจเขา ๗๐๐๐๐๐๐

ฝักเขียน

๑ ทำสาธตคอนค
 แสงทองทอเมฆ
 กลางเวงคินนาค

กาไก่และนก
 แว่วแว่วการเวก
 ฦกพุ่มนิมาน

เสนาะสนั่นขันขาน
 วิเวกดังกังวาน
 ทิพย์สถานทิศใด ฯ

๒ ร่มไม้เมฤตษชาติ
 อารู้อาติย์
 ทำโปรยทานไป

น้ำค้างช้อยหยาด
 หรั่งแพร้วฤศิต
 จบนแก้วแดนไกรล

วาวหยดสดใส
 นิมิตรรุ่งเพชรวิไล
 อยช้อยสวัสดิ์ ฯ

๓ สุนาคลกลีบ
 แผลงเขี้ยวเกรงจิต
 เอาเท้าย่ำ

ผิงภูธรูป
 ดอกไม้สักนิล
 บุปผาราคี

เสาะเกสรศรี
 หนงกโมมิ
 ฤปรวาณเอย ฯ

๔ ศาอัมเสตาก
 ถมชายสาชยุค
 โอ้อูหาเจ้าเอช

แดดแจ่มจ้ามก
 วินวินสนิสต์
 ส่วขบหงาส์เว

ค่อยค่อยหาบระเทย
 หอมหมกเกษเมษ
 อ่อนให้องค์เคียว ๗๐๐๐๐๐๐

เกริ่น

๑ เจ้ามจันทร์เจ้าสองศรีอันศาสมัย
คาริการะยับระยำกว่าเพชรนั้น

๒ พระสุริยาจำแสงแจ้งโลก
เมฆทอรุ่งเรืองรุ่งก้นนาค

๓ แด่กว่าหน้าท่งวันกัน
หรรษาเพื่อหลามนุษย์น

๔ กระจิริดคิดชีวิตสุดสิ้น
พรุ่งนี้ชวาจะละลาย

๕ ทำไฉนก็ไปไต่เวลาขึ้น
จกมุ่มมู่แดงท่งทิวาราตรี

๖ จักย่อธาดุวิเศษสิ้นจักรวาล
ปฏิรูปวิญญาณจบภพใด

๗ ทวีปหิมวาแควกระแสนันธุ์
จะท่องเทียวพบประสพการณ์

๘ จะสนทนาแม่ภาษาน้ำค้าง
ผสมธาดุวิเศษไว้ในใจคน

๙ เสกสรรค์สวรรค์ไว้แต่ได้หล้า
เลิกกลิ้งนิ้วเคลียร์เสียสละไป

๑๐ แล้วกิดสร้างสรรควันกันวิเศษ
นฤมิตโลกใหม่เลิกหวาดกลัว

ขวงแสงใสสว่างแจ้งสรวงสวรรค์
ผูกพันหน้าท่งตราตรึงกาล ๑

ลมโบกไม้หอมสุก้นธมลาย์หวาน
บั่นงานของสองครองกับปัดกล้วย ๑

จะต้องตื่นแต่งกายใส่โคลงขวัญ
ไปมีวันเว้นว่างวางวาย ๑

เสียดายวันกินล่วงลับหาย
ແหลกสลายไร้เงาผงธุลี ๑

มาหวานชื่นกายแก้วชัยศรี
ด้วยสุดที่เสน่หาอาลัย ๑

ไว้หวานชื่นชีวิตวิจิตรสมัย
เจียรระไนคำชีวิตอุทิศทาน ๑

สิ้นทุกมหาสมุทรสุดวิเศษวิศาล
สร้างอมตงานหวานหล้าสากล ๑

ตราบวงกว้างเอกภพสุกผล
เปี่ยมล้นอารยะชนะสรรพภัย ๑

เลิกบ้ำคั่งสงครามร่วมสมัย
แปรใจใหม่สงบสงัดยมเจียมตัว ๑

ลบเหตุกิเลสมารกมลมืดสัว
ทั่วทำเกษมสุขทุกซอกซอก ๑

๗๐๐ คีลวดสีดังทั้น
 ร้อนเร่ไปเสมอกาก
 เสาะแสวงเข้าบ้านจาก
 หมองหม่นทนหมกไหม้

ทุกข์ยาก
 มนุษย์ไร
 เด่นเพื่อน
 เปลี่ยวร้ายสยดสยอง ฯ

๗๐๑
 ๐ สมองสะดุ้งแต่เรื่องหน
 ปวดเน่าแถมโนภาพ
 ยุงเงินมั่วกินอาบ
 เหลวเปล่าขุกเขี้ยวแฉ่

สินสาป
 พ่ายแพ้
 เลือดอ้อม
 เล่ห์เพทุบายกวี ฯ

๗๐๒
 ๐ ชาตินินทาสแห่งน้ำ
 ยากอยู่ไรราวหมา
 โหยหิวบ่อยเวลา
 คิดแต่ข้าวราวบ้า

เงินตรา
 ช่อนหน้า
 คึกคัก
 ป้าช้อกหนาว ฯ

๗๐๓
 ๐ เงินราวกาซื้อห้า
 กว่าไซ้ตริงวิญญาน
 กายก่กลอนซังอ่อนหวาน
 มาช่วยสะเดาะเคราะห์ร้าย

ประการ เสมอแล
 หม่นไหม้
 ชุบชื้น ใจนา
 เร่งสร้างวรรณศิลป์ ฯ

๗๐๔
 ๐ กิณกายก่กลอนต่างข้าว
 พลีส่วยวิญญานยอม
 บันลือเล่ห์เสียดอม
 นานหน้อยขบฟานได้

ทิพย์หอม
 แต่งไว้
 ย่อมซ่อน ลับแล
 ใส่ทองฉลองหิว ฯ

๗๐๕
 ๐ หลับนอนคั่นหนังขอ
 บ้านเช่าฉาวพิษฉกาจ
 หนาเนื้อชอนเสื่อพลาด
 ตายเปล่าเขาขบหน้า

สิบบาท สิวแสบ
 แก่กล้า
 วินาศเนา
 เบื่อหล้าขุกเขี้ยว ฯ

๓๐๖
 ๐ เหมือนยุงกัดยุงให้
 ฆ่าแต่ฆ่าโทโส
 แสบอกเปล่าอดโซ
 เงินข่มขมขมคน

โมโห ฮือ
 ไปสิ้น
 ช่มเชอ
 เบอหนสนแสยง ฯ

๓๐๗
 ๐ แพงหนนชอนหนา
 กาเพ็กรอชปลอยวิวาท
 หากินเชอเสมอทาส
 ทุกข์กว่าทุกข์รูกสะท้อน

อเนจอนาถ
 เราร้อน
 พลาดท่า
 ชับชอนเสมอผี ฯ

๓๐๘
 ๐ คดวดอดแต่หน
 หมายกว่าหาสิบรม
 โกรธใหญ่ไล่หมากรม
 ฟันแล่งหลังขาดชา

สินสม ดัแอ
 กัดชา
 มีดฆ่า
 เทอนชหลังฉาว ฯ

๓๐๙
 ๐ ชาวบ้านกว่าบ้า
 นานหนอยค้อยมิด
 กาเพ็กลอนชบชว
 หาไม้ตายเปล่าให้

บัดสี
 กลบร้าย
 วิเศษใหม่
 หมูแรงกาฝั่ง ฯ

๓๑๐
 ๐ รังนอนเรือนเช่าเศร้า
 ฝนเข้าพายุพัดโหม
 ใจหวนหวนพังโครม
 คักคนสะดุ้งจากเคลม

ทรดโครม
 สันแทม
 ขมขม
 ดนक्रमขรมสยอง ฯ

๓๑๑
 ๐ ข้าวขาวราวดอกฟ้า
 วันกว่าบางทิจ
 ฆ่าปลานันแหละพัง
 แกลัมขอดบึงบอ

ฝันถึง เสมอแล
 หนึ่งมอ
 ใจยิ่ง นักนา
 ทาท้องร้องสวน ฯ

๗๔๒
 ๑ หอมอบอวลดอกส้ม
 วนนั๑น๑โชคล๑ใจ
 ขาย๑โคลงกาพ๑พ๑ม๑ใน
 ทาน๑จำข๑มให้๑พ๑น

วัน๑ไท๑น
 ๕ ๕
 ชน๑ชน
 ป๑ริ๑ท๑ก๑น
 ๕ ๕
 ช๑พ๑ชน๑ใหม่๑เสมอ ๕

๗๔๓
 ๑ พอ๑ผ๑กาย๑พ๑ริ๑ก๑ร๑่าง๑แหว๑
 พ๑ก๑ม๑อ๑ย๑หล๑บ๑กล๑ับ๑ส๑ว๑า
 เ๑ท๑ระ๑ใจ๑เพ๑ง๑ร๑จ๑นา
 พ๑น๑ก๑ว่า๑น๑ท๑เว๑ริ๑ศ๑แหว๑

เว๑หา
 ๕
 ด๑น๑แล๑ว
 โ๑ล๑ง๑แหว๑ง ๑ย๑น๑า
 พ๑ร๑า๑เพ๑อ๑ละ๑เม๑อ๑ค๑น ๕

๗๔๔
 ๑ ฉ๑ก๑ลับ๑ส๑น๑ว่า๑ไ๑
 ก๑ว๑าย๑ส๑บ๑จ๑ร๑โ๑ง
 ง๑ว๑ง๑หล๑าย๑จ๑อม๑ท๑ลับ๑ไป๑ง
 เจ๑็บ๑ไม๑จ๑ด๑จำ๑ไ๑

เช๑น๑โ๑ล๑ง
 ค๑ำ๑ไ๑
 ห๑น๑า๑ว๑ส๑น
 ท๑อ๑ง๑ไ๑ด๑โ๑ล๑ง๑เด๑ว ๕

๗๔๕
 ๑ โ๑น๑ร๑ค๑ม๑ง๑ไม๑
 เม๑จ๑น๑เป๑ด๑า๑ป๑ร๑ู๑ป๑เ๑น
 เม๑ย๑ส๑าว๑ซ๑ง๑ถ๑น๑ค๑ญ๑
 โ๑ศ๑ก๑น๑ง๑เส๑ย๑การ๑ส๑ะ๑ท๑น

ม๑อง๑ก๑น
 เ๑า๑ม๑บ้าน
 พ๑ม๑า๑คร๑า ๑ไ๑น๑า
 เป๑ด๑า๑น๑แ๑ค๑ค๑น ๕

๗๔๖
 ๑ โ๑ล๑ง๑ข๑ว๑ัญ๑บา๑ส๑่ง๑ท๑าย๑
 ฉ๑น๑ม๑อ๑ย๑หล๑บ๑ส๑น๑ท๑ล๑บ
 ล๑ะ๑เม๑อ๑ส๑ัน๑ด๑ั่ง๑โ๑ล๑ง๑ท๑า๑ย๑
 น๑ก๑น๑า๑อ๑ศ๑จ๑ร๑ย๑แ๑

๕ ๕
 ช๑ส๑บ ๑น๑น๑า
 ล๑ว๑แล๑
 บ๑อย๑บ๑อย
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ท๑ว๑ท๑า๑พ๑ง๑พ๑ง ๕

๗๔๗
 ๑ ฉ๑น๑ด๑ั่ง๑กระ๑ต๑า๑ย๑ไ๑
 พ๑ร๑้อม๑ป๑าก๑กา๑ข๑้าง๑ท๑ม๑อน
 พ๑ล๑ัน๑จ๑ก๑บ๑ท๑โ๑ล๑ง๑กล๑อน
 ข๑า๑ค๑ิ๑ก๑อน๑เค๑ย๑ด๑ั่ง๑ไ๑ซ๑ว๑

ห๑วัน๑อน
 ม๑ุง๑ไ๑
 ค๑ัน๑น๑ ๑ส๑ม๑อน๑า
 ๕ ๕
 ข๑ว๑อ๑ข๑ง๑วิ๑เศ๑น๑วิ๑ธ๑ ๕

๖๓๘
 ๐ บาทกุญชรย่างข้าง
 ไกรเปรื่องปราชญ์บุราณเรื่อง
 ลำนำแห่งดวงใจ
 ข้อมบ่อหอมฟ้าทุ่ง

ฉาวสมัย
 กว่ารุ่ง
 ใหญ่ยิ่ง
 เฟื่องฝัน ฯ

๖๓๙
 ๐ ฉะนั้นกฤตบุตรนั่งไร
 หวานชื่นปัญญาอัน
 สมาริด้วงวงศ์ดัง
 เลิศหลังนิมิตตาแล้ว

นิเวศ์หวัง
 แจ่มแพรว
 ทิพย์หยั่ง
 หล่อขลัง ฯ

ปริศนา

๐ ชีวติมนุษย์สุดลงก็แก่น
 ก่อโลกกินนอนแล้วสืบพันธุ์

หรือมีอะไรมากไปกว่านั้น
 เว้นแต่อรหันต์รู้พุทธธรรม ฯ

๐ ยิ่งคิดไกลใจไหวส่วงเว
 เห็นอสุกอดสูอยู่ประจำ

เหตุอัศจรรย์ดึกดึกกล้า
 ยังครอบงำกิเลสลึกก็กะนอง ฯ

๐ ไม่หนุ่มแน่นแคว้นกล้าอนาจาร
 กามกิเลสทุเรศทำลำพอง

ยังเห่อหาญรบใหญ่สยดสยอง
 เฟื่องฟูเฟื่องจองหองฉลองชัย ฯ

๐ อย่างนั้นหนอนาชาตินมนุษย์
 โลกจึงร้อนนรกร้ายชุมไฟ

ขาดพุทธธรรมนำจิตสว่างไสว
 หมกไหม้ไปทั่วฟ้าสากล ฯ

๐ บาบิโลนกรีกโรมก็ล่มแล้ว
 ฤๅดาฤษณาราคะอมตะทน

ชมพูทวีปแก้วก็เสื่อมสับสน
 ให้ผลวิเศษค่ากว่าทิพย์ธรรม ฯ

๖ มี^๖ใจเจ้าหรือ^๕สิ้นสุด
วิจัยวิจารณ์วิญญูณณะ^๖นำ

เกียรติยศมุนย์ประเสริฐเลิศล้ำ
อัครกรรมจำจมนินทราย ๑

๗ สถิต^๖สุดท้ายก็^๕ทรายนั่น
เวลาล่วงลับก็^๕กลับทำ^๖หาย

อันเคยเชยชมข้า^๖ประจำ^๕หลาย
ความหมายแก่นแท้^๖ทุก^๕ชั่ว^๖ ๑

๘ อะไรเล่า^๖แก่นสาร^๕ล้ำเลิศ
ฝากคำพิพิสัย^๖สัททศสุธา

ประเสริฐสุดหมื่น^๖มุนย์^๕ปรารถนา
อยู่^๖กว่า^๕อนุสาวรีย์ ๑

๙ คณวัน^๖ส่วยขวัญอัน^๕แคลอนคล้อย
รู้ปริศนาคำ^๖แท้^๕ชั่ว

คอยเตือนสติ^๖วิเศษ^๕วิสุทธรี
ฝากดีไว^๖ดิล^๕ทั้ง^๖ดิน^๕ไตร ๑

จักรวาลโสโครกเพราะโรคมุนย์

๑ โอ^๖ขวัญ^๕อยู่^๖ปลิว^๕คณ^๖มือน้อย^๕
ฤทาง^๖คณ^๕ที่^๖คำ^๕ชั่ว^๖จะ^๕ละ^๖หาย

ไป^๖ปล่าน^๕ปลิว^๖ปร^๕โลก^๖โส^๕กณ^๖นหลาย
สาย^๖สุด^๕สาย^๖คณ^๕แตก^๖แหลก^๕เหลว^๖ลง ๑

๒ รูป^๖โฉม^๕เอ๋ย^๖เคย^๕รัก^๖กัน^๕หน^๖กั^๕ก^๖ม^๕
เจต^๖กุศล^๕เวียน^๖ผวา^๕พา^๖ทะ^๕ว้า^๖หะ^๕เว^๖ง

โฉม^๖มา^๕ทาง^๖กลิ้ง^๕อยู่^๖เป็น^๕สุข^๖ผ^๕
ห่วง^๖โย^๕ไหล^๖หลง^๕อึด^๖ตา^๕อณา^๖จาร ๑

๓ ทำ^๖ไม^๕ทั้ง^๖หมด^๕ยศ^๖ศักดิ์^๕อัคร^๖ฐาน^๕
ทั้ง^๖ทุก^๕มิต^๖ระ^๕ญา^๖ติ^๕ที่^๖น^๕้อง^๖โค^๕ตร^๖ปร^๕าน

ทร^๖ย์^๕ศ^๖ฤ^๕ง^๖การ^๕บ^๖วิ^๕ว^๖าร^๕ก^๖่าน^๕หา^๖ศา^๕ล
อ^๖ว^๕สาน^๖สุ^๕ญ^๖ไว้^๕แม้^๖แต่^๕กาย^๖ใจ ๑

๔ เข้ม^๖เล่ม^๕แต่^๖ย^๕ว^๖ก็^๕เอา^๖ไป^๕มิ^๖ได้^๕
กระ^๖ดุก^๕เกล^๖อน^๕ขาว^๖สกา^๕ว^๖หล้า^๕อา^๖ลา^๕ไป

ต้อง^๖ละ^๕ไว้^๖แดน^๕ดิน^๖สัน^๕ทุก^๖สม^๕ย์
แห่ง^๖แล^๕ง^๖อา^๕ล^๖ย^๕เย^๖อ^๕โย^๖ไม^๕ตร^๖ ๑

๕ เคย^๖เม^๕ต^๖คามิ^๕ฆา^๖ต^๕ั่ว^๖ทุก^๕ข^๖ณ^๕ิต^๖
เคย^๖ทำ^๕ทาน^๖ดิ^๕ร^๖จ^๕ณ^๖าน^๕ส^๖ัก^๕น^๖า^๕ที่

ให้^๖สิ^๕ท^๖ธ^๕อ^๖ส^๕ระ^๖วิ^๕เส^๖น^๕เส^๖ร^๕ี
ไม^๖มี^๕เล^๖ห^๕ร^๖อ^๕ห^๖ร^๕อ^๖ม^๕น^๖ุ^๕ย^๖์^๕ท^๖ร^๕น^๖ง ๑

- ๒ เคยเจตนาถ้ำทรัพย์สิ้นเงินทอง ของผู้อื่นแม้สักเพียงธุลีผง
 ๓ ฤๅรู้ต้นโศกเศร้าทนแท้งตรง หรือหลงกลโลกไว้ไปว่าขวาง ฯ
- ๔ เคยล่วงเกินสตรีหมเจ้าของ ให้หมั่นหมองจองเวรมิเว้นว่าง
 ๕ ฤๅอโศกกรรมทำบาปเบาบาง รู้ทางพุทธธรรมนำทางแจ้งใจ ฯ
- ๖ เคยโกหกเกลียดเล่ห์เหลี่ยม หรือสงแสงยมถ้อยจะแจ่มใส
 ๗ เคยแสวงแก่นจริงตั้งมั่งคดชัย หรือจ่อมจมไปในความลุ่มจน ฯ
- ๘ เมามายไร้สติสัมปชัญญะ ฤๅสละวางวิปริตสับสน
 ๙ เคยมุ่นมั่นสมาริณอันจน เคยเสวยผลวิเศษกล้านิญาญาณ ฯ
- ๑๐ ฤๅเหลวเปล่าสิ้นคำดีคำพา เกิดมาเสียชาติเช่นสัตว์ลัทธิจลา
 ๑๑ ฆากกะโลกขาวเรวเหล่าสาธุการดี สามานย์ที่สุดทำคุณนุญธรรม ฯ
- ๑๒ หมายร้ายแรงคาบประคบบ้าช้า เร่งคำสงครามว่าวิเศษเลิศล้ำ
 ๑๓ รั้นเองเลือดเชือดกันให้ยับระชา ทำอันหิคมัตถิณอยู่จนกาล ฯ
- ๑๔ โลกจะทนโศกเน่าซึ่งสันติสุข สนุกนุกชาติมนุษย์สุดวิदार
 ๑๕ ปลายทางนั้นว่าชั่วช้านาน จักรวาลโสโครกเพราะโรคมุญอันนิรันดร์ ๒๑

เปลี่ยนน้ำขำร่าระบำรำ

- ๑๖ สุมรุเอนจากหลักโลก เริ่มคลอนโยคเป็นคณเลน
 ๑๗ คมสูงเตรียมถ่มระเนน วินาศเน่าบ้ำกว่าอาคม ฯ
- ๑๘ กังกำสวาทหลักพา ชำสอพลอสังขงคัม
 ๑๙ อังอ่างหมอบปลอบคณ อมแหริชญตราบัยศัจจ ฯ

๓ หมา^๕กิ้งกือ^๕เลื่อย^๕ไปมา
สัตว์เคราหทานันต์

สุเมธจะว่าทักษิณาวรรต
บัดชบจะงัดอย่างอัศจรรย์ ๑

๔ สัตว์^๕ตัวเลื่อย^๕สอ
สุขตมเอกเอนกอนันต์

ประจบสอเลาะจำละหวั่น
สรรพวิญจนแจวิญสรรภัย ๑

๕ ผอู^๕บาทว์^๕หิว^๕แลน^๕ดิน
เชิง^๕ถึง^๕หง^๕ไทร

ถวิลจะม้วนทวิปณัยใหญ่
แบ่งไฟท้าวไรตลอดกลัป ๑

๖ แบ่ง^๕เหิน^๕อคำ^๕นับ^๕แมว
เหือ^๕เฮ^๕โร^๕อัน^๕ทง^๕น

กรายแควด้วยอศานสวรรค
กะลาบับบัวจวนแตกตาย ๑

๗ หมา^๕มู^๕ยุด^๕รค^๕ฟ้า
โศก^๕แน่น^๕แค้น^๕ดิน^๕ทราย

อนาจะแกล้ว^๕โรก^๕กษ^๕หาย
ร่ำ^๕ไห^๕จน^๕ไร^๕เล็ด^๕ลา ๑

๘ สัต^๕ค^๕ผของ^๕ค^๕น^๕ง^๕สมุทร
ทุก^๕สัตว์^๕ขวาง^๕ทาง^๕ค้า

อุตุคลคล่ง^๕ปล้น^๕ข้า^๕ง่า
อุบาทว์^๕บื้อ^๕ปรี^๕ธัญ^๕ไร ๑

๙ ภาวะ^๕เนา^๕ก^๕ลูก^๕เกล้า^๕อา^๕กา^๕ศ
นิว^๕เคลียร์^๕ส^๕ห^๕ย^๕ร^๕ก^๕จ^๕บ^๕ใจ

กัมปนาท^๕นิวัตร^๕อน^๕สม^๕ย^๕ใหม่
ใหญ่^๕คลั่ง^๕ส่ง^๕หล้า^๕อน^๕า^๕จาร ๑

๑๐ เป็^๕ลือ^๕ย^๕บ^๕้า^๕ข้า^๕ร^๕ะ^๕บ^๕า
เสน^๕อ^๕จักร^๕วาล^๕มี^๕งาน

ร่ำ^๕ท^๕า^๕วิ^๕ปริ^๕ต^๕น^๕ก^๕สน^๕าน
ก่อน^๕อ^๕ว^๕ส^๕าน^๕สน^๕ใจ^๕ต^๕าย ๑

ดับไฟไหม้โลก

๑๑ โอ^๕อ^๕คัน^๕ท^๕ม^๕ม^๕หิ^๕ท^๕ิ^๕ท^๕ิ^๕น
คือ^๕โร^๕ค^๕ไ^๕โก^๕เ^๕ส^๕ม^๕าร^๕แรง^๕กล้า

กว่า^๕ฤ^๕ท^๕ธ^๕อ^๕ค^๕ก^๕ุ^๕แ^๕ล่ง^๕หล้า
เสวย^๕ม^๕ก^๕า^๕ณ^๕า^๕จ^๕ักร^๕กล^๕าง^๕ใจ ๑

๒ อ้ายคร่ำไห้มากมายเมตตา
คือไม่ขุนเคืองแค้นใครใคร

กรุณาเสมอมาหาสมุทรแห่งสมัย
ละมุนละไมไมตรีจิตวนิจกาล ฯ

๓ เริ่มพิจารณาความอาฆาต
ชำระล้างอาชกรรมจากสันดาน

พยายามร้ายกาจจิตวิถิตาร
สุดประมาณที่พิจารณาตน ฯ

๔ ก้าวจัดแรงเร้าร้อนสรรพพิษ
ให้ไฟเย็นสันทั่วสากล

ดับฤทธิ์ร้อนนี้ไว้ทุรผล
จนดุษฎีภพคุณดลตามาญ ฯ

๕ รักรมเย็นแทนเป็นผลวิเศษ
ดั่งแจ่มจันทร์เจ้าอะคร่ำเวญกาล

ด้วยเหตุผลผ่องใสวิสุทธิวิศาล
อ่อนหวานแสงใสจับใจดิน ฯ

๖ มีอุบายแขนคายนแห่งทุทธะ
เอาสติกำหนดตามคณลทิน

ชำระใจรู้สสารมณเฑียร
สู่กสิณหรือวิปัสสนาญาณ ฯ

๗ มั่งคั่งด้วยศรัทธาปสาทะ
น้อมการันตนาไตรพิศดาร

ชนะใจตนเองอย่างกล้าหาญ
ไว้ในวิญญาณเป็นอัครชัย ฯ

๘ ทั้งเชอกรรมและผลของกรรม
ตามรอยพุทธธรรมทั้งกับปีถัลปี

ทำรู้แจ้งแห่งทุกข์เบญจขันธ์
ตราบบรรลุนิพพานวิสุทธิภูมิธรรม ฯ

๙ กระทำเยี่ยงอย่างพระโพธิสัตว์
คือให้สันติสุขทุกยุคธำ

ปฏิบัติต่อสัตว์โลกเลิศล้ำ
ทำแต่พิศุขด้วยทางคันธี ฯ

๑๐ โภ กิลาแจ้วต้นแล้ว
มถ แก่โถมลลา
กัม เวรคณขพพา
ทอง แห่งน้ำใจแก้ว

พระสุริยา
โลกแล้ว
ภพอื่น
เพริศแพร่แววมัย ฯ

๑ ๐ นิจาเสมอที่วอมาโยค
เห็นแสงเงินแสงทองของโย

๒ ๐ วัณหนุ่มสาวราวเข้าคู่
หลุดหลุดเล็ดพรากเสียบัดดล

๓ ๐ มินึกเถว่าคุณธรรมความดี
จะเสียหายแห่งแด่ลงทุกที

๔ ๐ โอ้โกลมแม่นแม่นปทุมมาลัย
ขณะกระຈຈคำน้ำใจไป

๕ ๐ ชากศทางกลังกลางทรายดิน
หวนชวนโหล่เหล่ปราชไรรย

๖ ๐ ทั่วทั้งรัฐขงถึงความหลัง
อาทิแม่จะมีแต่รราว

๗ ๐ อันประลาตญาติสนิทมิตรสหาย
แต่ในเรติน่าศิษย์น้อยทุกคน

๘ ๐ โรงเรียนสะอาดเตียนจะรกร้าง
แม้ครูอุ้มการล่เกรียงไกร

๙ ๐ นับจากนี้จู่ระบือภาษา
จรรโลงครูปฐมนัยบุคคลนำ

๑๐ ๐ ขออำนาจคุณพระรัตนไตร
อวยวิบากสุภผลติดตาม

โลกสดชื่นทีนจะแจ่มใส
ไฉนควนดับมืดก่อนมืดมน ฯ

จู่จู่คำม้วยหมลประโยชน์ผล
เจ็บจนสลายละลายปฐพี ฯ

ทั่วทั้งประจำใจชาติมนุษยชน
ไฉนนี้วิปริตร้อยทันทักษ ฯ

เริ่มเบิกบานเรณูหอมสมัย
กระไรหนอควนร่วงบ่ทันไร ฯ

โลหิตรินระทมไหลมโห
ไชยกระแสดเศวรัสร้อยลอมมา ฯ

จะพลั้งโศกไม่สิ้นฉวิลหา
ของน้ำตามาปลุกโกลม ฯ

ขาดไว้เขาเปล่าหาบทุกแห่งหน
โกลมลิมเงาไว้ให้อาลัย ฯ

ใครจะสร้างบ้านส้องสมสมัย
นานนานไปใครหนอจดจำ ฯ

คุณคำน้ำใจประเสริฐเลิศล้ำ
ให้ทำงานเกียรติยศงดงาม ฯ

บุญฤทธิ์ยิ่งใหญ่ในโลกสาม
วามวิญญานเกษมสำนคิสุขเทอญ ๐

บทกวี

๑๒๐ ขาว^๔หน^๔ขาว^๔บาท^๔หง^๔ซอ^๔
 กิน^๔ต่าง^๔ข้าว^๔เข^๔า^๔ณ^๔
 รว^๔ข้าว^๔ท^๔พ^๔ย^๔ก^๔า^๔ณ^๔
 โกล^๔ง^๔คุ^๔ร^๔ู^๔เด^๔ว^๔ส^๔ร^๔ี^๔จ^๔ได้^๔

ส^๔า^๔ณ^๔ห^๔์^๔ แ^๔ล^๔ว^๔แ^๔ด^๔
 ใ^๔ส^๔ไ^๔ซ^๔ร^๔
 แ^๔ร^๔ง^๔แ^๔ด^๔ง^๔
 เ^๔ห^๔อ^๔ไ^๔ว^๔เ^๔ก^๔า^๔ย^๔สิ^๔ล^๔ป^๔ี่^๔ ๑

๑๒๑ ก^๔ิน^๔น^๔ำ^๔เ^๔น^๔ท^๔ำ^๔
 พ^๔ิง^๔อ^๔ม^๔ท^๔น^๔ำ^๔ส^๔ำ^๔ร^๔า^๔ญ^๔
 ป^๔าก^๔ก^๔า^๔ไ^๔ส^๔เ^๔ส^๔ว^๔ง^๔ห^๔ว^๔า^๔น^๔
 ส^๔ิง^๔สุ^๔โ^๔ก^๔ล^๔ง^๔ก^๔า^๔พ^๔ย^๔แ^๔ก^๔ว^๔

ป^๔ระ^๔ท^๔า^๔น^๔
 ช^๔ิง^๔แ^๔ล^๔ว^๔
 ม^๔น^๔ด^๔ร^๔ม^๔ง^๔
 แ^๔จ^๔ม^๔แ^๔พ^๔ร^๔ว^๔ศ^๔ก^๔า^๔ย^๔ณ^๔ ๑

๑๒๒ ว^๔ัน^๔น^๔ว^๔า^๔ล^๔โ^๔ก^๔ม^๔ำ^๔ร^๔ง^๔
 จ^๔า^๔น^๔เ^๔ห^๔อ^๔น^๔ง^๔ส^๔อ^๔จ^๔า^๔น^๔
 โ^๔ก^๔ม^๔ล^๔ง^๔อ^๔ว^๔ส^๔า^๔น^๔
 ฝ^๔าก^๔แ^๔ต^๔อ^๔ด^๔ม^๔ก^๔ติ^๔ไ^๔ว^๔

ป^๔ุ^๔ท^๔น^๔ม^๔า^๔ล^๔ย^๔
 ส^๔ท^๔ไ^๔ซ^๔ร^๔
 โ^๔ศ^๔ก^๔ม^๔า^๔ก^๔
 เ^๔ก^๔เ^๔อ^๔ง^๔พ^๔ิง^๔ก^๔ร^๔ุง^๔ส^๔ย^๔า^๔ม^๔ ๑

๑๒๓ จ^๔า^๔น^๔สุ^๔ริ^๔ย^๔า^๔ย^๔ำ^๔ป^๔ำ^๔
 เม^๔ร^๔เ^๔ล^๔เ^๔อ^๔น^๔ป^๔ุ^๔ย^๔ท^๔อ^๔ง^๔
 เ^๔เ^๔น^๔ค^๔ู^๔แ^๔ค^๔ำ^๔น^๔ุ^๔ป^๔ุ^๔ห^๔ร^๔ง^๔
 บ^๔ิน^๔ล^๔ว^๔ส^๔ู^๔ง^๔ม^๔ุ^๔ง^๔ท^๔ำ^๔

อ^๔ัน^๔ก^๔ุ^๔ก^๔ต^๔
 ท^๔ร^๔ำ^๔ห^๔ล^๔ำ^๔
 ร^๔ู^๔เ^๔น^๔ร^๔
 ส^๔ู^๔ไ^๔ม^๔ร^๔ัง^๔ร^๔ว^๔ง^๔ ๑

๑๒๔ ล^๔ว^๔ง^๔เ^๔น^๔ไป^๔ย^๔ำ^๔ท^๔ุ^๔น^๔
 ห^๔ว^๔ง^๔เ^๔ห^๔อ^๔โ^๔ร^๔ศ^๔ท^๔ท^๔ริ^๔ม^๔
 เ^๔ก^๔ย^๔ข^๔น^๔เ^๔ย^๔ย^๔ม^๔พ^๔ว^๔ก^๔ริ^๔ม^๔
 ช^๔น^๔ท^๔ส^๔า^๔ม^๔จ^๔า^๔น^๔ช^๔อ^๔น^๔

โ^๔ร^๔ง^๔ท^๔ิม^๔ท^๔
 ข^๔ำ^๔ว^๔ร^๔อ^๔น^๔
 ท^๔น^๔ำ^๔ค^๔ำ^๔ง^๔
 เ^๔ร^๔ัง^๔บ^๔อ^๔น^๔ด^๔บ^๔บ^๔ท^๔ิม^๔ท^๔ ๑

๓๒๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕

กรายโถม
 ไบ่แล้ว
 ปรีท่หว่ง
 ๕ ๕
 เจอยแจ้วจวนสาบ ๕

๓๒๖
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕

สกลาขวัญ
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕

๓๒๗
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕

ไกรหนา
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕

๓๒๘
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕

กรุงสยาม การทัพ
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕

๓๒๙
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕

คามติด
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕

๓๓๐
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕
 ๕ ๕ ๕ ๕

ทุ่งสือ
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕
 ๕ ๕

๓๓๑ ๔
๑ คมป่านหมกผู้
๔
ดูคคมมธุรสของ
ลอบใจแซ่ในละออง
โอมอ่านโคลงหวานไว้

เมาเมของ
มั่งไม่
เหมยทิพย์
กล่อมให้คติสหาย ฯ

๓๓๒ ๔
๑ ไวนละม้ายนวลทิพย์น้อย
๔ ๔ ๔ ๔
เบยรบรรณคคอกเกลอ
๔ ๔ ๔
วิศกนพลธเรอ
รักใหม่หมายหมั้นด้วย

นิกเสมอ
คู่มวย
แรงเสนห์
ป้าชาลลงขวัญ ฯ

๓๓๓ ๔
๑ ละลายชีวิตใส่เกล้า
๔ ๔
ลมนิ่งขวัญตกหาย
๔ ๔
ช้วนมนอนทราย
สูญเสียวิญญานแก้ว

เหลวสลาย
เปล่าแล้ว
รองมา
ไปแก้แค้นรakanต์ ฯ

๓๓๔ ๔
๑ เสียขายหนอไม่ได้
กลมอย่างมะนาวอันสา -
กล่าวลงเล่ห์หน้าตา
โลกขอมันบดอพรัง

จตุมา
มารดกลัง
ละครเล่น
ว่าพร้อมดแสน ฯ

๓๓๕ ๔
๑ สาวเมืองเมฆเมวแก้ว
เลิกไม่พะวงหลงไหล
๔ ๔ ๔
ฤๅเหลือซงเยอโย
คงแต่รำจจริตแก้ว

แดนใด ก็
รักแล้ว
โนแสนี่ นางนา
ช่วยกล้ากรรมสนอง ฯ

๓๓๖ ๔
๑ โยนำคางทรวงรุ่ง
๔ ๔
ดกตนราวจักรทอง
๔ ๔
ฤๅทันรุ่งแสงทอง
๔ ๔
น่านนฤๅธเปรียบไว้

โยของ
คมได้
ทิพย์สียง สดายแล
ว่าน้ำใจนาง ฯ

๗๕๒ ๕ นำใจนางอย่างนี้ -
ต้องแค้นเร่งตะวันมอง
เพียงเพรชคู่แหวนทอง
แต่ครครีวแหกแล้ว

๒
 ค้างนอง
 ๑
 ๒
 พรางแพรว
 ๒ ๑ ๒ ๔
 เนอักษตรบ ตาแดง
 ๑ ๔ ๒ ๔
 เทพแก้วยาลอน ๑

๒๔๘ โธณีสาลงมาตำ
ออยยอชบเป็นขาน
รักเราเล่าประหาร
ซุทนางแหลกลาญกลง

^๖
 ออฮวาน
^{๑ ๕}
 ดมทง
^๖
 เวนน เสมอนา
^{๑ ๕}
 นงสนขวณสลาข ๑

บันทึกเขาใหญ่ในวันหนึ่ง

๕. นวตละของแผ่นดินสรวงบริสุทธิ์
วงโค้งข้ามขนผามหิมา

ชมขุนทร้งมั่งร่ำทำ
เจ็บตรงหนามรคามงคล ฯ

๒. โปรรายสาขามหิเวกสถิต
เนินดินสลับส้างอย่างเมืองบน

ภควัจิตรรับข้อและอันเฝ้า
อรามงานจนอาจตะถิงงัน ฯ

๖. ส่งขึ้นไปให้พระอุ้มรุ่มก่า
รักษาดีสะอาดคานานาพันนี้

หมอกจมน้ำไว้คล้ายรูปฝัน
เทพธิดาผลิดอกออกใบบัง ฯ

๔. ④ ทางผลิยอดอ่อนสะท้อนสวยดี
อวดเงินของพราบได้ใบง

ระริกระรณมพลิกโบพฤกษ^๔
หวังขวชาน้อยลยใจตาม ฯ

๕. ชมเขาใหญ่ในสวนดอกไม้ฝรั่ง
พุ่มเขาเขียวเปลี่ยนปลั่งงดงาม

สวดยึดแล้วผูกผ้าสายน
เบมเปกห้ามหวงทกดวงตา ฯ

๖ คุณเฉลิมชัยอักษรทำโฉมโอ
ผ่าน่านผ่านนตรมังวานมา

๔ ๔ ๒ ๔ ๒
พาดเชื่อมเลื่อน โลหะเชื่อมเหล็ก
๒ ๑ ๑ ๑
เชื่อมทาสวนรางแรงดัน ๑

๑๑ คุณส.ศิวรักษ์^{๑๑}เป็นหัวหน้า
นายเอ็กคำสิงห์^{๑๒}คำเนินนิสามี

๑๒ แรกทุกข์^{๑๓}ขลุขลุ^{๑๔}เครื่องเข้าบ้าน
ไร้ลายสืออนุญต^{๑๕}ไชร^{๑๖}ไม่งาม

๑๓ ขนข้าวของกองสัมภาระ
สีทมิทรอบจานเหลบ^{๑๔}ในฮือ

๑๔ คุณเฉลิมเหิมหาญ^{๑๕}สะพานจิตร
ร้อนใจแกว่งคว้างกลางหมอกมัว

๑๕ นายเอ็กมักมาก^{๑๖}ข้าลำไย
ถ้าคุณเฉลิมมีตาม^{๑๗}เรื่องทันที

๑๖ ไหวหารพรรณนารว^{๑๘}ไว้ก่อน
ก็อวาระนับ^{๑๙}จิตใจจริงจัง

๑๗ ละอองเฝ้ามบนชอค^{๒๐}ผานาวัก
วิเฮส^{๒๑}โอที่มาเคลรินลง

๑๘ ไอร่มณ^{๒๒}ยวาวร^{๒๓}นฤหรณ^{๒๔}
อากาศบริสุทธิ^{๒๕}ระวันชน^{๒๖}ชม

๑๙ อามฤต^{๒๗}ปรนตน^{๒๘}วิเศษนัก
ถ้ารู้^{๒๙}ประมาณ^{๓๐}ก้อพอดี

๒๐ เริ่มสนธยา^{๓๑}บำเพ็ญ^{๓๒}เพือนมณ
เงอมชะงัก^{๓๓}ใครกแหว^{๓๔}หุบห้วยธาร

พร้อมเพาลิม^{๓๕}ขวัญ^{๓๖}ชาวเกิด^{๓๗}
ชำนาญ^{๓๘}เป็น^{๓๙}ผู้ติดตาม^{๔๐} ฯ

ลานถนนคนแต่^{๔๑}หัก^{๔๒}ชัก^{๔๓}ถลาม
แต่^{๔๔}น้ำใจ^{๔๕}คุณ^{๔๖}แก้ว^{๔๗}จะ^{๔๘}แล้ง^{๔๙}ฤฯ ๑

ระกะไว^{๕๐}ใน^{๕๑}ห้อง^{๕๒}กรว^{๕๓}ชัค^{๕๔}ครอง^{๕๕}ถือ
หรือ^{๕๖}ต้อง^{๕๗}ทัก^{๕๘}เอน^{๕๙}เอน^{๖๐}เอน^{๖๑}กรว^{๖๒} ฯ

บ่ง^{๖๓}รถ^{๖๔}คิด^{๖๕}คาม^{๖๖}คุณ^{๖๗}แก้ว^{๖๘}ท่ว
ชั่ว^{๖๙}ครู่^{๗๐}เดียว^{๗๑}ไชร^{๗๒}ได้^{๗๓}ชาว^{๗๔} ฯ

ข้า^{๗๕}ไบน^{๗๖}อนุญต^{๗๗}ชา^{๗๘}ค^{๗๙}ป็น^{๘๐}ปี
กั้น^{๘๑}ก่ง^{๘๒}มา^{๘๓}กิด^{๘๔}อน^{๘๕}จิฯ ๑

ขอ^{๘๖}ตัด^{๘๗}ตอน^{๘๘}สะ^{๘๙}ท้อน^{๙๐}ความ^{๙๑}งาม^{๙๒}ขลัง
นั่ง^{๙๓}อยู่^{๙๔}สูง^{๙๕}แส^{๙๖}แดน^{๙๗}คอง^{๙๘}คง ฯ

เย็น^{๙๙}ถ่าน^{๑๐๐}กั้น^{๑๐๑}ใจ^{๑๐๒}ไหล^{๑๐๓}หลง
บรร^{๑๐๔}จง^{๑๐๕}คิม^{๑๐๖}ชา^{๑๐๗}เยียม^{๑๐๘}โน^{๑๐๙}รมณ^{๑๑๐} ฯ

เอา^{๑๑๑}สัน^{๑๑๒}คั่น^{๑๑๓}วณ^{๑๑๔}น้ำ^{๑๑๕}ท่า^{๑๑๖}ฝั่ม
บรม^{๑๑๗}สุข^{๑๑๘}ทุก^{๑๑๙}เวลา^{๑๒๐}นา^{๑๒๑}ที่ ฯ

มุ่ง^{๑๒๒}สม^{๑๒๓}คร^{๑๒๔}รัก^{๑๒๕}จริง^{๑๒๖}ยัง^{๑๒๗}วิ^{๑๒๘}สกี
ปฐ^{๑๒๙}ที่^{๑๓๐}สุ^{๑๓๑}แสน^{๑๓๒}แน^{๑๓๓}น^{๑๓๔}แน^{๑๓๕}ว^{๑๓๖}ิมาน ฯ

วิ^{๑๓๗}เว^{๑๓๘}ก^{๑๓๙}ว^{๑๔๐}ง^{๑๔๑}เว^{๑๔๒}ง^{๑๔๓}สน^{๑๔๔}ถัน^{๑๔๕}ทิ^{๑๔๖}ษ^{๑๔๗}สถาน
หวน^{๑๔๘}กนิ^{๑๔๙}ศ^{๑๕๐}รูป^{๑๕๑}ภู^{๑๕๒}ผา^{๑๕๓}อา^{๑๕๔}ลัฯ ๑

๑๑ ฅมบนละอองฝนมาลบลั่ว
ถวิลหาคำออบอุ้มละมุนละไม

๑๒ เอาบรมคณัฒละเบ็นแพทอน
เอากาพยัถลอนประเสริฐเลิศสาล้า

๑๓ ฤาเสียน้องเปล่าน้ำเซาหิน
แจ้วแจ้วเสนอมเจ้าเปล้าลองโน

๑๔ หมอกเมฆวิเวกมาปกผาขาว
อกเปลี่ยวเสี้ยววูบทรามานาน

๑๕ ยวงเมฆเสกาวหนาวเม็นช้อยชขาด
แต่ข้าน้อยกลับหงอยเหงาลอง

๑๖ โทลั้เหล้วแห้วเป้านมตรึง
ชะง่อนทิพย์เอนมัจจำดาราร

๑๗ ลองโนใสเสียงเทียงประโคม
ไว้อาลัยในพรายรุ่งสุริย

๑๘ เว่งนาถยัชนัไสลัวแห้ว
ฝูงบุหรลงละเมอร้องเพร่อกไทร

๑๙ ในนิลอินทนินลดทักว้าง
คังการยัถลอนเอนฝันบรรจง

๒๐ ไว้อักร้อยสร้อยแก้วพรณราย
ย้อยคติธรรมนำใจโนยบิน

ปลิวค้องอกหนาวราวสั้นไหว
ชาติหนาฟ้าไทนไครเมตตา ฯ

เสน็อนเ้าหม่มมกัณหนาวฟ้า
บุบชัวเสน่หาขใจ ฯ

รินรินเรื่อชระวิกระวีโรล
โอ้ออมไครเปล้าทนาลดมถย

เรียมไร้เจ้านังขวัญต้นสะท้าน
จะตายด้านเสียดักวามันคง ฯ

ทฤณษาดิชนัชมตมประสงค
ทะว้าพะวงทิมขวักเวทนา ฯ

มาสิงเหวห้วยโตรกชะงอกผา
ทิวละห้อยหาอาถรรพณ์ ฯ

โลมเล้าส่งเส้าหนาวไทรศรี
ถลับลัศิขรินสนไป ฯ

เป็นชะเลมณเสกาวทอวาไส
โอ้ออมอกน้าค่างต่างโปรยลง ฯ

ดาวพร่างระยับระย้าน่าพิสง
ประสงคแห่งสวรงค์บันแดนดิน ฯ

เกิดฉายแต่เม็งขวัญวรณศิลป์
รับเฝ้ารินทิพย์ถวายสวทยอย ฯ

บันทึกบาแก้ว

- ๓๔๓
 ๐ นโมพุทฺธะสร้อย
 กายจิตรวจิรวมถลึง
 กราบพระรัตนไตรขลึง
 สกฺขมฺภวภูณฺญา
- ๓๔๔
 ๐ ไหวอารมณฺ์แสนหรง
 เขียนอย่างวิษณุปลาน
 ไต่อาหรินอาบ
 งามแจ้ววาววิริยะไว้
- ๓๔๕
 ๐ โอมศรีกายสิทธิ์เปรี๊ยะ
 ละครเก่าเขลาเบอกรอง
 ฤๅนนานเฝ้าในโรง
 เสียงหนึ่งปรารธนาเกล้า
- ๓๔๖
 ๐ สองพันห้าร้อยสิบ
 พุทธศักราชหลายวัน
 ยามไร้เริ่มโคลงขวัญ
 ประหนึ่งขาวนาแก้ว
- ๓๔๗
 ๐ ขุนกลางแก้วแห่งน
 ผกเกยพันจรรโลง
 นฤมิตรเอยามโมง
 หมายอมกภาพสนอทา
- สิทธิ์
 แกร่งกล้า
 ศักดิ์สิทธิ์
 แจ่มจ้าแก้วสวย ฯ
- วิสุทธิภาพ
 ปลั่งแพรว
 ละอองทิพย์
 เทอได้บรรบิ ฯ
- นิมิตโคลง
 ป่าช้า
 แผลกเปื้อน ไปนา
 กล่อมหล้าเล่ห์สวรรค์ ฯ
- หัวสันต์
 ล้วงแล้ว
 อันชน โจนา
 อมมอสงฆ์สาธ ฯ
- ถนอมโคลง สุภาพนา
 แผลงหล้า
 สมัยใหม่
 ติอองพุ่งจรงขวัญ ฯ

๑๕๐ ๑ มหาสมุทรผันกลันไซ้
 โกลงหลังคลื่นสุนทรย์
 บาง โกลงครึ้นนาท
 งานแจ่งปฏิกาดพร้อม

บารมี กว้าง
 ผกซุ่ม
 เสร็จก่อน เก่งแธ
 พรั่งพร้อมยั้ง ๑

๑๕๑ ๑ ดังบุปผชาติขอไม้
 บานหวานทานหอมรินคร
 เลกเมฆอยู่สรวงสวรรค์
 ช้อยต่ำลงโปรยทาง

หิมวันต์
 เพรศพรัง
 วิเศษยั้ง
 ทิพย์ให้โลกเกษม ๑

๑๕๒ ๑ เปรมปรินต์เร่วงรุ่ง
 โอมอ่านหวานถวิลระลึก
 รณชัยทรุส
 โลมค่าลงกาพย์แก้ว

บันทก นนา
 ออย่าแล้ว
 เสน่ห์โลก
 แก่นฟ้าดมยั้ง ๑

๑๕๓ ๑ อังคารเคอนเกาคำ
 เริ่มรุ่มหวั่นอันลาม
 ทงกนหวนใจหวน
 เรวเร่งกินยาไซ้

สิบสาม ชันแธ
 บัวไซ้
 หวัดใหญ่
 ผ่อนร้ายกลายดี ๑

๑๕๔ ๑ คุณสุดกษณ์ฝากบุหรีให้
 มงกุฎโรงพยาบาล
 บังเอิญทานแพทย์ทหาร
 ไปรัฐการไกลแล้ว

หมอชาญ
 ท่วยเกล้า
 งานด่วน
 ฝากไว้นาขเวร ๑

๑๕๕ ๑ อุกเกณจำไปช่วยข
 ถิ่นอุษยานุราวดิน
 ตากแดดผ้าแควริน
 หวัดใหญ่กลับพินกล้า

วิเศษศิลป์
 กว้าทา
 นามก
 บัวชานแสนสยอ ๑

๓๕๖
 © หมองเศร้าเดือนทเกา
 สุกรบ้วยหนักเสารครอง
 ปากขมขื่นข้าวของ
 ในค่านันต์ได้

แรมสอง คำเอย
 กรุ่นไข่
 กินเฝื่อน เพื่อนนา
 ชนด้วยสังหรณ์ ฯ

๓๕๗
 © ป้างก่อนกุศลเกาสร้าง
 นิमितเทพไท้เมืองบน
 วิเวกกว้างก่ออย่างมนต์ฝน
 นำสร้างไข่หายแล้ว

สนองผล
 ดั่งแก้ว
 เย็นฉ่ำ
 เพลิศแพร่วรมณีย์ ฯ

๓๕๘
 © แดนกลับหนังสือ
 ทุกอย่างอย่างสะดุดดาว
 แสงดินนัยสกาขาว
 เหตุน่าอัศจรรย์แล้ว

แพรวพราว ผืนเอย
 พรางแพร่
 เพชรรุ่ง เรืองแสง
 ดินแล้งไข่สลาย ฯ

๓๕๙
 © ทงลากได้เที่ยวด้วย
 คุณสุดใจจับกล
 ชมวิวฝ้าสายฝน
 ระรณมรมณีย์หล้า

รดยนตร์
 ให้ง้ำ
 เย็นชื่น
 ท้ามฟ้าอศาน ฯ

๓๖๐
 © อาจารย์อยู่ลั่วพูน
 นามท่านสิงห์ทองบวร
 สุดใจจึงจำจร
 ทงเพื่อกำพรตแพร่

สกลนคร
 บ้าแก้ว
 ไปกราบ
 พระพร่องพุทธมณดี ฯ

๓๖๑
 © เมฆฝนพยับทั่วแจ้ง
 แลปล้นสนั่นกับปนาท
 เมฆงามม่วงโตขนาด
 ข้อยอยู่หมั่มทำ

นภาภาศ
 แห่งฟ้า
 เขาใหญ่
 ต่ำได้หล้าสยอง ฯ

๗๖๒
 ๑ เล่นคะนองลงช่วยแล้ง
 นาเจงนาแมงหวาน
 บัวทุ่งเริ่มเบิกบาน
 รอนุ่มไม้กลายเสว้า

๑ อีสาน
 แดขาว
 ชูช่อ
 ส่วยฟ้าในสนอง ฯ

๗๖๓
 ๑ เรามองแมงป้าขาว
 ลางแห่งไม้ตายเรียว
 บางคดน้ำหวาดเสียว
 แมงหม่นม่นลอบยอขาว

๑ เขาเขี้ยว
 กิ่งเสว้า
 เปลี่ยวเปล่า เถงนา
 คุรุเข้าเขตรฝน ฯ

๗๖๔
 ๑ คุณสุดใจจับด้วย
 รดใหญ่แซงฝนไหล
 ทางมัวทั่วไปใน
 เข่นชนเทพยดาพา

ระวังภัย
 ลัวหน้า
 ตอนบ้าย นันนา
 เฝื่องพุงอวยชัย ฯ

๗๖๕
 ๑ รดวังไผ่ฟ้าข้าม
 ไผ่ตาสูงเป็ดกล
 ฟ้ากระจกเข็ดจน
 ฝนสร้างผ่องฟ้าแล้ว

สายฝน
 ค่ำแล้ว
 ใสสว่าง
 ป่านแก้วยังไกล ฯ

๗๖๖
 ๑ สนุกใจไปเที่ยวทำ
 จริงมุ่งไปรับงาน
 จิตกรรมหน่งข้านาน
 หลายจ่ายเบิกลวงหน้า

๑ อีสาน ด้วยแฮ
 ใหญ่กล้า
 รับปาก ไว้หนา
 เกอสร้างงานศิลป์ ฯ

๗๖๗
 ๑ คุณสุดก้นรับปากจ้าง
 มาเอนขานอัยทำ
 งานหน่งใหญ่งามข้า
 หนักอยู่สระบุรี

๑ จิตกรรม
 เถงรู
 กงแทนอย
 สักคร้งหวังฉมัง ฯ

๗๖๘
 ๐ ฝานั่งหนึ่งสร้าง
 สองหมื่นวางทนทำ
 ส้มส้มสิ่งปล้ำ –
 อันทั่วไทยสิ้นแล้ว

จิตรกรรม งามแฮ
 ใหม่แพรว
 หรับชาติ
 เพื่อหล้าสมัยหลัง ฯ

๗๖๙
 ๐ ขาน้อยหวังอ่อนน้อม
 มาเยี่ยมเมืองสระบุรี
 เบิกเงินค่าชอสี
 ช่งกริ่งเกรงใจผู้

ไมตรี ด้วยนา
 เพื่อรู
 สรรพสิ่ง
 จำให้ง่ายไฉน ฯ

๗๗๐
 ๐ นายแพทย์ใหญ่แห่งเวียง
 ข้างซ้ายไซไมตรี
 นามบรรลุล่วงไปได้
 ช่งต่างแสงน่านฝั่ง

สระบุรี
 ลึกซึ้ง
 งานหนึ่ง
 ฝากไว้หวานสมัย ฯ

๗๗๑
 ๐ ไม่เจอหมอล่วงหน้า
 บ้านไผ่แฉะลงไป
 ของฝากก่อนลึกไกล
 ยากยิ่งคนรดตอ

กรรไล ไววา
 จำชอ
 ในป่า เปลี่ยวนา
 วกอ้อมวนหลัง ฯ

๗๗๒
 ๐ บัวบังใบช่อช้อย
 นอนหงายขาวพราวบาง
 ชาวนาต่างเวียนวาง
 น้ำเจิ่งกล้าอ่อนไซริ

ริมทาง
 ได้ไม้
 โกลูก โกลนา
 นำซึ่งวิเศษเกษม ฯ

๗๗๓
 ๐ อวชะเอมชะอมช่อมส้ม
 น้อยหน้าอัมพวาตาล
 หมูหมาไก่กาฟาน
 กล้วยเปลี่ยนกระทั้งบง

มะขามหวาน
 ต่อฝั่ง
 แผลฝรั่ง
 บ้างข้างหมื่นเสื่อ ฯ

๑๑๘๘ ^๕ ^๕ ^๕
 ๑๑ ^๕ มะเกล่อมะกลาหว้า
 มะม่วงมะตูมตาล
 เทากุ่มกำขาน
 มะคำแคอ้อยช้าง

หวายหวาน
 เตาร้าง
 ยางข่อย
 กร้างกล้ายกระดิน ฯ

๑๑๘๙ ^๕ ^๕ ^๕
 ๑๑ ^๕ เด็กเล็กกระท่อนซุย
 ไฟก่อหุงข้าวปลา
 รอท้อแม่จ๊กมา
 ช่งทานรบด่ากล่า

กลางนา
 โหมรี
 สายเทียง
 เร่งแล้วนทาเถย ฯ

๑๑๙๐ ^๕ ^๕ ^๕
 ๑๑ ^๕ อโหหนันเด็กเล็กแล้ว
^๕ ^๕ ^๕ ^๕ ^๕
 ชวเซ่งไรเคองสา
 หนั่งสอนำปรารถนา
 รัฐไปรฐระสร้าง

อนิจจา
 เป้าคว้าง
 แหนงหน่าย หายแสบ
 สั่งซังก๊อคน ฯ

๑๑๙๑ ^๕ ^๕ ^๕
 ๑๑ ^๕ มัวกินรดสิบล้อ
^๕ ^๕ ^๕ ^๕
 เงินไรงูบุนเงิน
 การเมื่องเทื่องผัดคัด
 หนาททหารงม้วย

มอหิน
 จับด้วย
 ผัดคัดตัว ๑๑
 มัวสนเกลยรดาหาร ฯ

๑๑๙๒ ^๕ ^๕ ^๕
 ๑๑ ^๕ การศึกษาอ่อนล้า
 รมช้องคามทดสอบ
 คอรัปชันของชอบ
 ยศเลือนเร็วรุดหน้า

กะลาครอบ อังเอย
 ทักถ้ำ
 ลอบขัน ใจแฉ
 กลังบาเหรีญูตรา ฯ

๑๑๙๓ ^๕ ^๕ ^๕
 ๑๑ ^๕ คอรัปชันชาชา
 ขยายแผ่นดินแค่เกลอ
 ฐานทัพนับนับเปอร์ -
 โลกยังจับดับม้วย

สม้าเสมอ
 ฝรั่งด้วย
 เซ็นต์ทรีย์ นับๆ
 เล่นชนชุมทะเล ฯ

๑๖๐ บันลึงสัตว์โลกแล้ว
กินสับลือเสี้ยของ
สับลือคดงโลกคะนอง
เล็ดลืออัยเส็งเคร็งร้าย

หม่นหมอง
หม่นไหม้
เอาอย่าง
อยู่ให้หนักสขาม ฯ

๑๖๑ งามอย่าง ^๕ ๔ ^๕
กิน ^๕ บำราสัทท
เช่นกิน ^๕ บำมอชล ฯ
เล็ดคด่ากว่าแลนแล

จุมพล
ใหญ่แท้
บุรอน ^๕ ^๕ อินแอ
แต่หล้าสรเสรีญ ฯ

๑๖๒ ^๕ ^๕
๑ ทเหียรหาญโลกเทียม
โตนเล่นการเมื่องเทิน
ยศจริงคำฤเกิน
งกใหญ่โลกหลายไซ้

หิวเงิน งามแฮ
ท่งไต้
จ่าเอก สะฮา
เบ่งได้จุมพล ฯ

๑๖๓ ^๕
๑ ประวัตรบุรุษไซ้
ว่าทุจวิตชัยไร
และขานแบ่งบรรลัษ
สั้นบ่าอกสยามไว้

แสใจ ไทหนา
เลิกไต้
ท่งซง ^๕ ^๕
ดำไต้ค่นสมย์ ฯ

๑๖๔ ^๕ ^๕
๑ วัรบุรุษเง้างแท้
ทุรราชโรคจิตรพิน
สกรรมทวาศาศ
เล็ดคดอเล็ดใหญ่ไต้

วิปริต
ชั่วร้าย
ทำยุ่ง
ทวามหล้ามาเสมอ ฯ

๑๖๕ ^๕
๑ เสนอใหม่ให้โลกไซ้
เลิกเทอดทูนวัรบุรุษ
วิชัยวิจารณ์แจ่มถึงจุล
อัน ^๕ ^๕ ถอนอันมหิตกล้า

สงบวิสุทธ
เบ่งบ่า
มนุชย์ลือ
กลังก้าสงคราม ฯ

๓๙๖
 ๐ เช่นนามอันหิตกัน
 เกียรติยศพระราชเหิน
 ช้าจากเกล้าออกเลิน
 แท้แค้นมาน้ำใจ

นโปเลียน เลื่อนแล
 กลิ่นไส้
 แลนก่อน ก่อนนา
 พิษร้ายมนุษย์เสมอ ฯ

๓๙๗
 ๐ เสนอใหม่ให้โลกน
 งานด้อยอุบาทว์พระราช
 วิจัยวิจารณ์ถึงขนาด
 แล้วอย่าใส่ใจอ้าง

เลี้ยวฉลาด เรือนแล
 รื่นสร้าง
 รุ่ง
 สู้ตอนสมัย ฯ

๓๙๘
 ๐ เสนอใหม่ให้แจ่มแจ้ง
 ผู้ใส่สันติสุขฉลาด
 อภัยภัยของพระราช
 ผู้ทั่วโลกเป็นบำ

นักปราชญ์
 เพ็ชร์
 ชาติ
 เบอหน้าสามานย์ ฯ

๓๙๙
 ๐ จักรวาลแห่งอยู่ด้วย
 เล็กเชออุทธรอนา
 สันติสุขกว่าอากาศ
 เร็วแรงแสงแรงกล้า

พิษอบาห์ บำ
 ชั่ว
 สดชน
 เพ็ชร์พิเศษสมัย ฯ

๔๐๐
 ๐ ถิ่นสัตว์นรกชั่วร้าย
 ธรรมชาติสวประเสริฐ
 แต่เลือดโลกกลับเกิด
 ยากนักจักขมแก้

เสียเกิด
 กว้าง
 กินบำ งาม
 ถิ่นแก้วแหลกสยาม ฯ

๔๐๑
 ๐ งามไม่เลือนเกลี้ยง
 เลือดต่างเฝ้าองง
 ทุกคนทราพรอหลง
 ว่าท่านทำตน

กลางดง
 งงสน
 ยก
 ดงมวียมดสยาม ฯ

๓๖๓๓ ๖ ๑ ๔ ๔๒ ๖
๑ สัตถการเมื่องนไชร
๑ ๑ ๔ ๖ ๔
๑ นามาเลศคลางตน
๑ สบกระดุกแจกจน
๑ ๑ ๑ ๑ ๑
๑ เจตชั่วโคตรหมาบา

๔
ขาดศีล ๒๖
๔ ๒
เหยียบหน้า
๓ ๔
เสียงเบ็ด ไก่แดง
๕ ๕
บนสันหัวสยง ๔

๕๖๓ ๔๘ ๖๑ ๙๗
◎ ถิ่นสรวงนภกรวัญราย
ธรรมชาติสวยประเสริฐ
โคตรโลกแรงโลกเกิด
บ่วงเปล้าเสียโคลงแก้ว

กลับเกิด เกิดนา
เล็ดแล้ว
เล็ดลอย
ตาก่อนตากหมา

๓๘๔ ๐ ทนระสาขรุ้งท่า
มอแปะเข้าแสวงสวรรค์
กาเพ็กกลอนรายโคลงฉันท์
ทำเร่งทำม่งหน้า

เสกสรรค์
กล่อมกล้า
อันชน ใจนา
อย่าบาการเมือง

๕๘
๙ ๔ ๕ ๖
๑ สัตว์การเมืองชั่ว
๒ เล็ดเลืกลึกกว่าเหว
๓ กินชาติจึงอุบาทว์เหลว
๔ โลกคลั่งมึนมากไซ้

สารเลว แล่นแล
ห้ามร้าย
ลงโลก
๑๙๓๖ ๗ ๔
สรวทมหนัก

๓๘๖
๐ ไม่เหลืองเก่านั่นไหม
กินข้าวเฝ้าฤกษา
ผลาญบารีนานา
แม่เตาขี้เถ้าคน

มรคา วิจารณ์
๕ %
ปาสัน
นกสัตว์
ตั้งมวยหมดสยาม ๖

๓๘๓) ๑. จามรนามาแต่เหฐา
ไทยจ้งถูกไร่หลอก
โลกเหฐาซงนอกคอก
เวชอบตบขำ

๔
เมืองนอก
๑ ๔ ๖
เลหนา
๑
นาหวาน
๑ ๖
ชาห์ลาฟวาสด ๑

- ๖๘๗ ป้างก่อนคนนั้นไซ้
เกิดใหม่โลงกนกมาย
จัวควายสายหน้าอาย
เฟื่องว่าแสนใจบ้า
ทูลถวาย
แต่เฝ้า
มนษยง
หมั่นหน้าสัตว์สยาม ฯ
- ๖๘๘ งามกถินแรงก็โรกเรือน
ผู้แต่ขหนอนวนา
แป้นขัวโศกหา
ชาลิ่งงเขยวชาญราย
ทูลถวาย
ใบไม้
กากฝรั่ง
แต่ได้เหวี่ยงอุตรา ฯ
- ๖๘๙ เกษตรเชื้อชาส่งคัง
มาผ่านะพร้าวโคตรตรง
ตามกากฝรั่งจนหลง
กักคังหย้าจระเห็ด
อเมริกัน
แก่นไม้
งมง
ชวชไทยแล่น ฯ
- ๖๙๐ บึงอเมริกันเล็กทำ
ฤาคุมดอกสามหา
ขอมกินแต่มะพร้าวราว
งคังคังหย้าจระเห็ด
ทอดาว สูงแอ
ใจบ้า
มีสมัน มันแฮ
มาสนบาสยาม ฯ
- ๖๙๑ ลมสั่นรกรักขัวราย
นักใหม่คิดประเสริฐ
โกตรขะแนแล้วเกิด
เสาะแก่นทองกระท
เสียดัด
กว่าน
รกโลก เสมอแ
เพื้อพูนทัพสมัน ฯ
- ๖๙๒ ไสวหมอกลมหม่นเวง
รุ่งรุ่งเมฆเมองบน
คังข้อมขุมสายฝน
แคลต้องแสงทองทง
วนาสนชา
เพริศพร
ตกใหม่
คำแก้วแววสวรรค์ ฯ

๙๐๘ บัณเฑาะว์เบิกบานช้อย
พลอยแห่งหยาดน้ำไกว
สาริกาป่าเพรียกไพร
ข้าวอันจะอ่อนลมทาง

ชลาลัย
กลอดกลิ้ง
ไทรงเลือน
ยอดท่อนแสงสรวง ฯ

๙๐๙ ปางกระเจาป่าพรอง
เปลเหลมโซ่หอง
รวงรังวิจิตรพิสวง
นกนศิลป์ไซ้

เพลงดง
กล่อมให้
แววร้าง
ซงได้พรสวรรค์ ฯ

๙๑๐ สลับทิวเขาทุ่งข้าว
ช่อมะลิจะเมาะเพญไพร
ปุยเมฆเลื่อนลมไกว
วาวกว่าทองเนอเกา

เขยไสว
ใบเสรา
สุรัสสอง
ยั่วเขมรณชัย ฯ

๙๑๑ พระสุริยลลิตา
หอมชนไม้เสาวคันธ
ฝอยฝนย่ำเย็นวสันต์
สวาทสุดสายรุ้ง

สายฉัท
เฟื่องพุ่ม
พอสว่าง
รุ่งท่าอรามฝัน ฯ

๙๑๒ วันหอมบงกชป่า
ชุปขนอารมณ์ฝัน
ขอบใจแด่สสุคันธ
หอมชื่นโคลงกาพย์แก้ว

เสกสรรค์
แจ่มแพรว
ทุกข้อ
กล่อมแล้วโลกสาม ฯ

๙๑๓ งามตะวันชมจอมฟ้า
นกบ่ยฝูงเห็นสวรรค์
รักไม้สุรังขวัญ
นวลนุ้ยวงเมฆช้อย

วิลาวัณย์
ลือกล้อย
อันชน ใจนา
ป่าของสนธยา ฯ

๘๙๐ ๑ ขอดไม้เปลี่ยวเปล่าค่น
 แล้งทุ่งนามาหลาย
 กะเจียวแตกซอโรสาย
 คาลุ่มคอกแพรว

๕
 ชนตาย
 ชวงแล้ว
 เล่นน้ำ
 ๕ ๕
 กลืนพรงเพลงหวาน ๑

๘๙๑ ๑ กังวานระงมอำม้อง
 กระเทียมร้างกลางวนา
 ละแวกบ้านป่าคาริกา
 ทยพ่วงวิเวกขอดไม้

สนธยา
 เปลี่ยวไร่
 ๕
 เรืองรุ่ง
 ๕
 เล่ห์ไหวดาวสวรรค์ ๑

๘๙๒ ๑ พลันเข้าถ้ำบำแก้ว
 มีดคำภูมิประเทศ
 พบพระจึงก้มเศศ
 ทราบท่านอาจารย์ไซร์

วัดวิเศษ
 หมั่นคลา
 ไหว้กราบ
 สั่งให้บริวาร ๑

๘๙๓ ๑ สถานภูริรมป่าช้า
 ทราชนุ่มนวลวิเวกใจ
 เพลงเพลงป่าลมไหว
 ชวนพรงพรงภูตร้าย

วนาลัย
 ร่มไม้
 ๕
 ออกหวาน
 ๕
 แกล่ไกล่หลอกหลอน ๑

๘๙๔ ๑ ทรูปนอนหลับสนิทาง
 กระทั่งอุษาเทวี
 พระศุกรส่องรังสี
 เพลงดุเหว่าแจ้วนกจำ

๕
 ราตรี
 ๕
 เข้มฟ้า
 ๕
 พรายพราง
 ๕
 ให้ข้าพิภพขวัญ ๑

๘๙๕ ๑ เร็วพลันไปสู่เวง
 เอากามมะพร้าวชกมา
 ขันเพอหมากเลศหมา
 ๕ ๕ ๕
 เซนแยกจรรณคนไหน

ศาลา พระนา
 ๕ ๕
 ขดพัน
 ๕
 ชนะจิตร์ คนแกล
 ๕ ๕
 คนขนแสงธรรม ๑

๖๑๖ บิณฑบาตมาจตุรบ้าน
พร้อมเพลงหลายผู้คน
รับพร้อมทั้งพุ่มมนต์
พระจึงเริ่มคันเช้า

จุมพล
นอบเกล้า
เสร็จสรรพ
ทรงมอเกรา ฯ

๖๑๗ ทานเมตตามอบให้
ตามภาเขาโอชทาน
ข้าวหนึ่งหน่อไม้หวาน
เสร็จสรรพกราบกลับห้อง

อาหาร
ใส่ท้อง
น้ำพริก ผักนา
ดั่งห้วงภาวนา ฯ

๖๑๘ ทิวาเทวชมบ่าข้า
คูนังไม้ดอกใบ
สังเกตุทุกอย่างใน
รัฐสวัสดิเสสสรรพาง

อาศัย
เทวศพรัง
ธรรมชาติ วาดแล
สังแกวถวากว ฯ

๖๑๙ พลน้าใจจอมไกร
อุโบสถศีลสมาทาน
สายัณห์ยักวาดลาน
หอกำทานเทศน์แล

อิฐฐาน
เทษงแท้
วัดป่า ข้าแฮ
นั่งแล้วทั้งธรรม ฯ

๖๒๐ เสร็จจนอมน้ำสู่ท้าว
ปฏิบัติบิสังสัย
ภาวนาแน่วภายใน
บากบั่นเสสเสสรัง

ดวงใจ
แจ่มแจ้ง
เป็นหนึ่ง
ถักขงสอนขวัญ ฯ

๖๒๑ คานนจันทรแจ่มเวง
ดาวเหว้าพรารู้งวิเวก
พลวงไทรพร่าลมเสก
บันส่งวิเศษสรรพศรีสว่าง

ชะเลเมฆ
ปากกว้าง
มนตร์ปา
อย่างหล้าเล่ห์สรวง ฯ

๘๒๒

๑๒ ขวรงค์นาแจ่มจ้า
ทรายพร่างระว้างทุกขนา
ค่าคบปลั่งดารา
ในมัจฉมนตร์โลกล้อน

ดาริกา ระชนา
กิ่งก้อม
ราวดอก ผลนา
กล่อมให้เห็นสวรรค์ ฯ

๘๒๓

๑๓ รอยบนนโลกล้อน
ข้าไฟโอสระหว่ง
กวรไฉนเชอเกรอกรัง
กิดแจ้งใหม่มันด้วย

ข้ายขัง
เปล่านม้วย
ซากเก่า
ดั่งฟ้าพทุทขวัญ ฯ

๘๒๔

๑๔ พลันเปล่งพลวงพรารว
ใบหล่นกรวกระซิบ
เตอนซพคำเลศลิบ
ทาหนงอมตรรรมแพร่ว

ลมทิพย์
สิ่งแก้ว
เงืงคำ
เพอพนกิลีสเภา ฯ

๘๒๕

๑๕ เจามฤตยูโกฏิ
อยู่คลุมหายใจ
กิดตยงวไฉน
อันถึงวิเศษสุดแล้ว

อุกฤษฏ์ภัย
เที่ยงแท้
ฤาณ
เพ่งแล้วหรือหลง ฯ

๘๒๖

๑๖ องค์แห่งภามณุษย์ไซร้
อาจด้านรววิเศษศักดิ์
สามัญยังกันนิก
เล็กสงร้ายสลายบ้า

สัณณูลักขณณ์ เลิศแล
กว่าฟ้า
หนักโลก
เพอหล้าเกษมสันต์ ฯ

๘๒๗

๑๗ อรัญญาวัดป่าแก้ว
เป็นท่าภาวนาหา
แก้วเก่าแห่งปรัชญา
หาอย่างไหนใดสู้

แนววนา ถัยแล
สังวร
วิเศษข่ง ชงนา
ใส่เกล้าเฉลิมขวัญ ฯ

๗๒๗ ๘๕ ๙
๑ มนุษย์ชนชาติใดหนึ่ง
๔ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑ ๑
๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔
๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔
๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔ ๔

ชีวิต
วางแผน
อัมพิต เขมม
ดงไผ่นรกเผา ฯ

๑ อธิโมกขเถชฌาณชาด
ถมสังเสหยังยัสส
สมนังจันเจมปตงปลล
จิตรเนวฤาเดวณ

ไฟกรด
หมุดสน
อุปสรรค
ตั้งริมตลิ่ง

๔๓๐ ๔ ๖ ๔ ๖
๐ เพื่อขยายเส้นชั้นไว้
แทนส่วชีวิตอัน
ประโยชน์ใหญ่สร้างสรรค์
โลกโคจรร้ายร้าย

พิภพขวัญ
เปลวว้าง
แต่โลก
รุ่งรังทิพย์สมัย ฯ

๕๓๐
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

จักรวาล
แก่นแท้
สงบนิ่ง
แก่นรายนรกสลาย ๙

๗๓๒ ๒๕
๑๐ ๑๒
๑๓ ๑๔
๑๕ ๑๖
๑๗ ๑๘
๑๙ ๒๐
๒๑ ๒๒
๒๓ ๒๔
๒๕ ๒๖
๒๗ ๒๘
๒๙ ๓๐
๓๑ ๓๒
๓๓ ๓๔
๓๕ ๓๖
๓๗ ๓๘
๓๙ ๔๐
๔๑ ๔๒
๔๓ ๔๔
๔๕ ๔๖
๔๗ ๔๘
๔๙ ๕๐
๕๑ ๕๒
๕๓ ๕๔
๕๕ ๕๖
๕๗ ๕๘
๕๙ ๖๐
๖๑ ๖๒
๖๓ ๖๔
๖๕ ๖๖
๖๗ ๖๘
๖๙ ๗๐
๗๑ ๗๒
๗๓ ๗๔
๗๕ ๗๖
๗๗ ๗๘
๗๙ ๘๐
๘๑ ๘๒
๘๓ ๘๔
๘๕ ๘๖
๘๗ ๘๘
๘๙ ๙๐
๙๑ ๙๒
๙๓ ๙๔
๙๕ ๙๖
๙๗ ๙๘
๙๙ ๑๐๐

แสงชม ไตฤ
สังแก้ว
ตนยัง ยังแ
เปี่ยมแล้วเกษมขวัญ ฯ

๘๓๓
๕ แสงตะวันทองส่องไป
บัวบาราคณระทม
โถนแทนอนนายราชคม
คิดใหม่กลับคำแก้

เบอกลตม คังดา
กขข
กขข
กขข
กขข
กขข

๘๓๔
 ◎ เลย์เมืองบนร่วงรุ่ง
 เทชรหนึ่งพะแพรวแววับ
 ลมโถมเหล่าพลวงขับ
 เป็นส่วยทิพย์วิสูตรแผ้ว

ระยิบระยับ
 ปิ่นแก้ว
 เพลงป้า
 แด่พูนดาริกา ฯ

๘๓๕
 ◎ วิลาวัณย์สวรรค์ท้าวเหล่า
 ไม่ใหญ่เล็กพิศวง
 รุ่งดาวปลั่งย้อยลง
 กลางดินดึกฟ้าทาง

ป้าดง
 เพรศพรัง
 พรายพร่าง
 คำให้ระหยาจฉวิล ฯ

๘๓๖
 ◎ เสน่หาดินแดนแผ่นเหล่า
 ขวนชนจิตรจ่อมวิจิตร
 สรรพสิ่งส่วยนฤมิต
 ยิ่งใหญ่ทุกห่อหมก

ทิสานุทิศ
 แห่เหล่า
 งามใหม่
 ย่านฟ้าเดือนดาว ฯ

๘๓๗
 ◎ ดาริกาแววเนตรฟ้า
 ย้อยรุ่งระย้าวารี
 ชะโงกผาบ่าเมฆสี
 หยิบคำโลกแลงด้วย

ราตรี
 แอ้งห้วย
 สกาวทิพย์
 ก้ม้วยหมดไฉน ฯ

๘๓๘
 ◎ ตกแดนไหวปีกเจ้า
 แมลงอนดงสังกัด
 ราตรีทหวหวัด
 เบ็นฉานากางต้อง

ชิงหริด
 เพราะพร่อง
 ลมร่า
 ป้าแก้วต้องขวัญ ฯ

๘๓๙
 ◎ พลันพลวงไพรพร้าพร่อง
 ลมदनดกรูตัก
 เห็นตราส่งแสงผลึก
 เตาะตั่งนาคางขอย

เพลงพฤกษ์
 ชนข้อย
 พรายป้า
 ขวเหล่าวังเวง ฯ

๓๘๐
 ๐ แผลงภาวนา^๑นั่ง^๒ชา^๓
 หน้า^๑ต่าง^๒เปิด^๓ไว้^๔ไช^๕ว^๖
 อสุ^๑รกาย^๒ใหญ่^๓โต^๔โต^๕
 วาง^๑เปล้า^๒ปี^๓ศา^๔ง^๕ถูก^๖ถ้ำ^๗

พุท^๑โธ พุท^๒โธ
 ป้า^๑ชา^๒
 หลอ^๑ก^๒เล่น^๓ ม^๔ร^๕า
 แก^๑ล^๒ไ^๓ก^๔อ^๕ก^๖ล^๗วั^๘ธ^๙ร^{๑๐}ร^{๑๑}ม^{๑๒} ฯ

๓๘๑
 ๐ ทอน^๑คำ^๒ทา^๓น^๔แท^๕สน^๖ช^๗
 น^๑ง^๒น^๓ง^๔ภา^๕ว^๖น^๗า^๘ด^๙
 พุ^๑ท^๒โธ^๓ย^๔า^๕ร^๖า^๗ค^๘
 จิ^๑ต^๒ร^๓ม^๔น^๕ค^๖ำ^๗น^๘แ^๙ล^{๑๐}ว^{๑๑}

พุ^๑ท^๒เ^๓ว^๔ธ^๕
 ค^๑ง^๒แ^๓ก^๔ว^๕
 ค^๑ิด^๒อ^๓น^๔
 ไ^๑บ^๒แ^๓ก^๔ล^๕ว^๖เ^๗็น^๘ธ^๙ร^{๑๐}ร^{๑๑}ม^{๑๒} ฯ

๓๘๒
 ๐ กอน^๑คำ^๒ก^๓ว^๔ต^๕ป^๖้า^๗ชา^๘
 พ^๑อ^๒เ^๓น^๔อ^๕ย^๖เ^๗ส^๘บ^๙พ^{๑๐}ระ^{๑๑}น^{๑๒}ค^{๑๓}
 น^๑า^๒ชา^๓ค^๔ม^๕ส^๖ม^๗อ^๘ก^๙ค^{๑๐}
 เ^๑ร^๒า^๓ส^๔ม^๕อ^๖ห^๗อม^๘

ลา^๑น^๒ว^๓ัด^๔
 พ^๑ร^๒ง^๓พ^๔ร^๕อ^๖ม^๗
 เ^๑ก^๒ล^๓อ^๔ช^๕ว^๖ัย^๗ ช^๘น^๙น^{๑๐}า^{๑๑}
 ห^๑ว^๒ำ^๓น^๔ล^๕อ^๖ม^๗พ^๘ุ^๙ง^{๑๐}ส^{๑๑}ว^{๑๒}ร^{๑๓}ค^{๑๔} ฯ

๓๘๓
 ๐ ฤ^๑า^๒ธ^๓ส^๔ม^๕อน^๖น^๗บ^๘ว^๙น^{๑๐}ไ^{๑๑}ส^{๑๒}
 ช^๑ิต^๒ต^๓อ^๔ภา^๕ว^๖า^๗น^๘า^๙จ^{๑๐}น^{๑๑}
 วิ^๑ส^๒ก^๓อ^๔ย^๕ำ^๖ง^๗ค^๘บ^๙น^{๑๐}
 ก^๑ิน^๒ต^๓ำ^๔ง^๕ย^๖า^๗ช^๘ิต^๙ข^{๑๐}อ^{๑๑}ง^{๑๒}

ห^๑ล^๒า^๓ย^๔ห^๕น^๖
 โ^๑ก^๒ร^๓ท^๔อ^๕ง^๖
 บ^๑ว^๒ง^๓แ^๔ค^๕ พ^๖ระ^๗น^๘า^๙
 ค^๑ร^๒ุ^๓ท^๔อ^๕ง^๖ท^๗ุ^๘ก^๙ข^{๑๐}ี^{๑๑}ห^{๑๒}า^{๑๓}ย^{๑๔} ฯ

๓๘๔
 ๐ จ^๑ร^๒ง^๓ใจ^๔ม^๕ไ^๖ค^๗ม^๘แ^๙ล^{๑๐}ว^{๑๑}
 ไ^๑ร^๒บ^๓ร^๔น^๕ค^๖ี^๗ย^๘า^๙ห^{๑๐}ะ^{๑๑}จ^{๑๒}ิต^{๑๓}
 วิ^๑ส^๒ก^๓อ^๔ย^๕ำ^๖ง^๗ค^๘ต^๙ต^{๑๐}
 ท^๑อ^๒ง^๓ว^๔ำ^๕ง^๖ำ^๗ง^๘แ^๙ป^{๑๐}ล^{๑๑}ก^{๑๒}ไ^{๑๓}ห^{๑๔}ว^{๑๕}

ไ^๑น^๒ว^๓ัด^๔
 ก^๑ุ^๒ไ^๓ส^๔
 เ^๑ห^๒ต^๓ท^๔ุ^๕ก^๖ข^๗
 ไ^๑บ^๒ไ^๓ค^๔ม^๕น^๖เ^๗มา^๘ ฯ

๓๘๕
 ๐ เ^๑ร^๒ะ^๓ร^๔ะ^๕ร^๖ะ^๗ม^๘น^๙ส^{๑๐}ัจ^{๑๑}จ^{๑๒}แ^{๑๓}ก^{๑๔}ว^{๑๕}
 เ^๑ก^๒ำ^๓จ^๔ง^๕จ^๖ง^๗พ^๘ิ^๙ษ^{๑๐}ป^{๑๑}า^{๑๒}น^{๑๓}
 แ^๑ม^๒ำ^๓ท^๔อ^๕ง^๖ำ^๗ง^๘แ^๙ป^{๑๐}ล^{๑๑}ำ^{๑๒}น^{๑๓}
 ก^๑ล^๒ับ^๓ไ^๔บ^๕เ^๖ก^๗ล^๘ม^๙ไ^{๑๐}จ^{๑๑}ค^{๑๒}ล^{๑๓}ำ^{๑๔}

อ^๑ธิ^๒ฐ^๓า^๔น^๕
 ว^๑ำ^๒น^๓ำ^๔
 อ^๑ัน^๒น^๓ำ^๔ เ^๕ม^๖า^๗มา^๘
 ทั^๑ห^๒า^๓ก^๔ร^๕ร^๖ม^๗ห^๘ล^๙ัง^{๑๐} ฯ

๔๕๖
 ๑ เออนน^๑แสก^๑แหวก^๑ทำ
 กระเส้า^๑เส้ง^๑ชวน^๑หนา^๑ว
 ฮุก^๑ฮุก^๑ส่ง^๑แสง^๑ดาว
 น^๑กอน^๑ราคะ^๑ฮอน^๑เหล้า

ถลา^๑หา^๑
 โลก^๑หนา^๑
 เตะ^๑นต^๑
 บา^๑ว้าง^๑เว^๑ ฯ

๔๕๗
 ๑ เพลง^๑ดู^๑เหว่า^๑แจ้ว^๑แจ่ม^๑ทำ
 โลก^๑กร^๑นรม^๑ยล^๑ม^๑โบก
 ดอก^๑ไม้^๑ต่าง^๑ราย^๑ไสล^๑ถ
 หอม^๑ท^๑บ^๑า^๑ให้^๑ละ^๑ห้อย

อุ^๑ษา^๑โย^๑ค
 ช^๑น^๑ช้อย^๑
 คลาย^๑กล^๑
 ก^๑ว^๑ร^๑อย^๑ชา^๑ดิ^๑ฝัน^๑ ฯ

๔๕๘
 ๑ ทรน^๑ทุก^๑ข^๑สะ^๑อาด^๑เส^๑ร^๑จ^๑สน^๑
 กระ^๑หัง^๑ฮุก^๑น^๑ก^๑กา
 จ^๑บ^๑หน^๑อย^๑ม^๑อย^๑ว^๑บ^๑ส^๑วา
 ค^๑ม^๑ท^๑าน^๑บ^๑ิน^๑จ^๑า^๑น^๑า^๑ด^๑ซ^๑อง

ภา^๑ว^๑นา
 เกร^๑น^๑ร^๑อง
 ใจ^๑ต^๑น
 จ^๑ิ^๑ต^๑ร^๑ช^๑ง^๑กุ^๑ส^๑ล^๑ธ^๑ร^๑ม^๑ ฯ

๔๕๙
 ๑ จ^๑าม^๑ธ^๑ร^๑ม^๑ชา^๑ดิ^๑ต^๑ร^๑เ^๑า
 พ^๑ฤ^๑ก^๑ษ^๑พ^๑ม^๑ช^๑อม^๑ก^๑ลา^๑เหล^๑อง
 ท^๑้อง^๑น^๑า^๑ป^๑ไ^๑ร^๑ง^๑เป^๑ล^๑อง
 หน^๑ก^๑เส^๑น^๑ท^๑เ^๑ร^๑ง^๑น^๑ก^๑ท^๑ง

อร^๑ดู^๑เร^๑อง
 เร^๑อ^๑เ^๑ร^๑
 อ^๑อน^๑พ^๑ร^๑ง
 ใจ^๑ร^๑ัก
 เท^๑ว^๑ช^๑ไ^๑ว^๑เ^๑ล^๑ก^๑ย^๑ ฯ

๔๖๐
 ๑ น^๑า^๑ไ^๑ส^๑ต^๑ก^๑ลา^๑ฮ^๑อน
 ไม้^๑บ^๑า^๑ค^๑ง^๑เค^๑ม^๑มี
 เตะ^๑น^๑จ^๑าก^๑พ^๑า^๑พ^๑น^๑บ^๑
 เ^๑ล^๑ก^๑อ^๑หน^๑ง^๑ด^๑ง^๑ส^๑บ^๑ร^๑าง

เข^๑ย^๑ว^๑ข^๑จ^๑
 อย^๑บ^๑าง
 แ^๑ล^๑ว^๑เ^๑า
 ร^๑ม^๑ไ^๑ว^๑เ^๑ศ^๑ษ^๑พ^๑า^๑ย^๑ ฯ

๔๖๑
 ๑ ผ^๑ก^๑าย^๑แส^๑ง^๑ท^๑อง^๑ส^๑อง^๑ทำ
 เ^๑ร^๑อง^๑เร^๑อน^๑า^๑ค^๑าง^๑อน^๑
 คุ^๑เห^๑ว^๑า^๑แจ^๑ว^๑เ^๑อ^๑ย^๑ฮ^๑า^๑ด^๑ร^๑ร^๑พ^๑ล^๑
 ห^๑อม^๑ป^๑า^๑น^๑ู^๑ห^๑าง^๑ช^๑น^๑ช^๑อย

วิ^๑ลา^๑ว^๑ล^๑ย^๑
 ร^๑ุง^๑ย^๑อย^๑
 ฝ^๑น^๑ท^๑พ^๑ย^๑
 ช^๑ว^๑ย^๑พ^๑น^๑ช^๑น^๑ช^๑ว^๑ญ^๑ ฯ

๓๕๘
 ๐ ตะวันทองต้องแผ่นน้ำ
 แว่วกับพิษสันตะวา
 สาหร่ายตะไคร่รับมา
 วนว่าขวงวักฎ์ทอง

ธารา
 แว่นพริ้ง
 ชูช่อ
 แก่นไว้วิจัยจารณ์ ๑

๓๕๙
 ๐ ละครการละเมาะมั่งไม้
 กล้าอ่อนพื่อนคลื่นเข้
 ปุ้นาหงษ์ขว
 ซากเกลื่อนคันทนาแล้ว

ปฐพี
 หุ่นแก้ว
 แตกคืบ
 ลกขงกรรมหลั่ง ๑

๓๖๐
 ๐ กังวานคเหว้าเจือแจ้ว
 วนรรณรสสุคนธา
 หงษ์หงษ์ผดถา
 เว้นหวุ่นเสาะหวานไม้

อรัญญา
 กำไร
 ลมถั่ว
 ช่อนไว้งรวง ๑

๓๖๑
 ๐ ผงหลวงราร้อนอ้อม
 คอกออ่อนหญ้าอ่อนวอน
 จยอบไหญ่นอยนอน
 สดขนตอนครุเช้า

เกสร
 ภูเกล้า
 เพงตน
 หมอกเผ้าदनอมขวัญ ๑

๓๖๒
 ๐ ผงนอยอ่อนอยู่เกล้า
 กอสวสรวงเมื่องบน
 อริทวิทย์ซ่อนสิ่งลงน
 นกกลั่นคศิธรรมได้

เสาวกนธ์
 ส่องไว
 แก่คิด
 ใต้ให้ใจเกษม ๑

๓๖๓
 ๐ เปรมปรีดที่ไผ่พื่อน
 ปลิวลวใบลอยลง
 ไตรลักษณ์นค่อมง —
 มอจทวลึงพังกลา

ลมดง
 ต่อหน้า
 กลดู่ กิดนา
 แจ่มจำพุทธรธรรม ๑

๘๖๔
 ๐ พลอยนำพาตลอดทั่ว
 แด่ปลั่งวาวคำแรง
 ทิพย์ทรัพย์ซ่อนเร้นแฝง
 เก้นห่างไกลใจหึง

ระยับแสง
 วังรุ่ง
 ตาโลก
 ขนพ่นเกล็ดมขวัญ ๑

๘๖๕
 ๐ วาวตะวันทองส่องฟ้า
 เมฆหมอกหอมคิรีมาส
 ขลุ่ยบุหร่งส่งเพลงพาเย
 เกลี้ยงฉ่ำฉ่ำน้ำไว

นภาภาส
 มิ่งไม้
 เหวะพรา
 กล่อมเกล้าเหล่าบรรพ์ ๑

๘๖๖
 ๐ สดานวิเวกวัดป่านแก้ว
 เหมาะมุงมนภาวนา
 กุดพระอยู่พรรษา
 รุกขรณรมณของ

อรัญญา ลัยแล
 มิ่งขง
 สงบสุข
 อร่ามฟ้าฟากสัน ๑

๘๖๗
 ๐ สะพานขวัญทำร่วมสร้าง
 ประโยชน์เพื่อทุกคน
 ชีวิตทางงามมีศพล
 เกิดอนุสรณ์ก่อนม้วย

แสงกุศล
 สักด้วย
 ไตเลิศ
 ยงด้วยไมตรี ๑

๘๖๘
 ๐ รอยอศศิฬาร้อน
 ดินซ่อนสินแร่เหมา
 สรรพสิ่งนึกคิดเอา
 ขัณฑ์เล่าหล้าค่าไว้

สินแร่
 ทิพย์ไว้
 กุณค่า เร็วรา
 เพ่งรู้จขัณฑ์ ๑

๘๖๙
 ๐ ละหานทรายชายทุ่งข้าว
 สัตว์คางคกขรอน
 รอยงัวอุกหนูนาน
 ไหล่น้ำรอนบาทแก้ว

มรคา
 รุ่งแก้ว
 ปู่ทาก ทุกข์แล
 เพรียวแหว่คุณธรรม ๑

๘๖๑ ฐี ๕
 ๐ ชำร่อยหัวผำร่อน
 ๕ ๕ ๕
 ทนทนหงหอยคบทราย
 ๕ ๕ ๕
 วนวง่วนเวียนตะกอย
 ๕ ๕ ๕
 คัดใหม่ไม่เกยข้อง

ทรนทราย
 ๕ ๕
 เทอท่อง
 ๕ ๕
 ตายเปล่า เราเอย
 ๕ ๕
 ข่ายแฉ่วพราณกรรม ๑

๘๖๒
 ๐ พุทธธรรมนำสัตว์ให้
 ๕ ๕ ๕
 ใจแจ่มสลดสศยา
 ๕ ๕ ๕
 หรืออาจลวงขามมหา -
 ๕ ๕ ๕
 โดยเขี้ยวทุกถนากถา

ภาวนา
 ๕ ๕
 สุพา
 ๕ ๕
 วิญญจักร
 ๕ ๕
 ผ่านหล้าเสวยวิสัย ๑

๘๖๓
 ๐ ไปเข้าเขตรามบ้าน
 ๕ ๕ ๕
 พระท่านรวมสงฆ์เงิน
 ๕ ๕ ๕
 แถวบาตรคังจรด
 ๕ ๕ ๕
 เถรอยู่หลังตามค้อย

จนพล
 ๕ ๕
 เรียบร้อย
 ๕ ๕
 ล้าคับ คีแล
 ๕ ๕
 ส่วนข้อยตามเถร ๑

๘๖๔
 ๐ หญิงขายเตรียมข้าวนาง
 ๕ ๕ ๕
 คุกเข่าน้อมอาหาร
 ๕ ๕ ๕
 เสริศษณ์หมู่ลูกหลาน
 ๕ ๕ ๕
 กลับดั่งสวดไช

กาวหวาน
 ๕ ๕
 นอบไหว
 ๕ ๕
 รับบาตร
 ๕ ๕
 นังซงพิจารณา ๑

๘๖๕
 ๐ ทายกาหยกไช
 ๕ ๕ ๕
 ไปสู่ศาลานิมิต
 ๕ ๕ ๕
 สงฆ์สวดส่งประสิทธิ์
 ๕ ๕ ๕
 พรสัพเพติโธอาจ

ตามคิด มานา
 ๕ ๕
 ท่านสร้าง
 ๕ ๕
 มนตมิง
 ๕ ๕
 อัมแทกุศลธรรม ๑

๘๖๖
 ๐ สงฆ์พิจารณาเสร็จแล้ว
 ๕ ๕ ๕
 ท่านเริ่มทำกิจนั้น
 ๕ ๕ ๕
 สังฆารอัฐปัจจุบัน
 ๕ ๕ ๕
 ในแง่วิสุทธพุทธ

จึงหัน งามแฮ
 ๕ ๕
 เพอรู
 ๕ ๕
 ปฏิบัติ ธรรมนา
 ๕ ๕
 ตั้งรำยกลิตเสหว ๑

๔๖๖ ข^๒ ย^๒ อ^๒ น^๒ แล้ว

พระมโหฬารอาหารรส
พิจารณาจริงนั่งขมขม
อัน^๔ เทอสังขารใช้

อุโบสถ
น้ำให้
ก็เลสอ้อม
อยู่ได้แสงธรรม ฯ

๔๖๗ ข^๒ เทน^๔ ขว^๔ หอม^๔ เทน^๒ ไม้

น้ำเริกหักสลดใจ
เทน^๒ ไม้ใหม่หวานเจ้า
เห็นบ้านแกงอ่อนต้อ

ส้มตำ
ทว^๒ ท้อง
ถูกปาก
ตักชา^๒ ชาติเสมอ ฯ

๔๖๘ เอ^๒ เสร^๒ จ^๒ ส^๒ วรร^๒ เณ^๒ น^๒ ้า

จิตรจอมภาวนาไป
ก็เลสต่างต่างขมใจ
ก็อ^๔ เร่งพุทโธไชรั

ฝนใส
นั่งไว้
เป็นหมง
เา^๔ ได้เห็นธรรม ฯ

๔๖๙ ล^๒ ้าง^๒ ขม^๒ แปร^๒ ง^๒ ปาก^๒ สัน

ไปสู่ภูฏีอาวาส
ดินสอ^๒ ราง^๒ กระดาษ
ธรรมชาติ^๒ พินิจ^๒ แจ่ม^๒ จ้า

เสร็จจะเอาด
บ้ำ^๒ ฐา^๒
วาดรูป
แบ่ง^๒ ทัพ^๒ กาย^๒ ศีล^๒ ปี่ ฯ

๔๗๐ ก^๒ ิน^๒ แล้ว^๒ พัก^๒ แห่ง^๒ รุ^๒

พักแ่งภาวนาชาติ
ศึกษา^๒ สัง^๒ ศิลป^๒ ศาสตร์^๒
ทุ^๒ กอย่าง^๒ วา^๒ ะ^๒ ษ^๒ ติ^๒ อย

ธรรมชาติ เทน^๒ อย^๒ น^๒า
กรุ^๒ ธิ^๒ อย
นิมิตร^๒ ว่าง
พ^๒ ว่าง^๒ พ^๒ รั^๒ อย^๒ ส^๒ ุน^๒ เท^๒ รั^๒ ฯ

๔๗๑ ส^๒ ุม^๒ าล^๒ ส^๒ ื่อ^๒ น^๒ ื่อ^๒ น

วาดอย่างงามเขียนชาติ
วิญญา^๒ ณ^๒ กร^๒ ุ^๒ น^๒ กระ^๒ ดาษ
เพ^๒ ียร^๒ อย^๒ ุด^๒ จ^๒ ุ^๒ ญ^๒ ุ^๒ ฝ^๒ ง

บวิมาต^๒
ล^๒ ก^๒ ฆ^๒ ง
จิตร^๒ ด้^๒ ง
พ^๒ ัง^๒ น^๒า^๒ เ^๒ ธร^๒ ฯ

๓๔๒
 ๐ ละอานมูกหงทหวานบ้ำไว้
 ค้อเล่ห์หนาครหลวง
 ประโยชน์ยังทรงปวง
 มั่งคั่งนิมิตงานแก้ว

วังรวง
 แม่นแล้ว
 เลอเลิศ
 เพรศแพร่วิเฉลิมสมัย ฯ

๓๔๓
 ๐ พินิจโครงสร้างมั่งไม่
 มีอรางรูปทันเท
 ใจเป็นหนึ่งในสี่
 เร็วตั้งนิมิตดวงแก้ว

สุนทรย์
 เสร็จแล้ว
 บริมาตร
 พร่างแพร่วรญาณ ฯ

๓๔๔
 ๐ กำนกึ่งหมากเหลี่ยมย้อย
 ดังพุ่มพฤกษนาฏศิลป์
 ลมโถมหลังเพลงริน
 รุปร่างกาเหว่าไซยะอื่น

ระทายดิน
 พ่ายพ่อน
 ใบร่ำ
 อ่อนน้อมปฐพี ฯ

๓๔๕
 ๐ ท้นท้าวาดไว้
 โครงร่างงานประหลาด
 ละออดินบ้ำอากาศ
 ใบเร่างตะวันกาทย์ย้อย

พฤกษชาติ เน้นนา
 กิ่งห้อย
 แสงสว่าง
 ยั่วให้ลวิศศิลป์ ฯ

๓๔๖
 ๐ พินิจดินทุกหอหมื่น
 เสร็จร่างรูปศึกษา
 ตึกแดนใหญ่มรณา
 เสร็จส่งคัมภีร์แล้ว

พิจารณา
 คำแก้ว
 เก็บวาด ไว้แล
 เพรศแพร่วามรณ ฯ

๓๔๗
 ๐ ทงคาบเพ่งขง
 สรรพสิ่งศึกษาขนาด
 ประณตอย่างเด็ดขาด
 ขาญเขี้ยวรองสายฟ้า

ธรรมชาติ
 แจ่มจ้า
 วาดว่อง ไฉนา
 เก่งกล้าใหญ่หลวง ฯ

๗๗๗ วาลปวงชาติมนุชสน

ไม่ทบทพระพุทธรูป
หลงวัดดอนนอกวน
ทั้งคณินวเคลศรไชร์

สากล

นรกใหม่
เวียนล้อย ถึงใจ
เชอสนศีลปั้ง

๗๗๘ จิตรกรรมส่งโลก

ถึงซึ่งพรหมบุญฤทธิ
สุริยะจักรวาลคิด
นับหนึ่งอจลยิกลา

นฤมิต

รูปฟ้า
นิมิตใหม่ ได้นำ
เพอหลาวเสกวิศาล

๗๗๙ เหนมิติสรรพสิ่ง

เรื่องรุ่งพรณราชไหว
กระทางสู่อรูปไป
ยังใหญ่ใจจกทาง

วิสุทธิวิสัย

อรามพรัง
แทนอทิพย์
ส่งแทะเทอนสมชัย

๗๘๐ ไปลิวอุดรโลกพัน

เห็นแจ่มสมาธิประสพ
ผลึกทิพย์แห่งธรรมสยบ
ใจยังบุญเลิศแล้ว

กลับพิภพ

ส่งแก้ว
มณฑมง
เทริศแพร่เสกสรรค์

๗๘๑ จันทราทิตยมนัไชร์

วาวสว่างหล้ามหาสถาน
กายสิทธิ์แห่งศาสตร์หวาน
เพอทรงเรียนแทนอเกล้า

ป่านญาณ ทิพนนา

คำเช้า
วิมุติมุ่ง
แกร่งสร้างอมศัลย์

๗๘๒ กั้นแก่นศาสตรลกขัง

จึงนฤมิตทิพย์ถวิล
ใจกว้างกว่าแว้งสินธุ์
ใหญ่กว่าปากฟ้าแพร่

แก่นศีลย์

อรุณแก้ว
สมุทรใหญ่
แพร่ทรงสัจธรรม

๘๕๔
๑ ฤๅษีทเวว^๑หรือกุง^๒แก้ว^๓
เป็น^๔ป้า^๕คุณ^๖ซุ่ม^๗ครัน^๘
เฝือ^๙เฝือ^{๑๐}หลัน^{๑๑}โถม^{๑๒}วัน^{๑๓}
ถม^{๑๔}รณ^{๑๕}เท่ง^{๑๖}โพ^{๑๗}รหม^{๑๘}

ตอง^๑ขวัญ^๒
รุ่ม^๓ครม^๔
เอน^๕ชน^๖
หมอก^๗หอม^๘ถ่ม^๙มหนาว^{๑๐} ฯ

๘๕๕
๑ กราว^๒มา^๓ชา^๔ด^๕ขอ^๖ไม^๗
กา^๘ไผ่^๙เส็ก^{๑๐}ด^{๑๑}ว^{๑๒}ล^{๑๓}ย^{๑๔}
ฉาง^{๑๕}ผิด^{๑๖}ด^{๑๗}อก^{๑๘}สี่^{๑๙}ส^{๒๐}ว^{๒๑}ร^{๒๒}ค^{๒๓}
หญ^{๒๔}้า^{๒๕}หน^{๒๖}ง^{๒๗}ด^{๒๘}อก^{๒๙}ม^{๓๐}ว^{๓๑}ง^{๓๒}ทา^{๓๓}

เบญ^๑จ^๒พ^๓ร^๔ร^๕ณ^๖
ห^๗ย^๘อม^๙หญ^{๑๐}้า^{๑๑}
ป^{๑๒}ร^{๑๓}ง^{๑๔}ด^{๑๕}ั่ง^{๑๖}
ข^{๑๗}ว^{๑๘}หล^{๑๙}้า^{๒๐}ด^{๒๑}ะ^{๒๒}เม^{๒๓}อ^{๒๔}ฝ^{๒๕}น^{๒๖} ฯ

๘๕๖
๑ ส^๒ก^๓ล^๔ค^๕อม^๖เม^๗ล^๘ถ^๙ิน^{๑๐}้า^{๑๑}ไ^{๑๒}ซ^{๑๓}ร^{๑๔}
ถา^{๑๕}น^{๑๖}้า^{๑๗}น^{๑๘}ซ^{๑๙}น^{๒๐}ติ^{๒๑}ป^{๒๒}้า^{๒๓}โ^{๒๔}
ร^{๒๕}ุง^{๒๖}ซ^{๒๗}้า^{๒๘}ท^{๒๙}าน^{๓๐}ย^{๓๑}ง^{๓๒}ไ^{๓๓}ซ^{๓๔}ร^{๓๕}
เหล^{๓๖}อ^{๓๗}ง^{๓๘}ค^{๓๙}่น^{๔๐}ว^{๔๑}ง^{๔๒}ศ^{๔๓}ี^{๔๔}ป^{๔๕}อ^{๔๖}แ^{๔๗}ว^{๔๘}

ทุ^๑เท^๒ไร^๓
เ^๔ล^๕้า^๖แ^๗ล^๘ว^๙
ซ^{๑๐}น^{๑๑}ิต^{๑๒}น^{๑๓}ง^{๑๔} จ^{๑๕}าม^{๑๖}แ^{๑๗}
เพ^{๑๘}ริ^{๑๙}ศ^{๒๐}น^{๒๑}พ^{๒๒}ร^{๒๓}ว^{๒๔}สุ^{๒๕}ก^{๒๖}สี่^{๒๗} ฯ

๘๕๗
๑ ป^๒ร^๓ุ^๔พ^๕เ^๖า^๗ซ^๘ุด^๙แ^{๑๐}ล^{๑๑}ว^{๑๒}
ท^{๑๓}บ^{๑๔}เ^{๑๕}้า^{๑๖}ไ^{๑๗}ผ^{๑๘}เ^{๑๙}ก^{๒๐}น^{๒๑}ก^{๒๒}
พ^{๒๓}ิ^{๒๔}จ^{๒๕}าร^{๒๖}ณ^{๒๗}า^{๒๘}น^{๒๙}ง^{๓๐}ร^{๓๑}ุ^{๓๒}ศ^{๓๓}ก^{๓๔}
ซ^{๓๕}ท^{๓๖}น^{๓๗}แ^{๓๘}ก^{๓๙}บ^{๔๐}สุ^{๔๑}แ^{๔๒}ด^{๔๓}ง^{๔๔}

หล^๑ม^๒ล^๓ก^๔
ไ^๕กร^๖แ^๗จ^๘้ง^๙
ซ^{๑๐}ัด^{๑๑}แ^{๑๒}จ^{๑๓}ม^{๑๔}
แ^{๑๕}กร^{๑๖}ง^{๑๗}ก^{๑๘}ด^{๑๙}้า^{๒๐}แ^{๒๑}ง^{๒๒}ห^{๒๓}ล^{๒๔}าย^{๒๕} ฯ

๘๕๘
๑ ค^๒ก^๓แ^๔ต^๕น^๖ด^๗าย^๘น^๙ง^{๑๐}ไ^{๑๑}ซ^{๑๒}ร^{๑๓}
ถา^{๑๔}ย^{๑๕}อ^{๑๖}่า^{๑๗}ง^{๑๘}เ^{๑๙}ื่อ^{๒๐}ไ^{๒๑}ร^{๒๒}ง^{๒๓}ด^{๒๔}ง^{๒๕}
แ^{๒๖}ป^{๒๗}ล^{๒๘}ก^{๒๙}ต^{๓๐}า^{๓๑}น^{๓๒}้า^{๓๓}พิ^{๓๔}ศ^{๓๕}ว^{๓๖}
น^{๓๗}ง^{๓๘}เท^{๓๙}ง^{๔๐}ศ^{๔๑}ก^{๔๒}ษ^{๔๓}า^{๔๔}ค^{๔๕}ล^{๔๖}ม^{๔๗}

ตา^๑ย^๒ด^๓ง^๔ ด^๕ิน^๖แ^๗ด^๘
ไ^๙ห^{๑๐}ย^{๑๑}ู^{๑๒}เ^{๑๓}ม^{๑๔}
เ^{๑๕}ร^{๑๖}ว^{๑๗}า^{๑๘}ด^{๑๙} ไ^{๒๐}ว^{๒๑}ิน^{๒๒}า^{๒๓}
จิ^{๒๔}ต^{๒๕}ร^{๒๖}ก^{๒๗}ล^{๒๘}อ^{๒๙}ย^{๓๐}ด^{๓๑}ง^{๓๒}พ^{๓๓}ร^{๓๔}ณ^{๓๕} ฯ

๘๕๙
๑ เ^๒า^๓แ^๔ย^๕ง^๖ย^๗อ^๘จ^๙าก^{๑๐}ป^{๑๑}้า^{๑๒}
แ^{๑๓}เ^{๑๔}ก^{๑๕}ศ^{๑๖}ล^{๑๗}ห^{๑๘}ว^{๑๙}ย^{๒๐}ม^{๒๑}ด^{๒๒}ห^{๒๓}าก^{๒๔}
เว^{๒๕}ร^{๒๖}น^{๒๗}น^{๒๘}อ^{๒๙}ไ^{๓๐}ห^{๓๑}เ^{๓๒}ก^{๓๓}ร^{๓๔}ร^{๓๕}ม^{๓๖}ไ^{๓๗}ห^{๓๘}

ก^๑ิน^๒ซ^๓าก^๔ น^๕ิน^๖น^๗า^๘
ท^๙้า^{๑๐}น^{๑๑}ไ^{๑๒}ซ^{๑๓}ร^{๑๔}
ข^{๑๕}ุ่น^{๑๖}ไ^{๑๗}กร^{๑๘}ธ^{๑๙} ล^{๒๐}ิม^{๒๑}แ^{๒๒}ด^{๒๓}
แ^{๒๔}ด^{๒๕}ศ^{๒๖}ู^{๒๗}ห^{๒๘}ร^{๒๙}ง^{๓๐}ศ^{๓๑}ี^{๓๒} ฯ

๕๐๐ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๑ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๒ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๓ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๔ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๕ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๖ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๗ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๘ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๐๙ ข่านออร์กเกงรุ
 ๕๑๐ ข่านออร์กเกงรุ

ฉันทนิเวชา
จายไชว
ตางตาง มากมาย
หุบไวศกษา ฯ

๕๐๑
๕) แดนแดงปิ่นว่า
ใครแห่รังโชนา
ชาติแดนนั้นหนักคือ
คิดแต่ระแวงแง่ร้าย

เว้นหรือ
โกรธไหม
โทษจิตร
ไม่ไวใจใคร ฯ

๕๐๒
๐ เมตตาไปแผ่ให้
เราด้วยกันจ้า
แต่นั่นอย่างโลกจ๋า
เราให้สัตว์สลดแก้ว

กศลธรรณ
ไม่แล้ว
ภพชาติ
ผองแล้วเกษมขวัญ

๕๐๓ ๒๒ ๒๒ ๔ ๑๒
๕ ขานอยเวียนสู
๕
๕ แตนบคอยสารพัด
๕
๕ จงจกไม่ชอบขัด
๕
๕ ขใส่สรพสงคาน

วิสัยทัศน์
รวมบ้าน
ใจน้อย
คำขวัญแสนอย่ง

๕๐๘ ฅ
๖ จงยกย่องชั่วช้า
๗ ขี้โสรวพตังแแทน
๘ กระดาษขงหวงแแทน
๙ ทำเปล่าเปอนเหลวท่วม

กว่าแสน เลวเฮ
 ๕ ๗
 ทศวม
 ๑ ๔
 เจททพย
 ๑ ๗
 แน่แจจวกรรม ๗

๕๐๕ ๒ ๒ ๕
๕ ขานอชอชรรวมก่อนน
๕ จงกเข้หมุดะ
๕ บัดนไศรรมะ
๕ เพชรบใจพินราช

โทสะ กล้าหา
ตอกไว้
เลิกละ บาบแล
แต่ให้เมตตา ฯ

๕๑๒ ๑. แผลเมตตารอฆ่าให้

สอนอย่างอาจารย์บอก
เด็กเรื่องภายนอก
ใจนิ่งสมาธิ

หลอนหลอก ผอ
กล่าวขง
พพรศาน
อบด้วยวิสนา

© ๒๕๖๓ กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
โดย สหพันธ์ผู้ค้าปลีกไทย

เอาใหม่มุ่งภาวนา
พุทธเจ้าพุทธโศหา
ลมหทัยใจไซริ

อัตรา เดิมเคย
นั่งไหว
สวัสดี
แห่งสงฆารณา

๕๓๘ ๑ แสงหาภพใหม่ทัน

สรรพสิ่งก่อให้เกิดกรรมใด
ภวนานังจอร์โมกซ์
เรื่องจรรกเลศตน

๑.๕
 ๑.๕
 ๑.๕
 ๑.๕

© 2007 Pearson Education, Inc. All rights reserved.

เพชรเพ็ญจันทน์หวาน
ภาวนาอย่างกล้าหาญ
เรื่องรุ่งสราญหรือ

๔
อดตกล
๔ ๖
ชนชอย
๘ ๑
เรวเรว
๑ ๖ ๘
แจบแรวบอย ๑

๕๕๖ ๑ ๔ ๑ ๘
 © เพ็ญบุญญาเกษมสัจ

เลขคี่มีคี่เลขคู่มีคู่
เท่าไรเจ้าอย่าเห็นอหิวาญ
ใจหนึ่งไม่กลอกกลิ้ง

เบญจันท์
ปล่อย่าง
อนันตาทย์
นั่งคว่ำอาสน์ขึง ๑

๖๘๗ ๑ โอวาทอย่างแจ่มแจ้ง

เสมอว่าภูตอสูรกาย
เหมือนศพบนเตียงนอน
มดดำเอาธรรมส์

เพื่อขยาย ความแ
รับ
วันไปเลย
ส่งรายละเอียด

๕๓๐ ● เอาใจใส่สิ่งซึ่ง

เช่นอัศจรรย์บุรุษ
มีเวลาเปล่าวณิมนุญ
คือเชอสามานยหา

สูงสุด เสมอแล
พุทธเจ้า
บุญเก่า
จอมเบานรภานต์ ฯ

๕๓๑ ● ลานจงกรมป่าแก้ว

เกิดตั้งแสงพรายพลัด
หนอนนาวางเขยวมก
วิญญูจักรปลักเลอद्यอย

กลางคค
พรั่งพร้อย
แทงทาก หอยแอ
ตาตอยสยตสยของ ฯ

๕๓๒ ● คณองอะไรในสิ่งน้อย

คือหยาดน้ำชีวิต
ร้อนระเหยทางมมิต
ทุกขแหลมโศกตาตอย

กระจิริด
กังกอย
ปรโลก
ถร้อยกับปีศาจ ฯ

๕๓๓ ● ถวิลไห้กราบอยู่เกล้า

ออกเร้าพุทโธตรง
เห็นไคปล่อยใจปลง
คคคนเดินดงแล้ว

พุทธองค
หน่งแก้ว
สังเวช
เพริศแพรวังกรม ฯ

๕๓๔ ● ลมวิเวกสงบสังคทา

ยังพุทโธวินาที
มคคตสนิทธิพุท
เคนคังจงกรมข้าง

ราตร
ไมร้าง
สัทศ
บำไมพราวลาว ฯ

๕๓๕ ● สกาวาววณิมิตซึ่ง

จิตรคังสมาธิ
เห็นรุ่งซอสุมาลี
ชูช่อละออเพริศแพรว

วิสุทธศร
คังแก้ว
สัทสย
แม่นแลวมิสจรรย ฯ

๕๓๖
 ๐ หลากพันธนูบุปผชาติฟ้า
 ดอกคงเพชรพลอยจิตร
 เป่ามิ่งไม้ชนิด
 เห็นทางทุกซอกทุก

นฤมิต
 ร่วงร่วง
 โลกทิพย์
 ใฝ่เออมนิมิตขวัญ ๑

๕๓๗
 ๐ เล่นขยควาเฑอ
 เป่าคันศรวิสุทธใจ
 ลืมตาหลับไหล
 ยิ่งเพ่งทุกโศก

ละเมอไฉน
 ทนงแท้
 ชื่นนง
 ยิ่งทรงสุมาลัย ๑

๕๓๘
 ๐ เห็นไปหลายมิ่งไม้
 หลากช่อทิพย์บุปผา
 จงกรมชนชมบุหงา
 ดึกคณยังเพริศแพร่

อรัญญา
 บ้างแก้ว
 เรืองรุ่ง
 ฝ่องแล้วพิสง ๑

๕๓๙
 ๐ นงมาได้รวมไม้
 จิตรคงสมาธิราว
 บุหงาพลอยพรางแสงพราว
 เออมนกบินกลับแพร่

ประกายดาว
 คงแก้ว
 ยังอยู่งามแสด
 เฝงแล้วสละท่วง ๑

๕๔๐
 ๐ หดขยคางอยู่เออมน
 เพราะพรากทุกโศกชาติ
 คงจิตระบือระภาค
 ภาพซ่อนซ่อนเพริศแพร่

อากาศ
 คุ่น้อย
 เห็นทิพย์
 หยาด้อยสุนทรย์ ๑

๕๔๑
 ๐ โลกนปฐาเทพยช่อน
 งามป่าเพชรบุหงาพันช่อ
 หน้อยใหม่ปลั่งใสสุวรรณ
 น้อยอยู่ปทุมแก้ว

ซ่อนสวรรค์ไว้น้ำ
 เพริศแพร่
 ทรายพราง
 แม่นแล้วนิมิตขวัญ ๑

๕๘๒ บัคนนพเพณีกถินกล้า
 เหมนเขนสาวสคาย
 สามวบเจตภูตหมาย
 จิตรอนหัตถาวตตะตัง

๕๘๓ ข ฆ
 ๑ ทงนหมายสงมให้
 ฤาชอบอสุรกายพาด
 จิตรอนไม้นาณญ
 ลักคนวิปริตได้

๕๘๔
 ๑ ถวิลไหวในป่าช้า
 ทรายนุเมพรายเพลุขชาติ
 สดสดชนอากาศ
 แม้แต่เศษอสุภาง

๕๘๕ ข ฐ
 ๑ ทุกทลวนถ่านไหม้
 แผลผ่านเคอนบิหลาย
 แม้อภุททกระจาย
 ถ้วนแกจคกลินอะกราว

๕๘๖ ข ฐ
 ๑ เออเช่นนนั้นแม่นแก้ว
 มาเพอด้แดงถวาย
 ให้รู้ว่าผตาย
 เราไม่แพ้กุศลไว้

๕๘๗
 ๑ อับจนคราวนั้นไซ้
 ทรายถ่วงกินสถานสถิต
 คุรุเตือนว่ากุศลจิตร
 ถาวรแผ่แผ่โลกภน้า

อสุรกาย คาวแซ
 โทมพุง
 มาหลอก เราฤา
 ดั่งขมภูฎาเน ฯ

เชยวชาญ ญาณแซ
 ว่างร้าย
 เจ็บบ้วย
 อยู่ไรอนาธา ฯ

วิสุทธสะอาด นัคนา
 ชุ่มพร้ง
 ขณะกวาด ลานแล
 กิ่งกอยฤม ฯ

ฐลสลาย ลับแล
 ช้วงข้าว
 ขาวอยู่ บ้างมา
 กลิ่นไม้หอมเสมอ ฯ

อสุรกาย
 กลิ่นไซ้
 เวียนวาย อยู่แฮ
 ยากไร้ชอกสลด ฯ

ฤาภิต ถึงเลย
 เนมข้า
 ศลวิสันธุ หอมแฮ
 แนวขงวิเศษเสมอ ฯ

๕๕๔ ๑ นทรม่อยกนงน้อย

เพลงไก่อุดับกม
เสร็จกิจเร่งทันทำ
อุชงศาลาแล้ว

รมณย์ ตันนา
เจอยแจ้ว
ไปช่วย
ผ่องแผ้วมังขวัญ ๑

๕๕๕ ๑ ผูกวิหคนั้นแซ่ซ้อง

กุดคุดเหวฮุกหั่วหวาน
กุดคุดเหวฮุกหั่วหวาน
บ้างเบาขลุ่ยบุหร่งแก้ว

วนัสสถาน
เจอยแจ้ว
เพลงบ้า
รุ่งแล้วสว่างสวรรค์ ๑

๕๕๖ ๑ ฉันทแสงวาลใหม่เร่ง

มุนเร่งลิกขงโย
มุนยั้งข้ายคักอะไร
คักแต่เวรกรรมแล้ว

แมงไหม
ข้ายแล้ว
ในโลก
จอมหลั่นรگانต์ ๑

๕๕๗ ๑ บปศชาติบานคลอแว้ม

หงหงผิงหอมจิบ
แหรวพรายพรางทิสสิบ
เรื่องรุ่งรุ่งสุริยจา

กลับทพิษ
รสา
ลับลิ
ส่องหล้าสุวรรณดาว ๑

๕๕๘ ๑ เจ้าหน่าวไปเหนยวน้าว

อบอุ่นสุดใจกุก
บอกเรื่องเพงนมิคสร
เชอกล้าวแนะให้แล้ว

ไมคร
บ้านแก้ว
วิเศษชน ใจเยอ
เพ่งซงเกสร ๑

๕๕๙ ๑ เกสรอ่อนเรืองเรณอน

เรื่องรุ่งแสงสืออะไร
กำหนดแจ่มสติโส
ห้ามอย่าติดมิดไซ้

เป็นโดน ไวนา
เพ่งไว้
สงบแสงยอม
ไม่ให้หลงไหล ๑

๘๖๐ กลับไปภูฏีป่าช้า
แมงทับทองคำาว
นำน้ำล่องลอยขาว
เฉรชวชจับมอมแล้ว

พฤษภพราว
ปลั่งแพรว
เห็นชน ใจนา
เลิกถ้ามิตขลัง ฯ

๘๖๑ สังเกตวาดแม่นไ้ว
พลันปล่อยอิสระกับ
แสงทองส่องวาววับ
นกแผ่ส่วนกุศลไซริ

แมงทับ นินนา
ป่าไม้
ลับลัว ไปแถ
ส่งให้สวสดี ฯ

๘๖๒ วันนพินิจดอกหญ้า
หักเหียงร่มพฤษชาติ
สายัณห์ช่วยกวาด
ทองคำทั้งเทศน์ฟ้า

ขยันวาด
ป่าช้า
ลานวัด
ส่งหล้าทางสงฆ์ ฯ

๘๖๓ คงภวานางไ้ว
หอม่อนนิมิตหินพันต์
หญ้าไหมดงเข็มป่าน
นั่งค้างอาสนะแล้ว

อาจารย์
ป่าแก้ว
ปยุ่น
เงงไม้สุมาลัย ฯ

๘๖๔ บัดใดใจนงไ้ว
ดวงดอกไม้เพชรเลอ
ถ้ำแก้วรุ่งเรืองผลอ
หลงแต่สัพพัตถ์

เห็นเสมอ
คำฟ้า
เห็นบ่อย
แจ่มจำผวาฝัน ฯ

๘๖๕ เสาเรือนวาทรูปให้
คือแท่นมารดาป่าน
แมชานงคักคาน
เราขุนเคืองโทสะร้าย

อาจารย์
ถ้ายไ้ว
พูดพล่อย
ว่าให้แสนสขของ ฯ

๕๖๖ หนึ่งหมองขวัญคำนัน
เห็นหมู่บุตรเดินกัน
บางตนครึ่งตัวบั้น
นายใหญ่ชูคอ

นิมิตเห็น
ขับขับ
รูปเต่า เตยแล
ทุกขร้อนใหญ่หลวง ฯ

๕๖๗ หวงสังหรณันไว้
รู้ว่าโศกะสามานย์
จึงเห็นสอนรگانต์
เราส่งสอนใจไซ้

วิชัยวิจารณ์
ชั่วร้าย
กรรมกล่าว
แจ่มแจ้งอนัตตา ฯ

๕๖๘ จันทร์เจ้าสกาบ้ำแก้ว
ลมเบ้าหอมเสาวคันธ์
วิเวกไม่ใหญ่ไทรสัดข่า
ดาวพรางพราระยับรุ่ง

แววสวรรค์
เฝ้าทุ่ง
อันสะพร่ง
ระหว้างไม้พรางลาย ฯ

๕๖๙ นิสาทาไสพรางแพรว
เรานั่งกาวนาทนา
กระพุ่มอยหัดบราว
เรอชมรมนิตทา

แววดาว
โลกหน้า
ศีล
สั่งให้สังหรณ์ ฯ

๕๗๐ ปางก่อนกาลลือล้ำ
เวียงเก่าศาลาบุราณ
เสมอทนมมิงงาน
ซึ่งขัตติยวงศ์มาไหว

วรสถาน
ฉลิกไม้
กุศลทรง
พระเจ้าเฉลิมขวัญ ฯ

๕๗๑ ถิ่นวิลาวัณย์รูปประ
ทรงเครื่องทองคำชัย
มีพระนางเลิศวิไล
มาสู่ศาลาแก้ว

พรายไหม
พรางแพรว
สูงใหญ่
ทิวแล้วอัญชลี ฯ

๕๖๒ ขานอยน^๒นอบเกล้า^๒
 ลง^๒อ้อม^๒น้อม^๒ใจถวาย
 ทลัน^๒พระศรี^๒ทักทาย
 เป็น^๒อย่าง^๒ไร^๒ได้

ขอบกาย
 กราบ^๒ไหว^๒
 สุข^๒ทุก^๒ข^๒
 นิง^๒ชง^๒กาว^๒นา ๑

๕๖๓ เสนอ^๒ว่า^๒พระ^๒พุทธ^๒เจ้า^๒
 สูง^๒สง^๒า^๒จ^๒วร^๒ทรง^๒
 ทัก^๒ทาย^๒เพอ^๒ประ^๒สงค์^๒
 เกรง^๒วุ่น^๒วิศ^๒ก^๒วิ^๒จาร^๒ถ^๒เธร^๒ม

เอก^๒องค์^๒
 ฝ่า^๒ค^๒ย^๒้อม^๒
 ปล^๒อบ^๒จิ^๒ตร^๒
 ช่ว^๒ย^๒้อม^๒อุ^๒น^๒ข^๒ว^๒ญ ๑

๕๖๔ อ^๒ย^๒าน^๒ก^๒ว^๒า^๒ไม่^๒ได้^๒
 ทุ^๒ก^๒ส^๒ง^๒ทำ^๒ไป^๒
 เรา^๒ท^๒ลัน^๒ต^๒น^๒ถ^๒อ^๒ช^๒ย^๒
 ช^๒พ^๒ท^๒น^๒ง^๒ไม่^๒แ^๒ง^๒แ^๒ง^๒

ใส่^๒ใจ^๒
 ย^๒้อม^๒แ^๒จ^๒ง^๒
 นิ^๒ม^๒ิต^๒ท^๒า^๒ย^๒ น^๒า^๒น^๒า
 ร^๒เ^๒ง^๒ร^๒ู^๒พ^๒ุ^๒ท^๒ธ^๒ร^๒ร^๒ม ๑

๕๖๕ น^๒ำ^๒ป^๒ฏิ^๒บ^๒ั^๒ติ^๒แ^๒ว^๒ไ^๒ว^๒
 ถ^๒อ^๒ม^๒ัน^๒อุ^๒โบ^๒ส^๒ถ^๒ช^๒ย^๒
 ศ^๒ร^๒า^๒บ^๒ก^๒ล^๒บ^๒ั^๒ถ^๒ัน^๒ร^๒ว^๒ม^๒ส^๒ม^๒ย^๒
 ก^๒อ^๒สุ^๒บ^๒า^๒ง^๒ก^๒อ^๒ก^๒น^๒อ^๒ย

กล^๒า^๒ง^๒ใจ^๒
 ช^๒น^๒ช^๒อ^๒ย^๒
 หน^๒ม^๒ุ^๒ญ^๒ษ^๒ย^๒
 เท^๒อ^๒ห^๒น^๒ส^๒น^๒ส^๒ย^๒อ^๒ง ๑

๕๖๖ เร^๒อ^๒ย^๒น^๒ศ^๒ร^๒ข^๒าม^๒แม่^๒น^๒า^๒
 ช^๒น^๒ย^๒ั^๒ค^๒แ^๒น^๒น^๒เ^๒อ^๒ง^๒น^๒อ^๒ง^๒
 ท^๒ร^๒า^๒น^๒น^๒ก^๒เล^๒ห^๒น^๒ภ^๒ข^๒อ^๒ง^๒
 ย^๒ม^๒า^๒ทุ^๒ค^๒มา^๒น^๒า^๒กร^๒ว^๒ัน

เ^๒จ^๒ิน^๒ท^๒อ^๒ง^๒
 จ^๒ิง^๒ข^๒าม^๒
 ม^๒ัจ^๒จุ^๒ร^๒า^๒ช^๒
 ท^๒ัว^๒แ^๒ว^๒ัน^๒แ^๒ค^๒น^๒ไ^๒ตร ๑

๕๖๗ เร^๒อ^๒ย^๒น^๒ศ^๒ร^๒ข^๒าม^๒เก^๒า^๒มา^๒
 ร^๒อ^๒ท^๒ม^๒อ^๒ย^๒ข^๒าม^๒ไ^๒ป^๒ไ^๒ค^๒ย^๒
 แม่^๒โก^๒ย^๒ไ^๒ม่^๒โก^๒ย^๒โ^๒ย^๒
 จ^๒า^๒ม^๒แ^๒ง^๒ท^๒น^๒ง^๒น^๒อ^๒ท^๒ล^๒้า

น^๒า^๒ง^๒โก^๒ย^๒
 ไ^๒ป^๒ไ^๒ค^๒ย^๒
 ท^๒ิว^๒ท^๒น^๒ เ^๒จ^๒ิน^๒แ^๒ย^๒
 น^๒ำ^๒ไ^๒ห^๒ว^๒ัน^๒บ^๒ั^๒ค^๒อ ๑

๑๗๔ ขาน้อยเล่าเรื่องได้
แต่ท่านเพื่อหวังพัก
ตรวจนาแม่กุศลสัก
ถึงทชอกกุศลไซ้

ประจักษ์
กล่าวไว้
ทรงหน่ง เร็วรา
เร่งให้เมตตา ฯ

๑๗๕ เหตุว่าปัสสาจนนัไซ้
ขอแบ่งส่วนบุญปัน
ตักบาตรตรวจนาหน -
หมาเห่าหอนนักรม่าน

หอมสัส สัตย์นา
เคาะบ้าน
กุศห่าง หายแอ
มอยด้านหลับไหล ฯ

๑๗๖ ก่อนน้อมไม้ได้
ตักบาตรตรวจนาแม่
หุงข้าวทุกเช้าจน
หมาเห่าหอนนักรแล้ว

แม่กุศล
มั่งแก้ว
เหตุจ้ง คังญา
เกลียดล้าสาธุล ฯ

๑๗๗ ตาหมาป่วนวิเศษไซ้
จ้งเห่าหอนถึงขนาด
ทุกดกคณฤชาด
เราไม่ชอบหมาร้าย

เห็นบ่สาจ
จ้งไหม้
เสียงถ้อย นนนา
ไล่ให้ไกลเสมอ ฯ

๑๗๘ เปนเกลอกับถ้อยน
ร้ายเล่ห้อยเล่อรปราน
หรอนไปเลียมถ้อยทหาร
นพอนมนุขร่วมเหล่า

อันธพาล
ชั่วช้า
อัมพิต ห้ามแอ
เบ่งบัสสาระอำ ฯ

๑๗๙ ทำไร่่งเศสขว้าย
หัวถ้ออาเชยหลาย
ไร่่งอัมพิตมากมาย
ตักบ้นเศสรพุดเจ้า

ฉิบหาย ไปเล
ชาติเศร้า
จำนั เสมอมา
ใส่ส้วมเสบสขาม ฯ

๕๕๖ ใจดิ๋อมาปมุ่นยั๋บ
ใหม่สังสรพื้บรรลั
ไครบ้างอย่างน้ำใส
ชมขนกาทาสสะท้อน

กว่าไฟ
โลกร้อน
เย็น
แต่ร้ายขอเว

๕๕๗ อาเชยันทาสเต
ตามกาทเคนยุโรปหนุ่น
ข้าเหือกากบุญ
ຄัดบเป็นแทนดิน

ด้อยสุด
เือง
นายเก่า กรรมเส
แต่ร้ายนรกเขลา

๕๕๘ ทรรษาเษชาติให้
เทียงเปลี่ยนกาทสินบน
เผด็จการช่อนแสนกล
เจ้ามาชาติไทยทอง

ทรชน
ใหม่พริ้ง
สัตว์เก่า แลนแล
ด้อยแท้สฤตแสน

๕๕๙ เราศินยพระเทเจ้า
เห็นโลกทัศน์สังคม
เลิกใจเฝ้าไปม
เห็นสังจธรรมลวงหน้า

โคตร
ท้าวหล้า
บรมจ้
ข้าพื่อนันคกาส

๕๕๐๐ อเนจนมาตชาติตา
จับแต่เคนกาทเสย
ข้าหลงไคร่กลอเคลีย
ทุกชาติหน้าเกลอนยัย

อนเชย
ฝรั่งร้าย
เถยฝรั่ง
อยู่ท้ายยุโรป

นวลทรายแก้ว

๑๐๐๑ โอ้ชะเลทิพย์ดินแก้ว
 ทรายกลืนพ่อนาวาตะวัน
 น้ำไหลยว้างรุ่งส้าน
 อาบปรนรวลณห์แล้ว

เกาะสวรรค์
 ทรายแก้ว
 ฤๅฮิม
 พัดพามาเสวย ฯ

๑๐๐๒ ตั้งเวียงใจแค่วัง
 อันรุ่งมรกตวิสูตร
 ศศิธรรมกถาสอนดูจ
 ตั้งเสนหรัศนาลง

วนสมุทร
 ลึกซึ้ง
 มนตรมิ่ง
 ช่างทำฝากสมย์ ฯ

๑๐๐๓ วุโหวมเบาแรง
 เรือชาฬกาแรงดูจ
 ปลานกร่อนไปสุด
 ถมรณชนชะเลใต้

ทรายสมุทร
 ดอกไม้
 สายกลืน
 กล่อมให้ขวัญเกษม ฯ

๑๐๐๔ เปรมปรัดเรือขาม
 ไล่กลืนลอยไปเคียว
 แลหลังลวลิ้นเหลียว
 ร้อนเรวกว้างกว่ากว้าง

นาเขย
 เปลี่ยวกว้าง
 ว่าแห้ว
 ช่างอ้างว้างแสน ฯ

๑๐๐๕ แค้นนาไร่เงือกนอัย
 รูปทิพย์โสมโนมพรต
 วูปใจใส่กระสัน
 ปลานเตือกอันแห่ง

ในฝัน
 ล่าแล้ง
 โสภเปล้า
 หง่อมร้อนขวัญไหว ฯ

๓๐๐๖
 ๐ อากาศใสวิสุทธ^๕ขง
 อัมแห่งชะเลตบลิบ
 อัมโลกอยู่หลายสิบ
 คับแน่นดินสามา

เสมอทิพย์^๕
 ทัวหล้า
 กัลป์กับปี
 เนนชั่วโณนทวย ๑

๓๐๐๗
 ๐ พรายอากาศวิเศษ^๕ขง
 กว้างใหญ่ชะเลตบลิบ
 ลมหวานป่วนกระซิบ
 หวานหล่งลงโถมหล้า

สังทิพย์^๕
 ขอบฟ้า
 เมฆสั่ง^๕
 ทัวหน้ามาเกษม ๑

๓๐๐๘
 ๐ เปรมใจในแสน^๕เทแก้ว
 อันแจ่มใสวิสุทธ^๕ระอาค
 ปกป้องทัวโลกธาตุ^๕
 ทางสรรพสัตว์ได้

นภากาศ^๕
 ชิงไช^๕
 สิบทิศ^๕
 ชนไชชว^๕ ๑

๓๐๐๙
 ๐ โลกนมแต่ให้^๕
 น้อมสั่งวิเศษสุดวิสุทธ^๕
 อ้อมแก้วกล่อมขวัญ^๕ดุจ
 ทุกสิ่งเสยสละได้

ทานมนุष^๕
 แจกไว้^๕
 แม่ทิพย์^๕
 เปลาไว้สัตว์ดิฉ^๕ ๑

๓๐๑๐
 ๐ ทงสนนภพอยู่^๕เทียง
 รุมจำดินอากาศ^๕
 รอรเบิดจกโลกวินาศ^๕
 สัตว์ชวนกโณนห้าม

เทษณมต^๕
 แหล่งน้ำ^๕
 เปื่อยเน่า^๕
 อยุ่คร่ำยสลายเข็ญ ๑

๓๐๑๑
 ๐ ยากใครเห็นค่า^๕หล้า
 จนกว่าโลกถ่มวินาศ^๕
 มนุษย์ส่วนใหญ่^๕ประมาท
 มตมวนากนคน

นภากาศ^๕
 เน่าสน^๕
 มาชว^๕
 ดงเวงโลกนตร^๕ ๑

๑๐๑๒
 ๐ ขวัญลอยชะเลื่องแล้ว ถิ่นถิ่น
 เกาะนุมนวลทรายทิพย์ ผังแผ้ว
 ไม่เขี้ยวข่มกระซิบ ลมส่ง
 หลงเสน่ห์ใบเรือแล้ว เปี่ยมล้นสุขหลาย ฯ

๑๐๑๓
 ๐ อ้อมรอยฝันคลาไธ่ ภาษา
 แปลสอวิเศษรจนา เวิศแพรว
 ออบสมุทรขังคำทา คำทิพย์
 เสาแค้นสุนทรย์แก้ว เพอคู่ขวัญสมย์ ฯ

๑๐๑๔
 ๐ อากาศใหญ่กว่าหม้า หมูมูญย์
 อันหยิ่งหยามยโสจ สัตว์บ้า
 ทำลายสังขวิสูตร วิเศษค่า
 คือนำโลกและทำ ไม่เข้าสุตฺตพันธุ์ ฯ

๑๐๑๕
 ๐ ชะเถเนแปริชบเม้นเม้น ชน
 สรรพแสงเลียงขวัญ โลกไว
 เชนำมณฆมอกม ฝนหลัง
 สัตว์จิงยังน่าใช้ ชั่วหลาดบดกลาย ฯ

๑๐๑๖
 ๐ นวลทรายแควนเมแล้ว หลงไหล
 ทุกอย่างเสนอปุ๋ยไหม ไหมเร้ง
 ตะวันฉายรำมนตร์ใน เพลงกลอน ครัวแอบ
 ลมเป่าทิพย์มาทาง ทิวเวียงหาดสวรรค์ ฯ

๑๐๑๗
 ๐ ทรายนาถ่มอย่างแข็ง ปฐมกัลป์
 ทุกอย่างเสียงทรายขวัญ กล่อมเท้า
 นาทนชวน เกิดใหม่
 มาเพอมอบโศกเศร้า ใส่ทางทะเลสุญ ฯ

- ๑๐๑๙ ปูนชาวพิทยะทำ
 ออกสร้างทุกตำบล
 หอมเมฆขึ้นเลมโบก
 คุชชูปชัตแก้ว
- ๑๐๒๐ รุ่งตะวันสนานกลิ่นเอน
 สดผ่องนัยกับปัทม
 เจริญในกลุ่มทราชนันต์
 เจริญมกฉัตรแก้ว
- ๑๐๒๑ เกศทรายบอกเล่าให้
 ภัยซ่อนกาถอิสระ
 เตือนใจใหญ่หลวงขณะ
 ทำอย่างอยู่คำทำ
- ๑๐๒๒ พรายตะวันวาวกลิ่นเอน
 เกล็ดกลนระยับแวดวาว
 น่านะอ่อนอ่อนไหวฉาว
 ขบสงผงทรายแก้ว
- ๑๐๒๓ สวรรคิมบทพิชิตเล่า
 แจกรุ่งมรกตวิสุทธิ
 หมายถนอมกลอนภพมนุษย์
 วังจางนแสนทวี
- ๑๐๒๔ ละเมอหลงลงว่านา
 ยวงกลนแพรวพรายแทน
 สายสินธุ์ส่องโพรงแสน
 เป็นสอทพชิตแล้ว
- มาโลก
 เสนมแล้ว
 บริสุทธิ
 กำริ่งสมชัยหวาน ฯ
- ฟ่องฝัน
 ไปแล้ว
 นวลเม
 ซ่อนแพรวพรายฉาย ฯ
- ทศนะ
 แท่งกล้า
 มนุษย์แข็ง
 ไปข้ามทราย ฯ
- ฟ่องขาว
 รุ่งแพรว
 ชูชา
 เจริศแพรวเสนอมัน ฯ
- มหาสมุทร
 ไฉไล
 เป็นท่ง
 ไฉไลหมดเสมอ ฯ
- หัวแหวน นนนา
 เจริศแพรว
 ไฉไล
 คงแก้วฟ้าประทาน ฯ

๑๐๓๐
 ◎ ละเมอหางามแก่น้ำ
 หวังสร้างสตุตทุกข์โสภ
 วิญญาณไฟแสงโชก
 หมายไม่เหลวซึ้งใหม่

ค่าโลก
 สิ่งร้าย
 ชัยใหม่
 เปล่าคล้ายนรกนาค ๑

๑๐๓๑
 ◎ งานกาพย์แก้วจูงรุ่ง
 ใจอย่างห้วงสมุทรไท
 อจินไตยแร่ธาตุใน
 งามแก่นฤมิตสร้าง

ระยับสมัย
 ใหญ่กว้าง
 มโนคติ
 อย่างฟ้าเสกสรรค์ ๑

๑๐๓๒
 ◎ ชะเลเอ๋ยเมื่อไรรู้
 วารเมื่อโลกเกษมสานต์
 คอมนุษย์ใช้ดิรัจฉาน
 อันงัดกันสะบัน

ชะเลหวาน
 ยิ่งขึ้น
 เลือดเก่า
 บ่เว้นวิสัยสตุต ๑

๑๐๓๓
 ◎ ชะเลเอ๋ยเจ้าสร้าง
 เรากลับเมฆหมอกใส
 เมฆหมอกนั้นลอยไป
 เป็นน้ำซึ้งทุกหน้า

สรรค์ใด
 ใสหล้า
 เลียงโลก
 แน่ไซร์แก่นสาร ๑

๑๐๓๔
 ◎ ชะเลเอ๋ยเจ้าโอบอุ้ม
 อุ้มสัตว์สัพพสมย์
 รักโลกห่อหุ้มไป
 ตราบล่มกาลนานซ้ำ

อันใด
 เพ้อหล้า
 ทุกยุค
 รับใช้จักรวาล ๑

๑๐๓๕
 ◎ วานเงาหงานงัน
 คมกว่าคำภาษา
 หอยบุ๋มมัจฉา
 และป่าช้ารกร้าง

สนทนา
 โลกกว้าง
 ชาวทิพย์ หลาแล
 ช่อนเร้นมาพึ่ง ๑

๑๐๓๖
 ◎ สุนทรียทศไกร
 เสาะชนชบดวงใจ
 ฐรรพสิ่งวิเศษไสว
 วาวค่าแวมมนุษย์แก้ว

หลายสมัย
 แจ่มแพรว
 ชัยสว่าง
 ไปเกื้อละเมอเขลา ฯ

๑๐๓๗
 ◎ เมวัตถุทุกคำเข้า
 ลมแก่นสัจธรรมไป
 จักเปลี่ยนเปล้าเขลาใจ
 ฐรรพโอเดเจบคน

ขอบโดน
 หมดสน
 จ่อมทุกข
 ดงรอนนรกแสง ฯ

๑๐๓๘
 ◎ แสงนำผงแห่งทุน
 เต็มเพื่อเต็มดวงใจ
 ความเป็นสัจธรรมไป
 เต็มสิ่งวิเศษซ้ำไซ้

ทิพยสมัย
 เปี่ยมไว้
 จากจิตร
 ใหม่ไร้ค่าเสมอ ฯ

๑๐๓๙
 ◎ เจอชีวิตแต่ไร
 อยู่อย่างหอยปูปลา
 ละลายคุณคำนุญธา —
 ที่ทั้งใดช่วยได้

ชีวา
 เปล้าไซ้
 รพัตถิต
 เร่งใช้ตนแสง ฯ

๑๐๔๐
 ◎ ขวรงค์มณีนปลั่งรุ่ง
 เปรียบแจ่มน้ำใจจุ
 วรรณศิลป์สู่ญาณวิมุตติ
 น้อมคำนึงขวัญหม่น

วิเศษวิสุทธ
 สิ้น
 สดเสนห์
 ชวม้วยอนันตกาล ฯ

๑๐๔๑
 ◎ หวานภาพย์อาบเสนห์หล้า
 แรงแห่งวิริยะอัน
 เปี่ยมล้นบรูณ์
 จากมิ่งขวัญบุญด้วย

คลังฝัน
 ไปม้วย
 บกพร่อง
 คำฟ้าสุนทรีย ฯ

๑๐๗๒ ๐ กระสันชะเลเสนาให้เหล่า
โนแ่งทิพย์ธรรมชาติ
ประณีตตั้งสมาธิ
ฟูฟ่องใจวิเศษไว้
หวานสวาท
ซ่อนไซริ
ปราชญ์เปรี๊ยะ
คำแก้เทอดสมัย ฯ

๑๐๗๓ ๐ วิสุทธิใสใจใหญ่แท้
เห็นแก่นถึงอิสระ
ปัญญาไม่ถดถะ
ขึ้นมิ่งนิมิตวิฤทธิให้
ทศนะ
คำไว้
บากบั่น
ถ่วงได้ชัยศรี ฯ

๑๐๗๔ ๐ โลกนวิเศษเลิศล้ำ
สวยสุดสันติแดน
ยากหาแห่งไหนแทน
ถึงเท่าทิพย์แหล่งเหล่า
งามแสน
แผ่นฟ้า
อุดมคำ
เปล่าคว่ำหาไหน ฯ

๑๐๗๕ ๐ มหัสรรยในแก่นแท้
สูงส่งบริสุทธิ์สะอาด
ขลังเป็นหนงถึงขนาด
ถึงถึงวิฤทธิหลุดพ้น
ธรรมชาติ
เลิศล้ำ
มนตรมิ่ง
แผ่สงสัจธรรม ฯ

๑๐๗๖ ๐ นามรคดวงรุ่ง
พร่งยังพลอยแหวนทราย
เปลือไฉนว่ายแหวกสาย
ในอ่าวหาดทรายแก้ว
ตะวันฉาย
พร่างแพร่
สิ้นธุพิษ นันนา
แม่นแล้วเสมอพัน ฯ

๑๐๗๗ ๐ ยวงเพชรทรายพร่างห้วง
วิสุทธิจุดนิมิตพ่อง
พร่งทรายพายพอนชุด
พ้นคำโลกถวญไว้
มหาสมุทร
อ่อนไถ
ระบำคลื่น
แต่ฟ้าสถานพื้น ฯ

๓๐๔๗ ๕
 ๑) นาเพชรพรายพร่างล้อม
 เรากว่ารุ่งแหวนอัน
 ชะเลื้อยเคื้อหน้าพาลัน
 อ่อนอุ้นสมุทรมาวัว

กายขวัญ
 ก้าวไรรู้
 ใจอ่อน
 ออกให้ระหายลวลิต ๑

๓๐๔๘
 ๑) ระวิมโนคจิตจอมเว้ง
 อ่อนค่อนานवलหมด
 ตะวันฉายรำชนมตร์กลด
 กรนคราถ่าน้ำด้วย

มรกด
 ซาเมว
 กล่อมกลน
 กำร้างสุวรรณถวิล ๑

๓๐๔๙ ๕ ๖ ๗ ๘
 ๑) พรายเนอเกาะรุ่งเรา
 กรนกลนเงนยงพราย
 เปลือกหอยทบอยตาย
 ทุ่นกำหล้ากว่าแก้ว

สุรยฉาย
 ปลั่งแพรว
 ผวดน
 แม่นแล้วสรวงสถาน ๑

๓๐๕๐
 ๑) โลมโศลกกาพย์อ่านให้
 กลนอ่อนอ่อนมาห้วง
 บทระบำแห่งปะการัง
 ไร่แม่นางแก้วม้วย

ชะเลพัง
 ชนด้วย
 วัชราย
 เหมือเกยวชะเลผัน ๑

๓๐๕๑
 ๑) ตะวันจะลับส่องหล้า
 พรายปลั่งทองวาวโศลก
 เงินยวงแห่งหาดไขก
 พรายพร่างภาษาทั้ง

แสงโศก
 ใหม่นั่ง
 ฉาวเพชร
 คำฟ้าสุนทรี ๑

๓๐๕๒ ๕ ๖ ๗ ๘
 ๑) หวานนาถงขงขง
 ก่อแ่งหวานแรงใจ
 วิสุทธจิตระแจ่มเจียรไน
 วางเพื่อนาคตสร้าง

สพสมัย
 ไหญ่กว้าง
 โลกทัศน์
 สึงแก้วเกษมสันต์ ๑

๑๐๕๔ ๖ ๕ ๔ ๕
๑ กลัณนาหวานลึกซึ้ง

จากเพชรแวววตามนุษย์
ไปรยทานทั่วไปคจ
ขมสังโลกโสภณแก้ว

วิเศษสุด
บุรุษแก้ว
ฝนหลง
เพ้อหาฝันเกษม ๑

๑๐๕๕ ๖ ๕ ๔ ๕
๑ ชะเลแก้วแวววับเท่า
กรนกลืนสวดยเสมอฝัน
ทรายทองส่งละอองบิน
เมฆเรื้ออมฝนสะอื้น

วิลาวัลย์
กรนกรน
เสนหกล้อม
ช่วยในสลดขวัญ ๑

๑๐๕๖ ๖ ๕ ๔ ๕
๑ วันโสภณหวังโสภณ
โสภณอยู่แสนทราม
กอบหยาแห่งสาขาร
นัยน์ใหม่กลับไหลได้

อวสาน
ยามนไฉน
ขลุ่ยนคร
นัยน์ไบบดสี ๑

๑๐๕๗ ๖ ๕ ๔ ๕
๑ พระสุริยเรืองปลั่งรุ่ง
รวกกลืนสาดแสงฟอง
เงินยวงคู่ทองละออง
ทอทวาททรายแก้ว

ชะเลทอง
เพชรแพรว
สัททพ
เม่นแล้วรูปสวรงค์ ๑

๑๐๕๘ ๖ ๕ ๔ ๕
๑ หวานเหล่งสันรู้สงวัง
กรนกลืนลำนาครวญ
รินรินชนลมหวาน
พร่างพร่างรุ่งนัยน์อัย

ทรายนวล
ชาคล้อย
หอมฝง
สันนาอร่ามแสง ๑

๑๐๕๙ ๖ ๕ ๔ ๕
๑ แฝงกลืนดำว้ายเย้า
สลดชนญาสนสุด
มรกดคนนลอมนุษย์
ซงอย่างหัวแหวนฟ้า

ขวงสมุทร
อัมภา
เพชรทวง
ฝากให้ชะเลดอง ๑

๑๐๖๐ ๐ มอ^๕งม^๕จ^๕ฉ^๕า^๕แ^๕ศ^๕ท^๕ร^๕ร^๕ง^๕
ส^๕ว^๕ด^๕ง^๕ส^๕ร^๕ว^๕ง^๕ส^๕ก^๕ส^๕ร^๕ร^๕ค^๕
แ^๕ล^๕เ^๕อ^๕ง^๕ร^๕เ^๕ร^๕ง^๕ร^๕ุ^๕ง^๕เ^๕ล^๕า^๕ย^๕ท^๕น^๕ห^๕
แ^๕ด^๕ง^๕ข^๕ว^๕ง^๕ร^๕ก^๕ด^๕เ^๕ย^๕ม^๕

๑๐๖๑ ๐ ก^๕ว^๕ง^๕ค^๕ส^๕ม^๕ุ^๕ท^๕ร^๕ส^๕ด^๕ไ^๕น^๕เ^๕ร^๕ง^๕
ส^๕า^๕ห^๕ร^๕า^๕ย^๕ไ^๕ห^๕ว^๕ง^๕ว^๕น^๕
ม^๕ั^๕ศ^๕า^๕ย^๕อ^๕ุ^๕ส^๕ั^๕ส^๕น^๕
ร^๕า^๕ษ^๕ร^๕เ^๕อ^๕ง^๕ป^๕ะ^๕ก^๕าร^๕ง^๕ร^๕ว^๕

๑๐๖๒ ๐ อ^๕น^๕น^๕ต^๕ก^๕า^๕ล^๕ไ^๕น^๕ย^๕า^๕น^๕แ^๕ก^๕ว^๕
มา^๕ส^๕ว^๕ิ^๕ญ^๕า^๕น^๕อ^๕น^๕
เ^๕เห็น^๕เท^๕ห^๕ย^๕ส^๕ง^๕ส^๕า^๕ว^๕า^๕น^๕
ห^๕ย^๕ค^๕น^๕ง^๕ส^๕ง^๕บ^๕ไ^๕จ^๕อ^๕ง^๕

๑๐๖๓ ๐ ห^๕ว^๕ง^๕อ^๕ะ^๕ร^๕ไ^๕น^๕แ^๕ท^๕ล^๕ง^๕ห^๕ล^๕้า^๕
ห^๕ว^๕ง^๕แ^๕ต^๕ย^๕า^๕น^๕ว^๕ิ^๕ศ^๕น^๕อ^๕น^๕
เ^๕า^๕เ^๕บ^๕บ^๕อ^๕ย^๕า^๕ง^๕ว^๕า^๕ว^๕ด^๕ะ^๕ว^๕า^๕น^๕
ถ^๕า^๕ง^๕ท^๕ุ^๕ก^๕ษ^๕ไ^๕ศ^๕ก^๕ม^๕ด^๕แ^๕ล^๕ง^๕

๑๐๖๔ ๐ น^๕ง^๕ท^๕น^๕จ^๕ก^๕ิ^๕ด^๕แ^๕ก^๕ว^๕
ป^๕เ^๕ล^๕ิ^๕อ^๕ก^๕ป^๕เ^๕ล^๕้า^๕ห^๕อ^๕ย^๕เ^๕ล^๕า^๕ก^๕ห^๕ล^๕า^๕ย^๕
ส^๕เ^๕ม^๕อ^๕ม^๕น^๕ุ^๕ษ^๕ย^๕ข^๕ง^๕มา^๕ค^๕า^๕ย^๕
เ^๕ก^๕ว^๕ป^๕เ^๕ล^๕้า^๕น^๕า^๕เ^๕ล^๕า^๕ด^๕ว^๕ัย^๕

๑๐๖๕ ๐ ม^๕อ^๕ง^๕ป^๕เ^๕ล^๕ิ^๕อ^๕ก^๕ม^๕ุ^๕ก^๕ป^๕เ^๕ล^๕้า^๕บ^๕เ^๕ย^๕
ส^๕ว^๕า^๕น^๕เ^๕น^๕ว^๕ล^๕ไ^๕น^๕เ^๕อ^๕ย^๕
ท^๕น^๕จ^๕น^๕ง^๕ส^๕ง^๕ว^๕ิ^๕ศ^๕น^๕ค^๕อ^๕ย^๕
อ^๕น^๕แ^๕ก^๕ว^๕า^๕ร^๕เ^๕อ^๕ย^๕ก^๕ล^๕ง^๕

๑๐๖๖ ส^๕ย^๕น^๕
แ^๕ต^๕ง^๕แ^๕ต^๕ม^๕
ท^๕ร^๕า^๕ย^๕ม^๕ว^๕ง^๕
ก^๕ล^๕น^๕เ^๕า^๕ป^๕ะ^๕ก^๕าร^๕ง^๕ ๑

ม^๕ง^๕ม^๕น^๕ต^๕ร^๕
ส^๕า^๕น^๕เ^๕ล^๕ว^๕
เ^๕ว^๕เ^๕น^๕ว^๕า^๕ย^๕
อ^๕ร^๕า^๕ม^๕ร^๕ุ^๕ง^๕ระ^๕ว^๕ย^๕เ^๕น^๕ ๑

ช^๕ะ^๕เ^๕ล^๕ย^๕ว^๕ั^๕ญ^๕
ช^๕อ^๕ข^๕ง^๕
ท^๕น^๕เ^๕ล^๕ก^๕
อ^๕ย^๕อ^๕ม^๕ญ^๕า^๕น^๕เ^๕ร^๕ว^๕ง^๕ ๑

แ^๕ะ^๕ด^๕ส^๕ว^๕ร^๕ค^๕
แ^๕จ^๕ม^๕แ^๕จ^๕ง^๕
ส^๕ว^๕า^๕ง^๕เ^๕ล^๕ก^๕
ร^๕ุ^๕ง^๕แ^๕ก^๕ว^๕เ^๕ล^๕ิ^๕ศ^๕น^๕ย^๕ ๑

ไ^๕น^๕ท^๕ร^๕า^๕ย^๕
ห^๕ล^๕ง^๕ม^๕ว^๕ย^๕
ก^๕ม^๕เ^๕ล^๕ก^๕
ห^๕ย^๕ง^๕ค^๕า^๕น^๕ท^๕เ^๕ล^๕ค^๕ม^๕อ^๕ย^๕ ๑

เ^๕า^๕ห^๕อ^๕ย^๕
ก^๕ล^๕น^๕เ^๕ร^๕ง^๕
ก^๕ล^๕ิ^๕ท^๕ิ^๕ย^๕
ก^๕ล^๕อ^๕ม^๕ไ^๕ห^๕เ^๕ล^๕ว^๕ิ^๕ศ^๕น^๕ย^๕ ๑

๓๐๖๖ ๐ วินวินน้ำซ่อนใต้
 ๔ ๔ ๔ เรือเรือซำกระจ่าย
 รอนรอนอ่อนแสงทราย
 ๔ ๔ ๔ เกลียวเกลียวลมโชนชน

ทรายหาย
 ๔ ๔ กลืนครน
 กาลจักร
 ๔ ๔ ๔ ชนช้อยลอยขวัญ ๑

๓๐๖๗ ๐ สายัณห์หัดวันคำเข้า
 แสงปลั่งทองคำแวก
 เงามไม้มั่งมาสก
 นิ่งเหม่อเชอเพชอน้ำ

แสงเมฆ
 ๔ ๔ ๔ ฟากฟ้า
 มนตรมิ่ง
 ๔ ๔ ๔ ทิวถันแลหาย ๑

๓๐๖๘ ๐ ทรายควันลับลับเงอม
 แสงปลั่งเมฆแรงเงา
 บุเรงร้องพร้าเรืองเอา
 บินสู้งยักไร

ชะโงกเงา
 ๔ ๔ ๔ หมูไม้
 ใจคู่
 ๔ ๔ ๔ เกาะร้างกลางชะเอ ๑

๓๐๖๙ ๐ สันธะวาเทวสัน
 ๔ ๔ ๔ รนรณชนรสสุกนธ
 วบวบหวนออกอัน
 ๔ ๔ ๔ สันสันเสยขวัญไหม

จินสวรค์
 ๔ ๔ ๔ มิ่งไม้
 เปล่าเปลี่ยว
 ๔ ๔ ๔ เหม่อไร้จุดหมาย ๑

๓๐๗๐ ๐ ใญ่ทรงรูรักไม
 ๔ ๔ ๔ เราว่างดินถวิลหวัง
 เเคอนควาแจ่มสกาวดัง
 หาวว่าหอห้องแก้ว

มารัง
 ๔ ๔ ๔ เปล่าแก้ว
 อักลัน
 ๔ ๔ ๔ หาดแพรวบรจรถล ๑

๓๐๗๑ ๐ ชะเลทองทอปลั่งรุ่ง
 มองเหม่อเปลอไผดผา
 เงามไม้ทอดมา
 ๔ ๔ ๔ เเคอนหลังชลนครบ้าง

สนธยา
 ๔ ๔ ๔ เปล่าร้าง
 เสมอนเพอน
 ๔ ๔ ๔ เทอถ้างโศกสลาธ ๑

● **●**

๑๒๖
๐ ทรัพยากรการเข้าถึง
แสดงแหล่งผลิตเกษตรพืช
เมฆลายรายลมกรด
ดินดานทางพวย

อนาคต
หขคยอ
กรวยทพ
ทรวงแหววแวจันทร

सं. ३३५६८८

๑ จะเลิฟนสวรรค์ก็หา
เปล่าเปลี่ยววิเวกมารุต
เมฆฉายราชมงคล
หยิบทิวทิศเทวมาง

พิเศษสุด
พัฒนา
นิมิตทิพย์
นั่งไขว่ห้าง

end

๑๑๑๑ ๒๒ ๓๓ ๔๔ ๕๕ ๖๖ ๗๗ ๘๘ ๙๙
๐๐ เสวยจันทร์เจ้าแหม่มพา
แพรวพรางพรายนาสาคร
ปลื้มวงศ์ลงหาด
พ่อนมั่งไม่ลืมหักแก้ว

นภาภาษ
 ๔
 คตินแพรว
 ๑
 ทราฮ้อน
 ๑
 เป้าแล้วเฮนไหน ๑

8053

๑๐๕
๙ แสดงจันทร์โคจรบนเรือน
๔ ขอมชนสถิต
๖ อภพชวชวด
๗ วางแปลาหงาหงอยละห้อย

สะท้อนจิต
กึ่งกอบ
โง่งเงา
ห่อหมกแห่งวณญาณ

4446

๑๐๘๖
๙ พระเลกแก้วภาพเพ็ญเกษม
แหวแห่งฟอสไฮรัส
พรายปลาพรางเกล็ดกลัด
เรอรงวาวนาละหอย

มดจิ๊ด
ร่วงพร้อย
พลอยพราว
เพื่อให้ระโยชน์ขวัญ ฯ

ਅੰਤਰਰਾਸ਼ਟਰੀ

๓๐๗๗ ๙ ๕ ๑ ๘ ๗
 © เวงชะเลนนเลาหลา
 เป็รยบว่าเสมอมาธา
 แต่โจนเล้าชะเลมา
 ๑ ๙ ๕ ๑ ๘ ๗
 น้าหมเรอมนนยราช

มัจฉา
หนึ่งได้
๔ ๔
เบ็นสอ
ฉาบปล้นมัจฉา ๑

๑๐๗๔ ๑. ฟ้า^๕น^๕ยอมอยู่ด้วย
แม่แต่ได้ชะเง้อ
สัตว์ถ้าหากันระยำ
เหลวเล่ห์มุนษย์เก่งกล้า

กฏกรรม
ป่าช้า
อย่างโลก
กล่าวไรสัตว์เสมอ ๆ

๑๐๗๕ ๑. เออชะเลเปรี้ยวว่าแม่น
ข้อมแสนหารักษา
แต่ชะเงว้างปัญญา
สู้เปล่ามฤตยูม้วย

มารดา กัด
บุตรด้วย
ยากขง
แม่นแล้วชนะโดน ๆ

๑๐๗๖ ๑. ถึงมุนษย์^๕ยว^๕เศษเก่งกล้า
ความเก่งตนจักมา
โคตรมุนษย์ชั่วเวลา
สนขงแสบเสมอวัน

ยากหา กัด
ฆ่าสน
ยคาทนง
ร้านใหม่ไฟสุญ ๆ

๑๐๗๗ ๑. โลกป่วน^๕อ้อมแสนให้แก้ว
เหลวเปล่าโดนมุนษย์มา
ทำระเบิดใหม่เดวสา -
ทำข้อยยับทุกหน้า

มารดา
ฆ่าเหล่า
รพัดน้อย
นั้นไรสัตว์โลกใหม่ ๆ

๑๐๗๘ ๑. ชาติมุนษย์^๕คู่จตุสัตว์^๕ร้าย
เลกว่าสัตว์สารพัน
เพราะสัตว์ไม่ฆ่าพัน
อันตงมารดาไร

เสมอกัน
กล่าวได้
มล้างโลก
ลึกขงอดสู ๆ

๑๐๗๙ ๑. วิทยาศาสตร์โรคร้าย
เมาแต่อุตสาหกรรม
มุนษย์ถึงล่อยอุกจา
เมาคลงมนแรงกล้า

ทำระยำ
ฆ่าพา
จนง
โลกบาปไปเสมอ ๆ

๓๐๗๔
 ๑๑ ชะเลเอ๋ยไกรเล้าเจ้า
 ทุมมนุชชาติโดงแดง
 ผลิตเลอตดาอวเวง
 เทพลเล่ห์สฤทธาพิไ

กลั้เกรง
 ขวร้าย
 ฆ่าโลก
 จ้งรับบุญ ๑

๓๐๗๕
 ๑๑ ชะเลเอ๋ยเจ้าโสภเสรา
 เราเบือกากสวะใน
 สักวาทนงตายไป
 แล้วทุมมนุชชาติไซ้

สิ่งใด
 ขวร้าย
 เปื่อยเน่า
 เสื่อมสิ้นสูญพันธุ์ ๑

๓๐๗๖
 ๑๑ วันเมษาเนาสน
 สรรพเสด็จจักแสนโสภ
 ถึงยุคแห่งเชอโรค
 อำนาจบาตรใหญ่ด้วย

สกลโลก
 หม่นเมว
 กรองพิภพ
 เบ้งร้ายมหันตา ๑

๓๐๗๗
 ๑๑ พานมุนุชชาติสร้าง
 เปล่านันสัตว์ชนิดใจ
 มั่นอยู่เพ้ออันใด
 อยู่เพื่อทำลายให้

หรือโดน
 ขวร้าย
 ในพิภพ
 โลกใหม่แหลกสลาย ๑

๓๐๗๘
 ๑๑ ข่าเสยงสายกลนชา
 วู้หวืออากาศ
 แพรพรายอยู่เกลื่อนกลาด
 วาวฟอสฟอรัสทั้ง

สาดหาค พรายเส
 โหม้พรง
 วาบับ
 กำให้ระหายน ๑

๓๐๗๙
 ๑๑ ทรายน้ำพล้นวูบแหว
 แสงมัวงน้าเงินคราม
 กนแก่อ่อนเกรงขาม
 เรือล้นอับปางย้อย

พลอยงาม
 ปลั่งพร้อย
 ว่ากุด ทรายนา
 วูบซำขวัญตอง ๑

๑๐๕๐
 ๐ เราลองเล่นไล่ล้อ
 มันวิ่งจ้องมอม
 ตะปบได้ปล่อยไปจอม
 มันชนไขเหลือทน

ปลอม
 แ่งปลิ้น
 เกลียวกลน
 วายถนหนาย ๑

๑๐๕๑
 ๐ ปลาทRAYวายเหวศพรัง
 ทราวช่วงเกาะแรงฟอย
 ตาวาวรุ่งระยาลอย
 เสดยแห่งเคื่อนทองละอ้อน

ยังพลอย
 กลนพอน
 โลกอน
 อยู่อ้อมเมฆหนาว ๑

๑๐๕๒
 ๐ เสถวนชวนเพอนชน
 รูปร่างกำรวกกับ
 ปุ่มฝักกลนวัน
 ทุกย่างก้าวพรารุ่ง

ทาลับ ตาแธ
 หมูกุ้ง
 พลอยพราง
 รุ่งน้ำชะเลดาย ๑

๑๐๕๓
 ๐ คาวเรยรุ่งรุ่งแรว
 งามกว่ารุ่งรัตนชาติ
 เพชรพลอยแห่งโลกธาตุ
 งามเช่นเกาะยกลอนฟ้า

นภาภาศ
 ทวหล้า
 เสมอทาส
 ฝ่องพุ่มวรรณศิลป์ ๑

๑๐๕๔
 ๐ ทรายคินเอ้ยทำนเน
 ถมคินคินคินองไหว
 กลางคกคณเฑียร
 หรือเปล่าเหมือนเราไซ้

หนาวไหม
 หวนร่าย
 เป็นเพอน
 หนึ่งใบเสมอนหิน ๑

๑๐๕๕
 ๐ ตินชาติชูช่ออ่อน
 แว่วแห่งห้อยบัวขาว
 เย็นฟ้าสนขั้วฐานาว
 อบอุ่นสักกิ่งก้อย

แสงดาว
 บัวพริ้ว
 หนกนก
 เปล้าเกื้อละเมอหาย ๑

๓๐๕๖
 ๐ สาขน้ำละเมอเชียวกล้า
 หินท้าวเทือกผาหลับ
 ปลาปูหม้อหอยจับ
 บัวแผ่นดินทรายฝน

ไหลกลับ
 ดินชน
 เพลงบ้า
 เฟื่องฟุ้งปรารถนา ฯ

๓๐๕๗
 ๐ โอ้คนนบาช่า
 จุมพิตเงาในนิมิต
 โลกธาตุทั่วทิศ
 หวาดชวชาติจักต้อง

ทำผิด
 รูปน้อง
 ไหวห้วน
 มอดม้วยด้วยฝัน ฯ

๓๐๕๘
 ๐ ชะเลหลวงนนช่อห้วง
 ทำมิ่งขวัญชาว
 วนวังแห่งน้ำตา
 คายเปล่าเวลาโสกไซ้

เสนาหา
 จ่อมไว้
 วนวัย
 หม่นไหม้เสมอผี ฯ

๓๐๕๙
 ๐ แก้วมณีนั่งโสกเศร้า
 แดกปิ่นปนกรวดบีด
 สูญเสียค่าสารพัด
 แม่แต่นาคางยอย

สาหัส
 ดำด้อย
 ผิดหมด
 หมั่นเย็บไขไฟ ฯ

๓๐๖๐
 ๐ ไหวถวิลอยู่ตราบนัน
 กระทั่งเดือนดาวดับ
 เห็นบนดาวอยู่ราวกับ
 หวังแต่ทุกข์โสกซ้ำ

กาลกับปี
 หมดฟ้า
 หินงั่ง
 ชนร้างห่างสูญ ฯ

๓๐๖๑
 ๐ พูนเมืองแมนแวนแคว้น
 นั้ดาคินหินขาว
 ข้าน้อยนั่งหงอยราว
 สาบแก้วเทพล้วนหน้า

ฟ้าสกา
 กลิ่นหล้า
 สัตว์ดำ กรรมแล
 น้าเศร้าบัดนี้ ฯ

© คณิตคนขี้บ่น

๑๑๕
ชูชานาถะเนอวับ

๓ ๑ ๒ ๔
ดาร์การว่งฟ้าคืบ

หายคงอกเฝ้าสรอย

๖
ทะเลลึก

๑ ๒
ตารางทอสอบ

שאלה נכונה

แปลว่า ต้นหญ้าเสมอ ๆ

๓๕๑๓ ๔ ๒๒
๐ ชะเลาะเมอกรวญกลืนเพื่อน

รวมขณาวลิตาวัน

แบบอย่างอย่างรูปสี่

ปลิวห่มโลกแล้วทั้ง

๖๖๘
ระออนจันทร์

211454

តបបញ្ជី

ททช. ไร่ฉัตรวารณ ๙

๑๑๐๘ + ๔ ๔ ๒
 © ชะเลเฮียตักคน

เมฆกลุ่มสสารปวยชาว

๒๙๙๔
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคล

ขอแบ่งเมฆหม่นบ้าง

บทสนทนา

รอบข้าง

047042

ช่างอย่างกว้างแสน ๆ

๑) ขั้นตอนแรก

ขอแปลคำใจไปสุด

เขตเทศบาลนครขอนแก่น

หนทางหายซ่อนหน้า

มหาวิทยาลัย

๕.๘
หว่านกล้า

4.1. เมื่อยหน้า

ภาษาเลอนลาว ๙

๓๓๐๖ ชี มูล ๑ ๒๔
๑) นาคางพราหมณ์ร่างทรง

หมอกคนตกอาถรรพณ์

หวานวิหคแห่งเกาะพน

เพลงกลอนนิพนธ์ของเรา

1991/1992

19

†
 គិរិវង្សបតី

กรมเจ้าท่า โทร. ๐๒-๒๕๖๒๒๒๒

๑ พระสุกรัฟรังแพรวแวรุงทัพ
ห้อมล้อมไว้มลายฉัตรแก้วกัน

๒ เพลาอุษาโยคคมโบกไม้พลั่ว
लगแรกแย้มขยายกลีบสุมาลี

๓ โขดเขาเรานั่งจ้องฝั่งฝัน
อาณาจักรอากาศแก้วทั้งปวง

๔ รั้ววังชะเลทอมรกดแก้ว
ฝั่งฟ้าค้อยค้อยพรังพรรณราย

๕ ปูลาดพระบาทจากฝั่งฝัน
เรืองรุ่งรุ่งฟุ้งฟ้าอำไพ

๖ เบื้องหลังเวงอ่าวเว้าโขดศิขร
ฐิติทรายแก้วแววเพชรพรังพราว

๗ ลาดพระบาทสุริยามาสู่หล้า
ทองคำเนอแก้วาวกลั่นสุนทรย์

๘ สุริยาค้อยแจ่มจ้านาที่ทัพย์
ทอทองแท่งแผ่พรังพรรณราย

๙ ไกรขลังมั่งคั่งทองคำดิเลศ
ปราชญ์เห็นเป็นเศรษฐีทางใจ

๑๐ สุริยาแจ่มจ้าประภัสสร
หวานมิติเลศล้ำไว้อักราว

เมฆเฉลิมเงินขวงร่วงแสงสวรรค์
ถึงตามชนสกาอวสานุสรย์ ๑

ปลิวหอมรสสุก้นช่อนวิสุทธีศรี
กลสมบุรุษหอยด้อยขวง ๑

ห้วงมหรณพลิบลิ่วใหญ่หลวง
ร่วงรุ่งประภัสสรแพรวพราย ๑

แววับระดอกลั่นฉาบเพชรฉาย
ประกายสีทิพย์อาทิตย์อุทัย ๑

วาวสุวรรณละอ้อนกลั่นระยับไหว
เมฆน้อยใหญ่ระย้าทองคำาว ๑

ขวงเงินพ่อนกลั่นฟาดหาดฟองฉาว
ทนายคมเขี้ยวเขี้ยวรมณย์ ๑

จากฟ้าระย้าระยับบัววิเศษศรี
ระริจกฝั่งฝันบันดินทราย ๑

ระยิบระยับกลั่นาวเนอแก้วฉาย
ทำทาบเศรษฐีสันดินไทร ๑

เกิดสิ่งสินทิพย์โลกเลอสมย์
ในสมบัติสวรรค์บันประทาน ๑

ซบซ้อนแสงวิเศษกำมหาศาล
ผสมผสานอนันตกาลลึกซึ้งไป ๑

๖๖ คติทิพย์หีบแจกทุกมิ่งขวัญ
 ดำนำโสดกฟ้าฝากเกล้าเกรียงไกร

๑๒

๐ อาจเห็นคุณค่าอันเงินทอง
มากับหมั่นปฏิบัติอย่างดี

๑๓ คัมภีร์คฤหัสถ์
คัมภีร์คฤหัสถ์
คัมภีร์คฤหัสถ์

๑๔ ตักดวงโอยทานหวานไม่หมด
เร็วสมาธิวิจารณ์แจ่มในใจ

ก้านัลโลกานุกโลกน่อยใหญ่
ปรารถนาใดตั้งขึ้นพลันมี ฯ

ตราป้องกันสิทธิบัตรลิขสิทธิ์
มีครบาอาจารย์สดำคัญ ๆ

สู่สันโดยโพธิญาณปัจฉิมวรรค
คุณก้านนอมตะดินไทร ฯ

ท้าวทศิธรพลสัตว์อสงไขย
เกิดญาณใหม่เหนือสมัยไม่ตาย *๐*****

๑๐๓๗
๕ !
๔

๙ ลมอันวิสุทฐ์ใหม่อ่อน
ชนก้อากาศหวาน
เบาะทรายอ่อนนอนปาน
หนนแก่นปรัชญาแก้ว

วิญญาน
ขงแล้ว
ปยุนน
ก่อฟ้าไอสุรย์ ๑

๑๓๗
◎ พันทรายกอนก่อบอม^{๒๔}
แล้วักขังวิญญาณ
ครุเศวกลนกรณผลาญ^๕
เหลวเปล้าคิดใหม่ได้

ปรากฏ
เท่าไร
แหลกล่ม
ดังไรคุกขัง ฯ

๑๑๐๕ ๔ ๕
 © ชลิตรายดมได้ทรง
 รวมหมู่เป็นหาดคำ
 เอนกายเล่นดองทำ
 นวลนัมบรรจจรณ์ไซร

พราयरบ้ำ
กำไ
ทำกษัตริย์
ดั่งได้ไอศวรรย์ ๙

๑๑๑๐ © ไชยธรรม์ ไชยธรรม์
รวมรวมสร้างปฐพี
ดินทรายไม่วิเศษศรี
ไฉนค่าแท้ออง

ทราบดี ดังฤ
กาชง
เหยียบย่ำ
บนขงดินทราย

๑๑๑๑ ๖ ๕ ๔ ๓
๑ เท้าเรานนแซ่นา
๔ ๔
ครนคณนมากรบกรรณ
ถว่าโลกใหญ่ไ้เสาล
เทวแปล่คิตอ้นค้อม

ชะเลหวาน
 อ่อนนุ่ม
 ยิ่งใหญ่ มนุษย์
 คำแท้ซากผี ฯ

๑ ใครใหญ่ในได้ห้ำ
ไผ่ใจทางนักร้อง

โกฏิบำเหน็จให้ตัวเอง
ใคร่ขโมยแหงพระมฤตย ๙

๑ สะกั้ใช้เหล้าสอนให้
ให้ไบยบวัด

แบบมาใส่ข้อศก
รไคใหม่บั้งเฮย "๗๐

๑๑๒๒ อโหมนุษย์ใหญ่กว่าพ
วารถนั่งพาทุกโ
วิญญานเจ้อตโ
เข่นมาวิสาขทศันด้วย

ผยองโต
 ๔
 เปื่อยวัย
 ๕
 กุดคำ
 ๖
 งงแล้วนางหลง ๗

๑๐๓๔ เป็นแถวตัวกว้าง
เรื่องอุกคตาริกา
หรรษมนุชใจเขลาอนา -
งานเงางงนกกแล้ว

จิตมา
พรางแพรว
ระยดอย
น้าส่อนโถง

๑๑๓
๐ วิจัยวิจารณ์ตมแรงไข
เรื่องเล่ห์การกษณะ
หรือเล็ดลอดยชนะสวะ
ใครไม่รักคัก

ศิลปะ ๑๐๐
วิเศษใหญ่
กรวยให้วิชา ๑

๑๑๑๕ ประการังสหเสณง
ตามเนนาเงินสวรรค
นทเกวทวังเกลิคอัน
ปลาหน่งเงินยวงไค

เสมอต้น
เสมอไว้
แดงช่วง
ว้ายโล้โศก

๑๑๙๖
 ๐ ตาหอยแน่นปลั่งน้ำ
 ริมแอ่งมรดกไท
 รุ่งรังแต่หนามไซ
 ตาแป้นวาวสวรรค์ทั้ง

เงินใส
 คลื่นพริ้ง
 เจ็บปวด
 คำไวพริ้ง ๑

๑๑๙๗
 ๐ คงปะการังรูปร่าง
 ว่าแห้วลอยไกวเปล
 ๕ ๕ ๕
 นาเขยวเป็ลยวขั้วเห
 เวื่อนปลิวอ้างว้าง

ทรายชะเล
 คลื่นกว้าง
 หายถั่ว
 ทามกว้างอนันตกาล ๑

๑๑๙๘
 ๐ งามหาดหินคลื่นน้ำ
 ๕ ๕ ๕
 ช่อนแก่นสารกาลสมัย
 ๕ ๕ ๕
 ธรรมชาติแต่งงามไป
 บกท่งน้อยนคไซร์

๕ ๕ ๕
 เขยระโน
 อ่านได้
 เรือเรือย
 มากซ่งสุดสว ๑

๑๑๙๙
 ๐ ระววยรวกนกคลื่นเพลว
 ๕ ๕ ๕
 เสี่ยงข่านาโลมคิน
 ๕ ๕ ๕
 ระเหยหายห่างห้วงสินธุ์
 ไปท้วงบพิภพสะท้อน

๕ ๕ ๕
 โขดหิน
 ดับร้อน
 เวื่อน
 คำแท้โอทยาน ๑

๑๒๐๐
 ๐ อจินไตยนับเม็ดน้อย
 ๕ ๕ ๕
 หีบรว้งโรยโปรยปราย
 ๕ ๕ ๕
 เวลาที่ท้าววาช
 มากเท่าทรายทองทั้ง

๕ ๕ ๕
 อนันตทราย
 คำพริ้ง
 แด่โลก
 คำไวพริ้ง ๑

๑๒๐๑
 ๐ กาลก่อนทรายนี้ไซร์
 ๕ ๕ ๕
 สูงลวสลายลงมา
 ๕ ๕ ๕
 ไทรถักขมย้อยปรัชญา
 ๕ ๕ ๕
 รุขอมถ่อมเป็นด้วย

๕ ๕ ๕
 ภูผา
 บันเมี้ยว
 โห่อยู่ยง
 เค้นพันปฐพี ๑

๑๑๒๔ ๒ ให้เข้าใจแจ่ม
ชัดอยู่เหนือมรรตเจ้า
ญาณทิพย์ยิ่งใหญ่
นักนั่งมองผ่องแผ้ว

โลกธรรม
เร่งแล้ว
วิสุทธิทัศน์
เหอพันสัณตวิสัย ฯ

๑๑๒๕ ๒ ออมแววดาวใสไว้
เห็นค่าโลกพิจารณา
จริงใจใฝ่แสวงหา
เกิดมั่งมั่งกลกล้า

แววดา
ถ้ำฟ้า
ผลเลิศ
จรรยาสถลสมัย ฯ

๑๑๒๖ ๒ นอนในเปลคลื่นม้วน
น้ำอ่อนหวานใสสออน
ลายกนกกลั่นกรวญวน
ลมสนนวลรายละอ้อน

เสมอหมอน
ฟ้ายพื่อน
วาดทิพย์
ด้นร่อนผ่องคัน ฯ

๑๑๒๗ ๒ นาใตวิสุทธิขันธ์
ฤาไกรธมทำระยำ
ปัญญาไม่ครอบจำ
แสงสว่างไกรธมกล้า

ขันติธรรม
ต่ำชา
พิษใจ
กล้าร่ายให้โถน ฯ

๑๑๒๘ ๒ ฟ้ากฟ้านไม่เปื้อน
เมฆไม่เปรอะความวิเวก
ปวงดาวไม่รกรอก -
ฟ้าไข่คุกเดือนจำ

เปรอะเมฆ
แห่งฟ้า
ภพแห่ง จามน
บ้ำชาดาวโถน ฯ

๑๑๒๙ ๒ ความไพศาลแห่งฟ้า
สูงส่งกว้างไกลขนาด
ลึกซึ้งไม่สามาร
ถับกว่าสัตว์คืบได้

นภากาศ
ที่ไร
มองค่า
กว้างรู้ถวิลถึง ฯ

๑๑๓๔ ฐิ ๓ ๑ ๒ ๒
 ๐ นาโธขงขุ๑น๑ไซ๑

มองไม่๑เห็น๑วิ๑ส๑ถ๑ค๑
 บั๑ญ๑ญ๑า๑ย๑า๑ร๑ค๑
 ใจ๑ข๑ง๑เด๑ก๑า๑ท๑ิ๑ย๑แล้ว

เส๑ย๑ศ๑ร๑

ด๑ง๑แ๑ก๑ว๑

ก๑ว๑ง๑ง๑

เพ๑ริ๑ศ๑ม๑เพ๑ร๑วิ๑เส๑ษ๑เส๑ม๑อ๑ ๑

๑๑๓๕
 ๐ ละ๑เม๑อ๑ย๑น๑ว๑น๑ว๑า๑ย๑น๑

เส๑ย๑ง๑ค๑ล๑น๑ล๑ม๑ก๑ระ๑ข๑บ๑
 ก๑ค๑ิ๑ธ๑ร๑ม๑ท๑า๑ท๑ิ๑ศ๑ส๑ิ๑บ๑
 อ๑อ๑ม๑ค๑า๑ว๑ิ๑เส๑ษ๑ส๑ู๑ด๑แล้ว

ข๑ะ๑เล๑ท๑ิ๑ย๑

ส๑ง๑แ๑ก๑ว๑

ป๑ร๑ย๑ส๑ง๑ ข๑ด๑ง๑น๑า

ไ๑ส๑เ๑ก๑ล๑้า๑ก๑ล๑อ๑ม๑ข๑ว๑ญ๑ ๑

๑๑๓๖ ๒ ๑ ๒ ๒
 ๐ แ๑ก๑ว๑ม๑ณ๑น๑อ๑ยุ๑ค๑ว๑ย๑

เป๑อ๑น๑เป๑อ๑ย๑ป๑น๑อ๑จ๑ม๑
 ส๑ค๑ว๑า๑ท๑ิ๑ย๑ข๑ง๑ส๑ง๑ส๑ม๑
 ไ๑ด๑เป๑อ๑ย๑เป๑อ๑น๑เป๑ล๑้า๑ไ๑ห๑ว๑

โ๑ค๑ล๑น๑ต๑ม๑ ก๑ด๑

ห๑อ๑น๑ไ๑ด๑

ใจ๑ท๑ิ๑ย๑

แ๑จ๑น๑ข๑ง๑วิ๑เส๑ษ๑ศ๑ร๑ ๑

๑๑๓๗
 ๐ ข๑ะ๑เล๑เ๑ย๑ก๑ร๑ว๑ญ๑ก๑ล๑น๑ก๑ร๑น๑

ไม่๑เ๑น๑ห๑อย๑ห๑น๑า๑ย๑ด๑า๑ไ๑ร๑
 ห๑ล๑ง๑ข๑ด๑ง๑ห๑ล๑ง๑จ๑าก๑ไ๑ด๑
 ห๑ก๑ส๑ง๑เ๑ห๑ระ๑ชา๑ค๑ู๑แ๑

ห๑ว๑น๑ไ๑ห๑ว๑

เ๑ง๑แ๑ก๑

ไ๑ห๑ญ๑ข๑ง๑

ท๑ก๑ว๑้าง๑ไ๑ห๑ญ๑ห๑ล๑ว๑ง๑ ๑

๑๑๓๘
 ๐ ข๑ว๑ง๑ม๑ร๑ม๑ญ๑เ๑า๑น๑ง๑ม๑น๑

ค๑ก๑ร๑ว๑ม๑ส๑า๑ย๑ส๑ม๑ท๑ร๑ไ๑ท๑
 ร๑วม๑เ๑น๑ค๑ล๑น๑ค๑ร๑น๑ไ๑ห๑ก๑
 น๑อ๑ย๑ห๑น๑ง๑ร๑ู๑ร๑วม๑ส๑ร๑้าง๑

ล๑อ๑ย๑ไป๑

ไ๑ห๑ญ๑ก๑ว๑้าง๑

น๑ั๑บ๑ไ๑ย๑ ถ๑้ว๑น๑แ๑

ส๑ง๑ร๑ู๑น๑ก๑ม๑า๑ ๑

๑๑๓๙
 ๐ เ๑น๑อ๑ก๑ว๑า๑ท๑า๑เ๑ง๑ห๑ล๑้า๑

เ๑ก๑ก๑พ๑อน๑ส๑ิ๑บ๑ท๑ิ๑ศ๑
 เ๑ย๑บ๑เ๑ก๑น๑เ๑ก๑น๑เ๑ระ๑จ๑ิ๑ด๑
 ร๑็๑ว๑เ๑ร๑็๑ว๑เ๑ร๑็๑ด๑น๑บ๑้าง๑

ศ๑ก๑ด๑ส๑ท๑ธ๑

ไ๑ห๑ญ๑ก๑ว๑้าง๑

ร๑ู๑ล๑ห๑น๑ง๑ ถ๑ง๑ด๑า๑

อ๑ย๑า๑ม๑ล๑้าง๑พิ๑ภ๑พ๑ส๑ลา๑ย๑ ๑

๓๓๘๐ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๑ เหนือทุกเหล่าสิ่งทำ
กับปีกว่าโกฏีชีวิต
มนุษย์อันถึงกระจิริด
โกลนเล่ามาตนด้วย

อกนิษฐ์
ไม้ม้วย
วูบหนึ่ง ถึงฤ
แบ่งร้านรศกุด ๑

๓๓๘๑ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๑ อุ่นพันภาสุมกรแก้ว
ลอยอยู่หลายโลกธาตุ
ชะเลเมฆขงวสทระอาค
กุดคำธาตุสสร้าง

อวกาศ
ว่างร้าง
เอนอน
สังขงวิเศษวิศาล ๑

๓๓๘๒ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๑ วารหนึ่งเมฆบวยแก้ว
ต่ำอยู่มาตาฟอย
เมฆแผยบวยการคอบ
เปลืองแก่นสนโสภสร้อย

ฤาถอย
ร่วงย้อย
เหลวเปล้า
หลังเสรวาสมโกลน ๑

๓๓๘๓ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๑ ระวังตั้งใจวิเศษไว้
ลอยถ้วอิสระวิเวก
รวมทิพย์ร่วมเป็นเอก -
ตกอย่างฝนฉ่ำหล้า

เสมอเมฆ
ทั่วฟ้า
ภาพใหม่
เล่ห์กลแก่นสาร ๑

๓๓๘๔ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๑ วารนเมฆไม่ไข
ลอยถ้วโสมถมสวาย
ก็อิสระไม่เลยเมฆ
สูงอยู่รูแจ่มจ้า

เจ็บเลบ
ฟุ้งฟ้า
กิดใหม่
เกอหล้าสนสนัย ๑

๓๓๘๕ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙

๑ ผล็กโสมปดชาติแก้ว
เรื่องรุ่งสมธิอัน
เห็นธาตุทิพย์สามัญ
ไหวกร้วยโกรธขง

เกาะเ็น
ล็กขง
เหนือโลก
นำสนทิพย์วิสัย ๑

นางนัจจาวิภาวณิช

๐ โอ้วันศุกร์ตมทุกเทวโลกธาตุ
ลมหอยโรยข่มองหาหอนระรวย

คลื่นไหวสะเทือนที่มาจากท้องฟ้า
ความถี่สั้นหรือยาวก็ได้ อย่างใด

๒. นวทรายณะม้ายปุโยโกมทิพย์
พระสรียาทองห่อละอองเงินขวง

สูงลิบลิ้นน้ำหน้าผาหลวง
มาทรงความพลึงพลึงรมณีย์ ๙

๖ ผู้คนรักก่อนจะสนใจไปภายหลัง
สิ่งหนึ่งซึ่งหมายถึงความรัก

ภาคทรายขับไวไห้มองศรี
กลอนบทนรราชชาชวน ๑

๕ รัชชเลขังลออรอยนางว่า
ตะทอนจิตรกิตติงโศครวนทัตตา

^๔ไว้บนฟองคลื่นที่หน้าหาดทราย
อันเจียนเสี้ยวขวัญสนทราวง *

© กองนวัตพัฒนการศึกษาระดับ
เสนอแนะแนวทางการวิจัย --

[illegible]

๖ ปุ๋ยป๋อยผสมปุ๋ยเร่งการเจริญเติบโต
แคว้นจ้าวเจ้ากรรมนาย

น้ำมะนาวผสมอาหารสำหรับปลา
ลดของฝากแหวไว้ให้นาง ฯ

๑) งาม โคม่อ่อนช้อยแน่นงอนัก
ณเรติน้ำฟ้าบนรูปเอนาง

เพลงรักเจ้าอยู่หัวมยุรี
ไว้อาลัยแด่พระเจ้าบรมวงศ์เธอ กรมหมื่นมกุฎราชกุมารยาทรพีริพัท

๑๒๖ บัณฑิตหากรายไร้นางแก้ว
ความหลังน้อยน้อยลอยตามลม

ความเคลื่อนไหวล่าสุดจากสมาคม
ไว้นพบหน้าตาอย่างนี้

๕
๖
๗
๘
๙
๑๐
๑๑
๑๒
๑๓
๑๔
๑๕
๑๖
๑๗
๑๘
๑๙
๒๐
๒๑
๒๒
๒๓
๒๔
๒๕
๒๖
๒๗
๒๘
๒๙
๓๐
๓๑
๓๒
๓๓
๓๔
๓๕
๓๖
๓๗
๓๘
๓๙
๔๐
๔๑
๔๒
๔๓
๔๔
๔๕
๔๖
๔๗
๔๘
๔๙
๕๐
๕๑
๕๒
๕๓
๕๔
๕๕
๕๖
๕๗
๕๘
๕๙
๖๐
๖๑
๖๒
๖๓
๖๔
๖๕
๖๖
๖๗
๖๘
๖๙
๗๐
๗๑
๗๒
๗๓
๗๔
๗๕
๗๖
๗๗
๗๘
๗๙
๘๐
๘๑
๘๒
๘๓
๘๔
๘๕
๘๖
๘๗
๘๘
๘๙
๙๐
๙๑
๙๒
๙๓
๙๔
๙๕
๙๖
๙๗
๙๘
๙๙
๑๐๐

มีวางวาทะหนึ่งหาหนิศาสถมัย
ยิ่งคิดไปแทนหาอนาจาร ฯ

๑๐
© อโนชาพาน โหมนแลว
ไรโรตชาติชาวแกงชนชาน

๑) ฟองคลื่นครนครนนตอนจิตร
มีรั้วถวัลย์ถึงกับแก้วแตกไป

หรือนางแก้วมณีรังอวสาน
ตักดานอ่ยห้วงแนวเปลวไผ่ ๑

ให้ครุ่นคิดพิจารณาว่าแท้จริงแล้ว
กับเท่าไรเคยยอมจำนนทำลาย "๓๐"

๑๑๖๖ ไปไหนอากาศแก้ว
ไปสู่อากาศ
เทพมุนียาสาส์
ในคำอธิษฐานว่า

วิสุทธิ
กว่า
ใหม่
ร่วมสร้าง

๑๑๘๒

๑ สอนกษณพาทองเทวเว
หลายยานนาชะเลงาม
หลายศิขระงอนเงอมหาวม
ในแก่นธรรมาชาติแก้ว

๔
เวียงสขาม
๕
เทรศแพรว
๑๕
หวานแสนห
๑๖
คำขำนโหสวรรณ ๑๖

๑ วันทรงฉมนมอมถ้ำ
 สุธงษกัณฑ์แรงกาย
 บันดาลใหญ่สูงสาย —
 เหนอยอ่อนระไทยเสวราสรอย

เหลือหลาย
 ไม่น้อย
 เมจกัม หัมแฮ
 รนชอชวาลโอน

๑. เกษนท่วงโยเกตุวัน
แรงอ่อนอาจโรกโหด
ขอร้องคนของโปรด
ยาโหม่งเกศวยไซร์

วิกาลโกชน^๔
 เบ่งร้าย^๕
 โอสด^๔ หนงนา^๔
 ดนชงชาติ^๔ป^๔

๑๖๖๐-๕ ๕ ๒๒
๑ จิงสูตุนนปฐ
๕
สนกคณโอสถอด
๒ ๕๕
บรรณคองงานงค
๕ ๑ ๕ ๒
หมายเพอชนพินไข

อุโบสถ ที่ลพ
 ขากใต้
 งามใหม่
 ดินให้พลึงขาว ฯ

๑๑๕๑ ๔
๐ บันอดตจากป่าช้า
ไหลหลังทิพย์คงเฝ
วรรณศิลป์ส่วยศิลป์ห้วง
หมกมุ่นใจไหลล้ำ

ความหลัง
ส่งฟ้า
วิเศษใหม่
จอมแล้วโลกย์ ๑

๑๑๕๒ ๔ ๕ ๕ ๕
๐ ระลอกคลื่นนเทียวทง
หาหว้าพามารค
ทพสุตรขงวิเศษสุด
แสนล้ำไกลวิชาแก้ว

พระสมุทร ถัด
เหี่ยวแล้ว
แสงแก่น สารนา
เทือกวิชชาขลัง ๑

๑๑๕๓ ๕
๐ ไหวมรคระลอกแก้ว
เพลงกลอนลมแมนคว
เวฬุสพรังสงเขรสการ
ไหลบ่าคคิทธิพร้อย

ผกายพราว
รุ่งย้อย
ชูชา
แจ่มแพร่ไวจสมัย ๑

๑๑๕๔ ๕ ๕ ๕ ๕
๐ ไหวมรคระขยับรุ่ง
โคลงกลอนครันกาพพราว
พระสมุทรสนนันทนาว
นองบาคคิพ่ายอ

ผกายดาว
พรั่งพร้อย
ฟ่องแสนที่
อ้วนให้ดินถวิล ๑

๑๑๕๕ ๕
๐ ดวงใจไปป่าช้า
ลมแห่งอารมณ์โบก
นำดากว่าฝนไซก
ร้อนช่วยเย็นซากไซริ

เผาโสก
เป่าใหม่
ชุมชน
อยู่ซ่งเสนอสักปี ๑

๑๑๕๖ ๕ ๕ ๕ ๕
๐ โอรู้งดาวท่งของ
ลับลวอยู่ลับสวรรค์
หลงลับกว่ากบปีบกลับ
สองแต่รอกพหนา

มองกัน
สู่หล้า
ขวัญต้น
ต่างฟ้าต่างถิ่น ๑

น้ำท่วมไทยเพราะใครอำมหิตฆ่าป่าไม้

๑ ฆ่าป่าไม้สลายโล่งเตียนແຫລກ
เทือกขุนเขาโล้นป่าเลือนล้น

ดินแยกแตกกระแหว่งแห้งแล้งกร้าน
มีนาແຫລกกลายเป็นทะเลทราย ๑

๒ สัตว์ร่อยถ่านร่านงเงินทอง
น้ำจืดฆ่าไม่ตายมากมาย

ปล่องล้างผลาญทุกน้ำสยามหาย
เห็นเอกลูกหมายรัฐไว้เคียงสาธา ๑

๓ สับสนดุนไฟใหญ่ก็ไหลหลั่ง
มีอาชญาชนชาติพันธุ์นั้นมา

อดดับทั้งหลายไว้คุณค่า
ก็หลากไหลน้ำท่วมบ้านท่วมเมือง ๑

๔ เจกเจาหนาทรวมทลายป่า
แล่นไทยไม้ใครใครซเคื่อง

หาจึงพิโรธร้ายแรงเอาเรื่อง
โคตรเข่งถ่างผลาญมารแผ่นดิน ๑

๕ นานากับเขวไหลหลาก
หลากหลายสายแควทุกน้ำ

จากภูผาขั้วขวามาสิ้น
ก้นอกก้นเมืองทมนครม ๑

๖ อีสานกษานจอมจมน้ำตาย
กลางเหนออกเหลอทุกกระษาม

บักษได้ก้นรอกใหม่ใส่ขม
เจ็บแสนสาสมอุทกภัยเหาล ๑

๗ สัตว์ร่อยถ่านสรวนเรณผลาญป่า
แถมเอกลูกหมายอยู่ชั่วกาลนาน

อ้งเว้งรำคาไม่มันหวาน
เพราะเจกกินบ้านผ่านเมืองไทย ๑

๘ น้ำจะท่วมแสนสุดแสนสยาม
กฎหมายมฤตยศศักดิ์สาอะไร

จะจมนานาแสนทุกสมัย
ใครใครก็เหยียบฆ่าทำลาย ๑

๙ ภูผาป่าไม้ไว้คุณค่า
เหลือแต่โคตรสัตว์โรงเลื่อยไว้

ฆ่าไฟสนจบเสร็จสยามหาย
ใช้สับฟันรื้อบนต้นสกุลไทย ๑

๑๐ ให้ถ้าสัตว์อยู่เห่นเอกลูกหมาย
เอรีดรอยขุเข้าสาถลไกล

ไว้คือรื้อป่นกันทุกสมัย
เมืองไทยเมืองล่อยหัวรอยเอช ๑

ทรงชน

๑๑๖๔
 ๑ สานามหลวงมะขามหมื่นชัย หลายสมัย
 ใครมาแขวนคอใคร ช่อมได้
 สุดแต่หมู่เมืองไกล ไปด้อย
 เหนือกว่ากฎหมายไซ้ร้ จังใช้กฎหมาย ฯ

๑๑๖๕
 ๑ สอมวลสัตว์รวมสร้าง สัตว์เมือง
 เม้างงกโกรธเคือง ชุนแก่น
 คัดจิวว่ารุ่งเรือง อนารยะ สดุดแล
 บำเดือนล้อยแน่มแน่ม ทัวทำโทษแลน ฯ

๑๑๖๖
 ๑ อโหรู้บาดก่อนไร่ เคียงสา ฮะสา
 ขาดกำศึกษาหา เรืองบ้า
 ศาบจากชาตีสานา ระอาด้อย
 เมามัวอัคตากล้า เบ่งหล้ากะถาหลวง ฯ

๑๑๖๗
 ๑ โศตรถึงงังงัน ฮิตเลื่อร เชื้อชา
 เลิศกว่าโลงเหล็กเบือ เบ่งบ้า
 อูจจาระข้อมหอมเหม็น ค้ารวจ ทหารแธ
 เล็ดแต่ตนใหญ่กล้า ล้อยคำวิญญาณ ฯ

๑๑๖๘
 ๑ เชิงวรสถานห้ามเหย โทษแลน
 โลกด้อยสดุดแสน เบ่งบ้า
 อำนาจขังกแณ กินชาติ
 หมาวัวเลือดตาชา แก่กล้าสามานย์ ฯ

๑๖๘ ๑ อุตานสันชาติแล้ว
เมามัวเผด็จการทราม
ภพโชนแรงไกลสาม
เล็ดชวทรชนไซ้

๒ หรือสยาม
สัตว์ร้าย
สลุด้อย
ห่างให้ลับหาย ๒๑๐

โณคของฉันทอยู่ปรโลก

๑ อากิยังสถิตคู่ฟ้าทิพย์
เอกภพหรือเขาชอใคร

๒ เดือนดาวระยิบระยับบ่อสงไขย
โณคที่โชนใครราชจักรวาล ๑

๓ สุริยาบ่คำคำฉายแสง
เพื่อสันติสุขแหล่งหล้าชานาน

๔ แสงแสงโอชทานค่านหาศาล
กระทั่งศิริงานฟ้าก็ปรวน ๑

๕ แม้จงหรดใส่เดือนกับบนแดน
มัจฉามหาสมุทรก็มอมพล

๖ จากแผ่นดินอยู่สุขไปทุกที่
เสมอโณคที่พร้อมทุกภพไป ๑

๗ วิหคเหินหาวบ่เข้ชอทำ
แต่มนุษย์สามัญในเมืองไทย

๘ มัจฉามิเข้าน้ำอย่างสย
นาขทุมนใหญ่ขุดเล็ดทุกภพไป ๑

๙ ต้องเข้าดินกินแดนเข่นหมู
ย้ายบ้านแสบแทบทุกเดือนบ

๑๐ กุดคูขึงจงหรดผี
ไม้มืดคนทรพิษสันตนเอง ๑

๑๑ กำนิมยังใหญ่คือเงินทอง
ร้อหินเสริมฐกิจหม่นอลเวง

๑๒ หยิ่งผของยึดเงินชั่วโงเงง
ข่มเหงชั่ววิตุนจินรันคร ๑

๑๓ สะดุ้งดินขมขมบรมอุปสรรค
โลกนมี โณคทำงานทน

๑๔ ทุกขหนักทั้งต้นและถลับพัน
โณคฉันทอยู่ปรโลกโชคทวี ๑

๑๑ สยามปฐพีไม่มีทออยู่
ต้องมัจฉาข้าวน้ำเขาหากิน

๑๒ โกงกินเขาอินสุขหมั่นแสน
วิปริตผิคลอบาทั่วไปทั้งนั้น

๑๓ เงินทองเท่านั้นคือพระเจ้า
เป็นต้นขมหัวเหล่าสาธารณ

๑๔ เมื่อไหร่ใครรู้สึกสำนึกได้
จะสร้างบ้านลอยฟ้าอยู่สักวัน

๑๕ ขาดขว่ม่วงกแต่เงินทอง
นายทุนที่ดินทวีเจริญไฉน

๑๖ กุลคุชวาทนหนสน
แล้วคนคดงูสัวสารพัดกัณฑ์ ๑

๑๗ กับแก่นท้าวชื่อนรทศวรรค์
ประเทศฉินชาติมาสาบานชัย ๑

๑๘ กราบคำเจ้าทอดค้ำมหาศาล
ดักคานนักรบญ้ย่อยยุติธรรม ๑

๑๙ แสบแทบตายเรื่องคินเทมิหมั่นคั
มันก็เฒ่ามาอากาศสาขายหาใจ ๑

๒๐ นิป่องทศนะอินอันยิ่งใหญ่
สูบเลือดไปให้ไทยแข็งตาย ๑

บันทึก

๑ ก่อนหน้าจะโพธิ์เถลไถ่เวหาส
สังเวทราเหงาทางของมวก

๒ กระจิบจับหนอนบ่อนลูกน้อย
ละอ่อนออเซาะแม่แซ่ซ้อง

๓ นางนกกทหาหนอนกระจิริด
บินตามใกล้ไฉจิกเร็วไว

๔ ที่ไหนแล้วลูกนกจะนักร้อง
กว่าจะซังดังน้ำใจว่าค่านาง

๕ แสงสุริยัสดกวงังค์ครั้งสุดท้าย
ภาวนาชวนให้น้ำตานอง ๑

๖ เกาะคอยที่กัมมะเคอปล้อง
ร้องขอเหี่ยวเหี่ยวพร้อไป ๑

๗ ตึกแดนนิคินิตบินขวกไขว่
บ่อนให้ลูกอ่อนจามอ่อนแรง ๑

๘ วิญญาณซึ่งเสียสละกล้าแข็ง
พ่อแม่อีกแห่งแล้งจมนครทราย ๑

๕ ขอนกน้อยนดแล้วคิดถึง
เปรียบสุริยันจันทร์ราວควาย

๖ ข้ามยอขว้าออกศัญญ
ทุกสิ่งเหมาเอาแต่ใจตน

๗ ขี้สีกว่าบักพลัดพราก
จนพ่อแม่แก่ชราช้านาน

๘ เวรกรรมใดในปางก่อน
นัวเมาหมกมุ่นสืลปะวิทยา

๙ นกละอ้อนสอนบินส้นแล้ว
ถึงตายให้โลกรู้แรงใจ

๑๐ แต่สัตว์ละวาคท้อยู่ขอเท่ง
เบบแรงกรรมลิกขงถึงคราว

พ่อแม่ชงวาวหนึ่งจะสูญหาย
จะมีใครท้าวทำสากล ฯ

ถ้ารู้สันตมบุญคุณทำนสัคน
เกกชนอัมมะหิตนิจกาล ฯ

จากลัภมิเคยกลับเขยมนบ้าน
นกกินทุกขะเสทาเท่งชวาว ฯ

เสียมสอนปฏิฐิให้แก้กล้า
จนทอดเท่งชวาวมิอาลัย ฯ

แต่ลูกแก้วบักหักจักบินใหม่
ว่าในนามณรู้งราว ฯ

ชงวาวจะออกศัญญรู้งราว
ให้เราร่อนสนวิญญาณเอย ฯ

๑๑๐ วันหนึ่งรับข่าวร้าย
คือแม่เสียชีวิต
สอนใจเร่งอุกคิต
อันพระพุทเจ้าได้

สลจิตร
บ้วยไซ้
ไทรลักษณ์
เปล่งไว้สัจธรรม ฯ

๑๑๑ กรรมเก่าเหตุทำนสร้าง
ไหลหลงอัสสุชนอง
ชกเท่งเบบของ
แรงแต่พิษร้ายด้วย

ผลสนอง
คราบม้วย
นรกอน คังญา
เราร่อนผ่นไถน ฯ

๑๑๑๒
 ๐ ไปลดนิ้วนิ้ว
 โสกลสู่นนศรีปราชญ์
 ไหว้ศพนั่งชมหยาด
 นองท่วมอกใจสะท้าน

๑๑๑๓
 ๐ ชปะขาวหนึ่งใหญ่ทรง
 เกะทำโลงนิมิตเลิศ
 ทูตทิพย์ขาวประเสริฐ
 สมัยสู่มรคาแก้ว

๑๑๑๔
 ๐ หลงชลเนตรเออลัน
 มาแต่ละหานหัวใจ
 มาช้ากว่าใครใคร
 เจ็บนั่งปวดรวดร้าว

๑๑๑๕
 ๐ วันอดตรึกแม่ขง
 หลากเล่มสมุดไทนัล
 วานลูกอ่านลูกริน
 ในทกลอนเศร้าสร้อย

๑๑๑๖
 ๐ ชนออกปากให้
 ย่ำอ่านสะอึกสะอื้นเลย
 อารมณ์อ่อนไหวเคย
 อันส่งให้ลูกแก้ว

๑๑๑๗
 ๐ ตะวันรันทิพย์ร่วงรุ่ง
 วัลลภสังขร
 เรือเรือแม่แสนอนอน
 หดหู่ไม่เห็นกาน้ำ

นครศรีธรรมราช
 ที่บ้าน
 ชลเนตร
 ทูกษัตริย์วิญญาน ๑

งามเพริศ
 ยิ่งแล้ว
 นำส่ง ถึงแม่
 แก่นฟ้าดินขลัง ๑

วินโหล
 สั้นเศร้า
 ในโลก
 อยู่ร้อนระทมขวัญ ๑

วรรณศิลป์
 เสน่ห์ย้อย
 ชลเนตร
 ปลอ่ยพุ่มมณี ๑

หยุดเฉย เสนา
 เกิดแล้ว
 เสวยบ้อย
 ดั่งขงเสนห์ศิลป์ ๑

กลดนครฯ บวรแฉ
 ขอบฟ้า
 หลับอยู่
 เข่นตลกดไป ๑

๓๓๖๘
 ๐ พระสงฆ์เสวตแซ่ซ้อง
 มิตฺรหมัญญาคิตฺตบโจ
 จมเทศนํหนังกัณฺหาใน
 เสรีงสังพระแล้วไซ้

มนคชัย
 ฝังไห้ว
 นคคำ นนนา
 ราชรื่องรำละคร ฯ

๓๓๖๙
 ๐ เจ้าเงาะเงาะเงาะพื่อน
 ร่อถ่อรจนาท่า
 ขอเวงพู้หงาข้า
 เทอแรงเงาะนาคีลป้อ

ร่อนระบำ
 ทำลือ
 รำราช
 อยู่เฝ้ากล่อมขวัญ ฯ

๓๓๗๐
 ๐ ตะลุงโหม่งถึงโหม่งแล้ว
 โหม่งเหม่งกลอนตลโหม
 คักตันแจ่มแสงโสม
 เสมอเม้มองเห็นได้

เชิดโหม
 ปัก
 วิสูตรส่อง
 ส่องไวจันทรฉาย ฯ

๓๓๗๑
 ๐ บุพเพตฺตสมย์ไถ่แก้ว
 วิเวกคุเหว่าผสมผสาน
 ลมไซ้ซ้อสุคันธมาลย์
 อรุณเรนเรอฟ้าแพร่

ข้ามขาน
 เจอยแจ้ว
 หวานขน
 รุ่งแล้ววิสูตรไส

๓๓๗๒
 ๐ ตันถนนสรปราชญ์ช้าง
 บ้านท่าหนอตค่านถ
 ศกแม่อยู่เจ็ดวัน
 ลูกแต่งโหมขาวอัน

วัดจันทร์
 เขบนน
 จักเกลอน แล้วแฉ
 ออกไว้อาลัย ฯ

๓๓๗๓
 ๐ ตั้งขบวนไปสู่หน้า
 ป้าพาหระนาตประโคน
 รอยนตร์แหวกโสม
 อันแม่เคยเร่คำ

เมืองโหม นัสแม่
 เฝ้า
 ลาดลาด
 ชงขาวเหนยวเหลือง ฯ

๐๐๗๘ ๐ เป็ล็องใจโหวสั่วเสว้า
 สมัยแม่วะทดทุกขวัน
 ทองร้อยกว่าบาทถั่น
 ไปสู่มออันไซร์

หนาวขวัญ
 ยากไร้
 แปรเปลี่ยน
 หมั่นใหม่หมองศรี ฯ

๐๐๗๙ ๐ อัญชลิตถ์แดงอัน
 แทนช่อบุหงาโนวาระ
 อาลัยอยู่ทุกขณะ
 อย่างองสะเทือนแผ้ว

อักษร
 สุกท้าย
 ก้าวย่าง
 ออกใหม่ไส้ม ๖๐

๐ ใ้อั้วว้อเจอนาด
 เกว่งมกัทธิธรรุทรรถัง

มัจจุราชเจ้าอะคร้าวขลัง
 สังขตแหกสลายละลายดิน ฯ

๐๐๘๐ ๐ สีนวนซทเสนแสร้า
 แม้วปรัลล้าลา
 บุญคุณทเมตตา
 บ่าวเทอดขวัญนางแก้ว

สนธยา
 โลกแล้ว
 เต็มเปี่ยม
 สู้ฟ้าเฉลิมขวัญ ฯ

๐ จันทนกะพ้อพ้อเวลา
 ทอมก้าชาวลัย

ขอออกฟ้าเอ๋ยให้ โจน
 ในชาติหน้ามาเกิดใหม่ ฯ

๐๐๘๑ ๐ จันทนกะพ้อพ้อเวลา
 ขอเพิ่มขวัญ
 สวรรคยอมแต่มิ่งขวัญ
 ถึงแก่นสารวิเศษด้วย

ผ่อง
 ไม่น้อย
 อนันต์คำ
 ขนหล้าอาถวิล ฯ

๐ ใ้อักฤษณาป้าอัม
 ช้วนน้ำทะนุถนอม

จมน้ำไปแสนแก่นหอม
 อ้อมแก้วฟ้าคำเสมอๆ ฯ

๑๑๘ โอ้กฤษณาป้าชา

หอมแก่นสารทวงโสภ
 ฟ้ามาซึ่งซุหโชค
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 คือกาทพยมังโม

มนุษย์โลก

ค่าไว้

โกศทรัพย์สิน ใดฤา

เพื่อไว้หอมสมัย ฯ

๑๑๙ บานแล้วแก้วหวานหอม
คู่ค่าช้วนัน

๑๒๐ แก้วชีวิตกว่าแก้ว

หอมแก่นวิญญูณหวาน
 มนุษย์โลกเล่ห์หุทยาน
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ทงคัทพชนาผง

อ้อมอาลัยในสวนขวัญ

บั้นแก่นสารกาลนานแสน ฯ

สุคันธมาลัย

ค่าชง

ใหญ่ยิ่ง

เทอเกล้าหวานสมัย ฯ

๑๒๑ ชลาลัยไหลเคลื่อนไหว
นาวาช้วนาว

๑๒๒ นาวาบุปผชาติน้อย

ลับลวหายกลางกาล
 จุดหมายแห่งซุหพาน
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 ดึงฝั่งอุคตมคติได้

ลอยดอกไม้วไรจุตมาบ

นายเรือไซริหมายหลักชัย ฯ

ลอยละหาน

เปล่าไว้

เรือเร่ง

ชนควยบาร์ม ฯ

๑๒๓ จ้าบชีวิตกล้อย
จำลัมรุ่งตะวันจันทร์

๑๒๔ จ้าบซพแว้งแล้ว

จำคำรุ่งตะวันจันทร์
 วิเศษยิ่งแต่ช้วน
 ๕ ๕ ๕ ๕ ๕ ๕
 จุ่มอุคตยกล้า

อยู่กรุ่นน้อยเสมอละเมอฝัน

จำนนนานแต่สุสานศรี ฯ

เสมอนฝัน

แจ่มฟ้า

ยังอยู่

พรวักลงโถมสลาย ฯ

๑๑๕๑
๑ สายหยุดสายกลิ่นสน
ไมตรีเฝ้าโลกไว้

๑๑๕๒
๑ สายหยุดสายกลิ่นสน
สายหน้อยชีวิตสลาย
ไมตรีทมนหมาย
หยุดคนแห่งแสง

๑๑๕๓
๑ จันทกะพ้อพ้อหอมหวาน
ปรโลกลับแวดดา

๑๑๕๔
๑ จันทกะพ้อพ้อเริ่มโง้ง
ถูกร่ำระโยหาองค์
สมัยเด็กอ่อนประสงค์
มาดมอมอกแล้ว

๑๑๕๕
๑ กัดเคี้ยวเนาวชพแล้ว
สนเนตรทุกดารา

๑๑๕๖
๑ กัดเคี้ยวเฮยโสภเสรา
แหวดเหว่าหวานแวงวนา
กัดเคี้ยวช่วยเลือกหา
กัดแต่เคี้ยวนางแก้ว

๑๑๕๗
๑ รสสุคนธ์วนหวานหอม
ระลึกคุณพระแม่แก้ว

๑๑๕๘
๑ รสสุคนธ์กนกนางชง
อาบชุ่มชลเนตรวิน
ทุกขระทดห้วงดวงวิญ -
โสภสงโลกให้รู้

๑๑๕๙
๑ ชากจมนกเฝ้าเข้าสาย
ให้เพื่อนมนุษย์หยุดใจดำ ๑

๑๑๖๐
๑ หอมหาย
เล่ห์แบ่ง
หมื่นมนุษย์
โลกม้วยหรือโง้ง ๑

๑๑๖๑
๑ ป่าน้ำนมแม่ชะเง้าหา
หลับลาหล้าเหลื่ออาลัย ๑

๑๑๖๒
๑ เทลิ่ง
แม่แก้ว
นมแม่ อิ่มเอม
แต่ล้วนชลนัยน์ ๑

๑๑๖๓
๑ เสมอแม่แก้วเกินเสาะหา
ท้วงพิทามแม่ฤๅ ๑

๑๑๖๔
๑ ทนวนิศา
เจอยแจ้ว
เสมอแม่ มฤฎา
แม่นแล้วโลกเหลว ๑

๑๑๖๕
๑ อ้อมอาลัยไม่รแล้ว
ก็เกิดม้วยไม่ลืมเอย ๑

๑๑๖๖
๑ วรรณศิลป์ สันเอษ
กุดคู
ญาติแม่ นกแม่
ลูกผู้กรรม ๑

๑๑๕๖ ถ้าควนแอ้วควนดับ
หอมหายละม้ายรสสุคันธ

๑๑๕๖ ถ้าควนแม่ควนสัน
โศกกว่าโศกทุกซุ้มหนัด
เหว้าเหว้าเหว้าวัน
ต้องเถิดต้องฟ้าใหม่

๑๑๕๗ ทุนขวัญที่มอบให้
ในสุภชาทมน
ญาติมิตรพ้องมี
บันลือไม่จันทน์ให้

๑๑๕๘ เมรุร้อยของแม่ชง
ผ้าปลั่งขาวข้างอุโบสถ
มิ่งนิมิตแจ่มใสอุโฆษ
งามแฉ่สุภชาทไชวี

๑๑๕๙ บึงเปรียงกระหมก้อง
ฟ้าถันสลุดกัมปนาท
กลดเมฆร่มเมืองมาศ
ทลันทาโลงแม่แก้ว

๑๑๖๐ สรวงสลุดถันสนันเปรียง
เสมอว่าสวรรค์พิศวาส
ทำให้เกียรติยศขนาด
ลูกเพิ่มเพลิงขลังสุ

ชีวิตลับเหมือนกับฝัน
อันแม่ไม่วิอาลัย ฯ

สลายขวัญ
รำไห่
ชมชื่น
ดังม้วยสยดสยอง ฯ

อัญชลี
สุดท้าย
หมู่ใหญ่
เพอได้เผาศพ ฯ

สันโดษ
ร่วมไม้
โชนรุ่งเรืองแฉ่
สุดท้ายอัญชลี ฯ

นภาทาศ
สนมแล้ว
นิมิตมิ่ง พลันนา
ยกราชเกษม ฯ

กัมปนาท นันนา
รับรู้
นิมิตใหญ่ หลวงแฉ่
ถึงราชสลายสูญ ฯ

๑๒๐๑
 ◎ พระสุริยาพยับพา
 หามแม่ไปเชิงตะกอน
 วุบอกล่าทอดถอน
 ทุกย่างชาชีพล้า

อวรณ์
 บ้าซ้ำ
 ใจใหญ่
 เปลี่ยวแล้งแสดงขวัญ ฯ

๑๒๐๒
 ◎ ระลึกวันอดีตไซริ
 โสภกว่าอาดูรพูน
 ทุกย่างอย่างอาภูล
 เล่ห์หอกคัญญุสร้าง

สลายสูญ
 เทวร้าง
 แก่โลก
 ทุกข์ซ้ำใจแสง ฯ

๑๒๐๓
 ◎ ชวาแพงค่าน
 บกพร่องเสมอผิดไป
 สุดคิดที่แก้ไข
 ตาแก่ใจจนแบ้ว

กรรมโนน
 ไปแล้ว
 กงชั่ว
 อยู่ปมเป็นโงง ฯ

๑๒๐๔
 ◎ ยกโงสพแม่ขน
 อควบภวังค์อวรณ์
 มาส่งทักองพอน
 ปรโลกล้าไปร้าง

เชิงตะกอน
 เปลาว่าง
 เพื่อนโสภ
 อยู่ไรสลายขวัญ ฯ

๑๒๐๕
 ◎ พินเจ็ดชนขับชอน
 โลงแม่ว่างชะเง้อแด
 ตับหเรอเปิดฝาแด
 ลูกเพ่งวงทักตร์แก้ว

ท่อนแสม
 ไปแล้ว
 อสุกซาก
 เก็บไว้พินพิ้งใจ ฯ

๑๒๐๖
 ◎ ไม่ผิดเสมอแม่ถ่ม
 ทักตร์น้มนอนวลละไม
 ผมแผ้วเปลี่ยนไป
 ดำกว่าเก่าคุณแสรัง

หลับไหล
 ประแบ้ง
 ดำขลับ
 สักซาสะเทือนขวัญ ฯ

๑๒๐๖) โยษฐุมารดาที่แค้น

อย่างห่วงใยเสนาหา
ลูกหลานดังแก้วตา
ใครเล่ารู้ค่าแก้ว

เผยอนิด หนึ่งนา
ไปแล้ว
ผวาต่น ฟันดา
แก่นท้าวไหสุรย์ ฯ

๑๒๐๗) พุนเทวสสังเวชไว้

ครั่งหนึ่งวาวแววตา
เสนาหาที่ยากหา
หลับอย่างหลับค้ำววย

นัยนา นันนา
เปี่ยมด้วย
จากโลก
ไม่ชะเง้อแลหลัง ฯ

๑๒๐๘) เคยมองหลานลูกด้วย

อันซังการัตนา
ดวนด้นขึงวับผวา
โศกคั่งรอยอดีตใหม่

แววตา นันนา
ไปได้
เทวหวั่น ลวิดแม่
เปล่าไว้เชิงตะกอน ฯ

๑๒๐๙) พลันชลนัยน์เอ่อล้น

อย่าร่ำมาดาพราย
เกรงแม่จักวายสาย
เพียงเอ่อตาตกหม้าย

ข่มสลาย
สุดท่าย
ชลเนตร
อกม้วยแผลลวิด ฯ

๑๒๑๐) รินรินโศกเหม็นสิ้น

บ้ายกว่าห้าโมงไหว
พิศเพ่งอสุกซากไป
เขาพลีกศพคว่ำหน้า

สายใจ
อกว่า
ครู่หนึ่ง
เข้าคู่พิบขา ฯ

๑๒๑๑) ท่อนพันทับซากไว้

หมอนเสอปิดในกาล
น้ำมันราดเตรียมงาน
ถูกใส่เพลิงจ่อได้

อวสาน
สุดท่าย
ไฟเพลิง
นอบไหววังเวง ฯ

๑๒๑๓
 ๐ มารดาอาถั่วแล้ว
 ลับสู่สรวงสิทธิโชค
 ขลเนตรลูกวิโชค
 ไปเยี่ยมแม่ผัวทำ

ปรโลก
 แจ่มจ้า
 อย่างเมฆ
 อยู่เฝ้าผืนดิวี ๑

๑๒๑๔
 ๐ ะรินกาลจักรจอมฟ้า
 เพลิงจิตกาธารดลา
 กนกไฟช่วงโชติมา
 ของแม่หมองผ่องแก้ว

สนธยา
 ปลั่งแพรว
 ชำระร่าง
 ล่วงพ้นอสุภกษัย ๑

๑๒๑๕
 ๐ จิตกาธรรณานิคม
 รูปคือลบลสลายลา
 กะโหลกขาวอยู่ต่อตา
 เทอคงอดคุดจแก้ว

มารดา
 ส่องล้ำ
 อันเพ่ง
 คำไรสลายหาย ๑

๑๒๑๖
 ๐ ถมอวิปโยคอยู่ใหม่
 แผ่นแห่งชลนัยน์นง
 รดไม่หมดสยดสยของ
 สิ้นนมนขวัญลูกแก้ว

สมัยหมอง
 หลั่งแล้ว
 ส่องนง
 หม่นแล้วพิสุทธโณ ๑

๑๒๑๗
 ๐ กะโหลกขาวพราวช่วงควัย
 ลูกแห่งอัสสุชลไหล
 สนธยายังไร
 หม่นเมื่องขวัญสู่น้ำ

เปลวไฟ
 บำเพ็ญ
 หมองหม่น
 เทววิ้งว้างค้ำผวา ๑

๑๒๑๘
 ๐ นาคามวหลังให้
 รดเจ้าแห่งชวา
 ผลิดอกส่นภานา
 หอมทสุศเสรวัด้วย

บุปผา
 กวามวิษ
 โสภณ
 กลิ่นนมนขวัญหาย ๑

๑๒๙๘
 ๑ สยกว่าสายหม่นไหม้
 ฤๅสร้างสายน้ำตา
 ฤๅซึ้งข้างเวทนา
 ถึงจอมจมนวัญลา

ชีวา
 บำหนา
 ฟ้าท่วม
 เปื่อยแล้วเหลวไหล ฯ

๑๒๙๙
 ๑ ไหวอารมณ์แสนเศร้า
 ปรโลกสายใจขาด
 ส่องหงษ์ไม่อาจ
 เหล็กหมู่ชน ไปช้า

หนาวอนาถ
 ส่งข้า
 มือก
 บำช้าทุกข์ฉาว ฯ

๑๓๐๐
 ๑ ก่อนเข้าไปบ้ำชา
 น้ำหลังรดกองฟอน
 บังสุกุลเสร็จคนตอน
 นาชอพนธ์ช่วยทัน

เชิงตะคอน
 ข่มชน
 พิธอน อักนา
 ชนชอยลยขวัญ ฯ

๑๓๐๑
 ๑ วันคัมภีร์พระไต่
 ทอเรือฟ้าเบอกอรุณ
 แม่ไปสู่สรวงสุน -
 เชนชมกระดุกแล้ว

บังสุกุล เสร็จนา
 ทรวงแพรว
 ทวยทิพย์ เทอญแม่
 หลงนาอบสนาน ฯ

๑๓๐๒
 ๑ ถูกหลานห้อมอยู่ล้อม
 น้ำหลังกองฟอนตอน
 รดเกล้าแม่สอน
 เชนอัญญ์อยู่เกล้า

เชิงตะคอน
 ตรูเข้า
 ฝากส่ง ไร่นา
 ช่อนเศร้าหนาวขวัญ ฯ

๑๓๐๓
 ๑ บุพเพตพสมย์ไก่อแจ้ว
 หอมรินรสสุคนธมาลย์
 ถูกพิศจิตกาธาร
 นับแตนมณเฑียร

เสียงหวาน
 เฟื่องฟุ้ง
 เจ้าถ่าน แม่แด
 กำไร้สลายสูญ ฯ

๑๒๒๕ ๑ แหวนจากโอษฐ์แม่

วงลูกหลานพลันมา
กองฟ่อนแซ่ซึกนภา
วันค้ำชวดต่างพร้อม

ปวารณา กันนา
นั่งล้อม
แหวนนันทน์
นอนน้อมอัญชลี ฯ

๑๒๒๖ ๒ ลูกนเลอกลานแล้ว

แหวนจู่ดวงตรงตา
สังหารดแม่เสน่หา
แจ่มอัสจรรย ไซ่น้อย

มารดา
ทักอัย
สวมใส่ ลูกแฉ
นั่งน้อมอัญชลี ฯ

๑๒๒๗ ๓ มหาลัยหลานรวมร่อ

ซึ่งต่างหวังแหวนวอน
อัสจรรยแจ่มสังหารด
แม่มั่งสวมแหวนไว้

กองฟ่อน
เปล้าไซรี
รักหวัง นกแฉ
แฉก้อยกวีสยาม ฯ

บทส่งท้าย

๑๒๒๘ ๑ พระอาทิตย์ท้าวลม

ย้อมส่องจักรวาลไป
เวลาว่างมีไหม
ถ้าวางเวณงานไซรี

หลับไหล ดังฤ
ครามไหม
พักส่อน พระเอย
โลกสนอวสาน ฯ

๑๒๒๙ ๒ เปรี๊ยะปทาปราชญ์เปรี๊ยะรู้

เพ็ชรเม่งเรียนฤชาด
ประโยชน์เพ็ชรมนุษยชาติ
หลงงงเขยจครันแล้ว

ศิลาปาสตร์
คำแก้ว
สรรพสัตว์ คัวแฉ
โลกนเจริญโดน ฯ

๑๒๓๐ ม ม ๔๕ ๙ มย
© พลังกว้างคิดค้นขึ้นไว้

กลับเนอมาณะผลาญ
จุดใหม่เพื่อผลงาน
ในแง่สร้างโลกด้วย

วิญญาน
๔ ๗
สหเวย
นิมิตใหม่
คำที่กล่าวด้วยสมัย ๗

๔๒๑๑ ๔
๑ เมืองไทยตลอดด้วยไว้

หากว่ามากเงินตรา
 ฉางหมู่เร่งกันมา
 ดึงด้อยเจ็ดโคตรแล้ว

ปัญญา
แก่งแก
ไหวกราบ คันทอ
แซของสรรพเสริม *

© สืบชนกรอนรรฆ

ทิพย์เนตร พยเวหา
ชาตมณัฏฐกวีรัตน์
โลเล่คนค่าไข

ดาริกา คิ้วหนา
 คำไร
 ชู จ
 นานอง
 เร่งให้ตัวสีแดง ๆ

๓๒๓๓ © ปฐพีแพ่งคำด้วย

คิดแบ่งสัจจธรรมเทศ
นาปรายอยู่ราวเปรี๊ต
เมาตังสลดอันมอง

ชาวอีสาน หลายแคว
 ๔ ๕
 ลกขง
 สดุดีเล่า คำนา
 ๕ ๖ ๕
 อภิบาลมานะ ๕

© ทรนทกอบงราช

ใจดีซั้คคั้ชาด
ชาควัเสแแจ่มค่าซัค
งงาอศดถนถกแล้ว

สารพัด
สิ่งแก้ว
กว่าทพย์ เทอดฤ
ตาดีดริจฉาน ฯ

© ทพยสถานอาวเสกสร้าง

ด้วยแห่งปัญญาวิจิตร
แผนผังใหม่ประสิทธิ์
ในสิ่งวิเศษสุดทั้ง

นฤมิต
แจ่มพร่ง
มนตรเสนห์
คำแหกฉวยสยาม

๑๒๓๖
 ๐ จามบัณฑารอนพา นภาภาส กัด
 บินเพียบัญญาฉลาด เปล่าไชร
 บินสูงเพอชวาคม หวน
 เห็นแก่ทองอันไร คำร้งวรญาณ ฯ

๑๒๓๗
 ๐ กลานาณภมุนนุชนอย กระจิริด
 กิดอย่างบัณฑาคิด ทำเข้า
 บางสมัยแน่วนฤมิต คิดใหม่
 ใหญ่ยังพระพุทเจ้า แจ่มรู้นันตญาณ ฯ

๑๒๓๘
 ๐ ไม่ปานเรื่องแจ่มรุ่ง ลูกสุริย
 ฤต่องฉายปฐพี สว่างได้
 ออกจากไข่อวดดี นำโลก
 เหลวเปล่าสังคมใหม่ ดั่งโกถอเวจ ฯ

๑๒๓๙
 ๐ ฉะนมนุหอยเรียนแรงรู้ เสมอปราญ
 จงช่วยโลกพ้นอบาเว โรคบ้า
 สงครามชงผลพินาศ ใหญ่ยัง
 ยังเห่อหิวพราพ้า ม้าหล้าแหลกสลาย ฯ

๑๒๔๐
 ๐ พระคุณถาเลศต้อง กตัญญู ชะยา
 กราบกล่อมปรมาณู นิ่งไหว
 เหนือกวาท่อแม่ทรู เกียรติยศ หมดฤ
 ใหญ่ยังสัตว์สกลได้ เต้นพื้นดิวิจฉาน ฯ

๑๒๔๑
 ๐ หวานภพชาติถักร้อย สร้อยทิพย์
 สวมแต่สำมะลิบ ถักทำ
 เห็นวิเศษจบโลกสิบ ทิศแจ่ม
 แจกส่งสันติสุขจำ เพอเหล่าเลิศสมัย ฯ

๓๒๘๒

๑๑ เฝือกพันทาบช่วยทำ

หวานแสนหวั่นเสษแก่นสาร
สร้างมนุญย์ค่าแทนาน
ใหญ่ยิ่งประโยชน์เกื้อม้า

จักรวาล

แก่งกล้า

อมตะ

เทอหล้าเลิศสมัย ฯ

๓๒๘๓

๑๑ โคลงไม่ถูกต้องบ้า

กรอมกลุ่มเพราะซากหนัก
ปฐปราดฤๅเฝอองยศศักดิ์
ฉายแสงช่วยขยาเถอย

ฉันทลักษณ์ เบอเฮย

ใจเหนือ

หง่เอย ช้องทอง

แจ่งหล้ากะลาหลวง ฯ

๓๒๘๔

๑๑ กอขอค้อมเื่องอ

ขอช่อผอญอญอ
หาขอผอญอตอ
รอนอบอพออ

จอหอ

ญอญอ

ลอหอ

เื่องอเื่องอ ฯ

๓๒๘๕

๑๑ กอ กกลโคตรห่มมญ้า

ขอ แต่เล่นตมสราญ
กอ ต้าแต่ทำหาญ
งอ งงจนหงอกแหว้ว

สามานย์

ยังแล้ว

หวั่นมจ

ทรุ่งนผอญ ฯ

๓๒๘๖

๑๑ โอ โคลงก่งกว้าง

กอ ขอแอกแบกหนัก
กอ หลงเปล้าจอมปลัก
งอ เจ้าเหลือหลายถน

ฉันทลักษณ์ นาแ

เหนือขณ

กรรมเก่า

เล่ป่ถันเปลือยขวัญ ฯ

๓๒๘๗

๑๑ พลิวญญาจน่าให้

กากกู่เลนแวรปลัก
หาสกรรมโซ่จำหนัก
ราวงั้งตั้งขวัญควย

ฉันทลักษณ์ โรกฤา

โง่ม้วย

จักเนา

ป้าข้ากะลาหลวง ฯ

๑๒๔๘
 ๑ ปวงกว่าสมยน์เพื่อ
 มากอย่างขยระหนไสว
 รัฐบาลช่วยเงินไทย
 โลกงอิงอาจ

เมืองไทย
 บ่อนข
 สัตว์หมู่ ฐูปลา
 ชวช โคตรสฤต ฯ

๑๒๔๙
 ๑ วุ่นบักลอนบ่อนข
 งกงจวรรณศิลป์ซาก
 ลวงโลกช่อนกามราค
 กลอนคัจฉิตเสแสร้ง

เคนภาก ขยะเลข
 ภูแห่ง
 แรงร่าน
 แต่งคำขำเรา ฯ

๑๒๕๐
 ๑ เจ็ดโคตรเหมาภุช
 ชุกช้องทองผสมพันธุ
 รัฐบาลเร่งรางวัล
 เพื่อคำอสุจิสัตว์ไซร

กากมัน ก้นแข
 ขวร้าย
 ล้าบทบาท
 ท่องไวเล็ดสฤต ฯ

๑๒๕๑
 ๑ ขุนเคื่องเรืองอุบาทว์ไซร
 เมืองถ้อยหาสศกถาน
 ขาคิต้อยพัฒนามาน
 คับแผ่นดินสนท่า

ฮวสาน
 ดินบ้า
 โกลูกบ่ป
 อยู่ถ้ำถั่งเสมอ ฯ

๑๒๕๒
 ๑ แกวมณมคาลา
 โคตรถ้อยดูอุไป
 เสมอคินย้าเขยบโลก
 ว่าแผ่นดินทวีน

เถอสมัย
 กวาช
 ติมคำ
 ท่เกดินสฐฐาน ฯ

๑๒๕๓
 ๑ ถนมันป่านป้าทฐา
 ลวงแต่แมลงเลวชนิด
 มารยาว่าวิจารณ์จิตร
 แท้แท้หมนุย์บ้า

อุคพิษ สวะแ
 ตาข่า
 สูงส่ง สัตว์เอย
 คำร้ายแสนสยของ ฯ

๔๒๕๔
 ๐ คชนองบุญช่อนบาปร้าย สกปรก สะเซย
 ช่วยช่อนจากสระนรก เน่าร้าง
 โดยจับใส่ห่อหมก ยกเหตุ อะชา
 เกสนว่านพิพาทนอ้างอิง แก่กำมัจฉา ฯ

๔๒๕๕
 ๐ วามนุษย์ในแผ่นดินไร้ สัตว์กัก ขพะนา
 คำว่าพิตนัทถกณฑ์ ใส่ร้าย
 อิจกรินยาศัด ขาดล้อย สดุดแล
 หนักแผ่นดินแรงอ้าย อยู่ร้อนนรกนาค ฯ

๔๒๕๖
 ๐ วรรณศิลป์โลกโลกมั่ง สมาน
 เหลวแผ่นดินคืบกว้าง ว้างร้าง
 เลือดหมาเห่าร่า กลาล้อย ขอแม
 มุมสยามโลนสร้าง ส่งสงเสมอขวัญ ฯ

ปาลกาทิพย์

๔๒๕๗
 ๐ ปาลกาทิพย์ว่าค้ำ จักรวาล
 ในแก่นสารวรรณศิลป์ สิ่งแก้ว
 เทอคมมนุษย์คำแก่นาน อมตะ
 โห่ยิ่งประโชชน์น้ำ เทอเล่าเลิศสมัย ฯ

๔๒๕๘
 ๐ วารโคใจแจ่มแพร่ หลุหรษ์
 ถวายด้วยโคลงกำนัล แด่หล้า
 ถวายทุกข่มน้อมของขวัญ พลันชน
 รักร่วมรมณียาห์ เฝื่องู้งเสนหศิลป์ ฯ

๔๒๕๙
 ๐ ถวิลงมใจใหม่ให้ วิญญาน
 หนาแอมอนทรมาน เมอหน้า
 ชีวิตทางแก่นสาร วิเศษช่อน ไกยมา
 อบอุ่นจริงรู้แท้ แจ่มแจ้งโลกวิสัย ฯ

๔๒๖๐ ๑ ให้วินิจฉัยบทกวีด้วย
ฟ่่องสมอ์ไปลิบ
เคอนดาวทวทสลิบ
ชมแก่นโพธิ์ตั่วกล้า

ภาพยทพ
โลกหน้า
จักข
กลอนสนดินสวรรค

๑๒๖๓
© สันติสุขสงเคราะห์
เอชนใจมนุษย์
ทุกแห่งใจ
อันหาญหาญ

สพสมย์
๕
ทวสน
อานทต
๕ ๕ ๕
ดงเวงอเวจ ๕

๑๒๖๒
๑ พลตำรวจโทแห่งพล
ที่แห่งอนันตกาลหวน
มาสู่โลกกาลนาน
สมัยใหม่วิเศษแจ่มจ้า

อธิฐาน
ทวด
นฤมิต มนุษย์นา
อภัยกับปีศาจ *

© ใหรยสรพสตัสน
แก่งทุกขสรพโส
ส่วนมากมนุษย์เชอโรค
เรวช่วยรรมภล้งกถา

สกลโลก
ท้าวฟ้า
ระย้าใส่ โลกแล
ฆ่าล้างเชื้อสลาย ฯ

๑๒๖๔
๐๓ คาริการะขำรุ่งฟ้า
ก็อวดอุตมกคิสมย์
แสนไกลคำพิพม์ใด
ดับสีกโรคร้ายทาง

รัตนชัย
ใหม่พรัง
แต่โลก สละแล
เพลงหน้าพาทย์

๔๒๖๔
๕ โกลงฮังการทำงานแก้ว
มีต่ออนาคตอัน
ภาพเข็มนาฬิกาเรือนนั้นต
หยิบใส่โลกโซดไว้

กวีขวัญ สยามเอช
ตัวโซ่
กาลทิพย์
แรงจางวรรณศิลป์

ภาคผนวก

กัตจาก

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณารางวัลดีเด่น

ของ มูลนิธิสตรีไทย - นาคะประทีป

ครั้งที่ ๓/๒๕๕๕

วันพฤหัสบดี ๕ ตุลาคม ๒๕๕๕

ณ ร้านศึกษิตสยาม ๑๓๕ ถนนพระรามสี่ พระนคร

๑. นางสุธา เศรษฐมานิต เสนอให้พิจารณาผลงานของนาย.....

๒. นายเจตนา นาควัชร เสนอนายอังกอร์ กลัษณพงศ์ โดยให้
เหตุผลประกอบดังนี้

แรกที่เดียวก็ไม่ค่อยได้สนใจงานกวีนิพนธ์ของไทยเลย เพราะเรียน
มาทางกวีนิพนธ์ของต่างประเทศเป็นส่วนมาก ต่อเมื่อมาได้อ่านงานของ
อังกอร์ กลัษณพงศ์ จึงเกิดความประทับใจ และเท่าที่อ่านงานของอังกอร์
ที่ปรากฏออกมาแล้ว เห็นว่าอังกอร์มีลักษณะความเป็นไทยมาก และเป็นผู้
เชื่อมระหว่างเก่ากับใหม่ได้ดีที่สุด นับตั้งแต่ต้นรัตนโกสินทร์เรื่อยมา เป็น
กวีคนเดียวที่เขียนเรื่องปรัชญาให้ได้อรชรส ไพเราะ อ่านง่าย เข้าใจง่าย

สังเกตจากงานของอังกอร์แล้วจะเห็นว่า อังกอร์มีโลกที่กว้างและยอมรับ
ทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่กรวดทราย ถ้าทางด้านอารมณ์แล้ว อังกอร์
ระยะหลังรู้สึกจะนิ่งขึ้นมากด้วย ถ้าวัดจากด้านกฎกระดิ่งแล้วก็รู้สึกไม่แน่ใจ
นัก เพราะยังมีความเกรี้ยวกราดและความคิดซ้ำๆ อยู่มาก จนเมื่อมาได้อ่าน
งานชิ้นใหม่นี้แล้ว (บางบทจากสวนแก้ว) จึงเห็นว่าอังกอร์พัฒนาตัวเอง
และไปได้ไกลมาก การแสดงออกก็ใหม่ แม้ภาษาจะใช้ของเดิมก็เป็นเรื่อง
ดัดแปลง และดัดแปลงตามใจตัวเอง ไม่ต้องมีหลักการอะไร โดยเฉพาะ
งานร้อยแก้ว อย่างของเก่าที่ชอบบันทึกของจิตรกร นับว่าทำได้ดีเป็นเอก
และรู้สึกประทับใจมาก อังกอร์ไม่ได้ใช้คำหยาบดั่งที่เข้าใจกัน สัจจิตต์
วงศ์เทศ กับ ขรรค์ชัย บุดฺยปาน ต่างหาก ที่เลียนแบบไป แต่ยังห่าง
ไกลกับอังกอร์นัก

ที่น่าสนับสนุนมากก็เพราะงานกวีนิพนธ์ของอังคาร เป็นงานร่วมสมัย มีลักษณะที่จะให้ความชื่นชมได้แก่ชนทุกชาติทุกภาษาของมนุษยชาติ ถ้าแปลเป็นภาษาอื่นอย่างเข้าใจของเดิม จะทำให้ผู้อ่านยอมรับงานของอังคารทันที

สรุปแล้ว งานกวีนิพนธ์ของอังคาร ที่ทำให้เกิดความประทับใจ คือ ความลึกซึ้งในเนื้อหา และวิธีการเขียนของเขา จะดีก็เพียง ยังมีคำซ้ำอยู่มากนั่นเอง

๓. นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ เสนอ นายอังคาร กัลยาณพงศ์ โดยเห็นด้วยกับที่นายเจตนา เสนอ และกล่าวเสริมว่า งานของอังคารนั้น ได้ผลมากทางด้านอารมณ์ เช่น ความว่าเหว ความรัก ความหวงแหนในธรรมชาติ เมื่ออ่านแล้วทำให้กระทบอารมณ์ผู้อ่านได้มาก ทำให้เกิดอารมณ์สะท้อนใจ ได้ฉรัยรส ได้ความไพเราะ

๔. นางประคิน ขุมสาย ณ อยุธยา เสนอ นายอังคาร กัลยาณพงศ์ โดยให้ทัศนะว่า

รู้สึกประทับใจเมื่อได้อ่านครั้งแรก และคิดว่า ได้พบกวีที่ดีที่สุดแล้วสำหรับยุค ซึ่งบทกวีของอังคาร ไม่ติดอยู่กับฉันทลักษณ์ แต่ก็ทำได้โดยไม่ขัดหู เวลาอ่าน กลับรื่นหู และไพเราะมาก อังคารได้เปรียบกวีอื่น ๆ ตรงที่เขาเป็นจิตรกรด้วย เขาเห็นสีสัน แสง ต่างไปจากคนอื่นเห็นและจับมาเขียนเป็นบทกวี ได้สวยงาม กระชับ ทำให้ผู้อ่านเห็นเด่นชัดในเรื่องต่าง ๆ ที่เขาเขียนได้ดีเป็นพิเศษ

การใช้ภาษา แม้จะเขียนอะไรออกมาจริงจังในบางครั้ง แต่ก็เป็นลักษณะของกวีซึ่งไม่มีความเสแสร้ง เมื่อเวลาจะเขียนประชดประชัน ก็ทำได้สะใจ และจริงใจ

เมื่อมองรวมทาง เนื้อหา รูปแบบ คุณภาพ ปริมาณ ก็ไม่เห็นใครจะทำได้เท่าเทียมอังคารเลย

๕. ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ เสนอ นายอังคาร กัลยาณพงศ์ โดยให้ทัศนะว่า

เมื่อ ๒๐ ปีก่อนได้สนหวั่งเสียแล้วเรื่องกวี เพราะเห็นมีแต่นักกลอน นักอักษรศาสตร์ จนเมื่อมาได้อ่านงานของอังคารนี่เอง จึงพอจะพูดได้ว่า “กวีฤๅแล่งแหล่งสยาม” อังการนั้นเป็นคนกล้าแสดงออก และจริงจัง จนเกิดมีกวีกลุ่มหนึ่งแสดงออกตามอังคารมากมายในระยะต่อมา อังการเป็นกวีคนแรกที่เอาปรัชญาในพุทธศาสนาใช้ในงานของตน โดยที่คนอื่นไม่เคยนำมาใช้ได้ถึงเช่นนี้เลย ยิ่งผลงานชิ้นล่าสุดที่ส่งไปให้อ่านด้วยแล้ว (บางบทจากสวนแก้ว) เห็นได้ชัดว่าเป็นการปลงธรรมสังเวช ดังกับเขียนในป่าช้า อังการผิดจากคนอื่นมากก็ตรงที่เขียนได้ยาวและดี มีความเป็นตัวของตัวเอง สำหรับ..... นั้น ก็เคยอ่านของเขาอยู่บ้าง เห็นว่าไพเราะแบบถ้อยคำ ซึ่งเคยมีมามากแล้ว และคนอื่น ๆ ที่เขียนได้ เช่นนี้ก็มีอีกหลายคน เช่น เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์ เป็นต้น แต่จะเทียบกับอังคารแล้วนับว่าคนละชั้นทีเดียว

ที่จริงแล้ว ถ้าจะพูดถึงอังการนั้น พูดได้มาก และใช้เวลามากด้วย จึงรู้สึกยินดีและปลาบปลื้มที่ได้ยินได้ฟังทัศนะของผู้สนใจทางกวีนิพนธ์ ถ่ายทอดความรู้สึก ในทางความไพเราะ ความงาม เช่นวันนี้

๖. พ.ต. หญิงผะอับ โปะะกฤษณะ กล่าวแสดงความเสียใจที่ตนเองไม่มีเวลาให้อย่างจริงจัง และไม่อาจจะนำผลงานอื่น ๆ มาเสนอต่อที่ประชุม ทั้ง ๆ ที่อยากเสนอให้.....ได้รับการพิจารณา แต่ก็เตรียมตัวมาไม่พอ หวังว่าจะได้แสดงทัศนะร่วมด้วยในการประชุมคราวหน้า

ที่ประชุมเห็นสมควรจะให้มีการประชุมอีกครั้งหนึ่ง เนื่องจากท่านประธานไม่สามารถมาคราวนี้ได้ และกรรมการบางท่านต้องใช้เวลาในการเตรียมเสนอผลงานและพิจารณางานที่กรรมการเสนอมาแล้ว กับมีผู้เห็นว่าถ้าเสนองานของกวีอื่นเพื่อพิจารณาประกอบด้วย ก็จะได้

คัดจาก

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณาวันขึ้นชาติเด่น

ของมูลนิธิเสรีไทยโกเศศ - นาคะประทีป

ครั้งที่ ๔/๒๕๔๕

วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๕

ณ ร้านศีกษิตสยาม ๑๓๔๕ ถนนพระรามสี่ สามย่าน พระนคร

พ.ต. หลิงผะอับ โปษะกฤษณะ ได้ให้เหตุผลที่เสนองานของ.....

เมื่อพูดถึงงานของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ก็เห็นด้วยกับท่านกรรมการต่าง ๆ ที่แสดงทัศนะออกมาเมื่อคราวก่อน เพราะตนเองที่จริงแล้วก็ยกย่องอังคารมากในฐานะที่เป็นกวีที่เขียนได้ดี ได้ไพเราะ และสามารถทำให้ผู้อ่านคล้อยตามได้อย่างดี แต่ขอติตรงที่เวลาเขียน อังคารมักจะเขียนอย่างรุนแรง ไม่กลั่นกรองให้ละเอียดละไม เวลาพูดถึงความหยาบก็พูดออกมาตรง ๆ เลย และส่วนใหญ่ก็เขียนเป็นเรื่องที่คนสมัยใหม่สนใจ เรื่องความรุนแรงนั้นกวีก็มีด้วยกันทุกคน แต่ของอังคารมักจะรุนแรงโดยไม่ได้ช่วยยกระดับจิตใจให้ดีขึ้น คือเวลาเขียนแล้วก็แสดงออกมาตรง ๆ แต่ไม่ได้แนะนำว่าจะทำอย่างไร ความคิดอันนี้อาจไม่ตรงกับของกรรมการบางท่าน หรืออาจจะเข้าใจไม่ถึงกับวันหนึ่งของอังคารในแง่มุมต่าง ๆ ก็เป็นได้ เรื่องความไพเราะแล้ว ขอยกให้อังคารว่าทำได้ดี ส่วนเรื่องฉันทลักษณ์ ไม่รู้สึกขัดอะไร ถ้าพูดถึงกวีสมัยใหม่ด้วยกันแล้ว ความหยาบ ความรุนแรง งานของอังคารดีกว่าคนอื่นมาก สูงกว่ามาก อ่านแล้วแทบจะกระโดดตามไปเลย ซึ่งก็ไม่ได้ค้านว่าไม่ดี เพียงแต่เสนอว่าลักษณะงานเป็นคนละแบบกับของ.....

เท่านั้น ทั้งนี้แล้วแต่คณะกรรมการจะเห็นสมควร

นางประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา ให้ที่เห็นว่า งานชิ้นของ.....

นั้น ไม่ใช่งานชิ้นเอก เป็นงานที่เขียนขึ้นระหว่างไปปฏิบัติราชการ ซึ่ง

ผู้เขียนก็มีความสามารถทางเขียนกลอนอยู่มาก ก็เขียนขึ้น เพราะงานชิ้นเอก
ของผู้เขียนคนเดียวกันเขียนอีก แต่มักเป็นเรื่องใหญ่ เช่น
เรื่องอย่างนี้ ที่ประชุมเคยแสดงทัศนะแล้ว ว่ายากที่คนรุ่นใหม่จะรับได้
เว้นเสียแต่จะดีวิเศษจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม ที่ประชุมได้ขอให้ถ่ายทอดฉบับขึ้นอีกเพื่อให้กรรมการ
อ่านได้ทั่วถ้วนนำมาอภิปรายกันคราวหน้า

ส่วน ของ นั้น นายเจตนา นาควัชร
ให้ทัศนะว่า รู้สึกจะแคบในทางความคิดมาก เพราะพูดซ้ำซากอยู่เรื่องเดียว
และไม่มีลักษณะทางสร้างสรรค์ หรือคิดว่าคิดได้ เพราะโลกของผู้เขียน
รู้สึกแคบเหลือเกิน ซึ่งไม่เข้าข่ายการพิจารณา

ประธานให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า ที่เขียนนั้น คงไม่ได้ตั้งใจจะให้
งานดีเด่นถึงขนาดนี้ คงเห็นอะไรไม่ชอบใจก็เขียนไป และลงในหนังสือพิมพ์
รายวันเท่านั้น

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ไม่สามารถมาร่วมประชุมคราวนี้ได้
แต่ได้เขียนรายงานมาให้ที่ประชุมทราบ ดังนี้

“ได้อ่านและพิจารณาบทกวีของ..... และอีกผู้หนึ่ง
ที่ไม่ได้ใช้นามจริง เห็นว่า ท่านทั้งสองนี้ต่อไปก็คงเป็นกวีมีชื่อเสียง และ
คิดนั้นภูมิใจทั้งการกวีของไทยมีการเคลื่อนไหว ไม่เป็น “น้ำนิ่ง” อย่างที่มโน
ว่า อย่างไรก็ตามคิดนั้นขอยืนยันความเห็นไว้ สำหรับสมัยนี้ กวีควรแก้การ
บกพร่อง ยังไม่มีผู้ใดเกิน อังคาร ถ้อยคำทางศัพท์

สำหรับดิฉัน กวี หมายความว่า ผู้มีสมรรถภาพโดยธรรมชาติ ที่
จะสังเกต จะเห็นสิ่งที่คนทั่วไปไม่เห็น อาจจะมีความรู้สึกไหวสะท้านต่อสิ่งที่
คนอื่นไม่ไหวสะท้าน กวีต้องสูงกว่าคนทั่ว ๆ ไปในด้านความรู้สึก นอกจาก
นั้น กวีมีความสามารถที่จะกลั่นกรองความรู้สึกออกมาเป็นถ้อยคำที่ไพเราะ
อาจทำให้คนอื่นไหวสะท้านไปด้วย โดยอำนาจของถ้อยคำที่กวีเลือกเฟ้นมาใช้
ในจังหวะ ในรูปแบบ ที่เหมาะแก่ถ้อยคำ ดิฉันว่าผู้ร่ายกรองคนอื่น ๆ ไม่

สามารถเห็นอะไรที่ฉันไม่เห็น ยังเห็นน้อยกว่าคนธรรมดาอย่างฉันเห็น ด้วยซ้ำ ทั้งนี้ใช้ความคิดของเขา เป็นแต่ธรรมชาติเป็นไปเช่นนั้น แต่ อังคาร กัลยาณพงศ์ ทำให้ฉันเห็นต้นไม้ เห็นหญ้า เห็นแมลง ฯลฯ เห็นยิ่งและเกินกว่าที่ฉันเห็นได้เอง โดยไม่อาศัยกวีนิพนธ์ของเขา สำหรับ ความรู้สึกเช่นนี้ ข่อมเป็นอติวิสัย จะทู่เถียงกันไม่ได้ แต่ฉันคงยืนยันข้อเสนอที่ว่าไว้เมื่อคราวก่อน ”

ประธานได้กล่าวเสริมและให้ทัศนะว่า ควรจะพิจารณากันให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ เพื่อจะให้ความเป็นธรรม และไม่ควรรวบรัดเกินไป ขอให้กรรมการช่วยพิจารณากันให้รอบคอบ เพื่อส่งเสริมผลการตัดสินใจของเรา ณ การประชุมตอนนี มีการเอ่ยว่า เซอร์จอห์น เบนจามิน ได้รับแต่งตั้งให้เป็นกวีประจำราชสำนักอังกฤษ นายเจตนายืนยันว่าถ้าเปรียบกับอังคารแล้ว เบนจามินก็เหมือนน้ำในสระ ในขณะที่ต้องการผลิตงานขึ้นทะเลหรือมหาสมุทร

สุดท้ายที่ประชุมได้พิจารณาถึงการแถลงต่อสื่อมวลชนว่า จะมีการออกข้อกวีที่ได้รับการพิจารณาหรือไม่ อย่างไร ที่ประชุมมีมติว่า เพียงแต่ให้เหตุผลในการให้รางวัลเท่านั้นก็พอ

คัดจาก

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณากวีนิพนธ์ดีเด่น

ของ มูลนิธิเสฐียรโกเศศ - นาคะประทีป

ครั้งที่ ๕/๒๕๑๕

วันศุกร์ที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๕

ณ ร้านศีกษิตสยาม ๑๓๑๕ ถนนพระรามสี่ สามย่าน พระนคร

นายเจตนา นาควัชร ไม่สามารถมาประชุมได้ แต่ได้เขียนเป็น
จดหมายรายงานมาให้ทำประชุมทราบดังนี้

ผมได้อ่าน ของ และ
ของ แล้ว มีความเห็นว่า นักเขียนทั้งสองท่านนี้ ไม่อาจ
เทียบได้กับ อังคาร กัลยาณพงศ์ ทั้งในด้านเนื้อหาและรสของวรรณกรรม
จึงขอเรียนยืนยันมาว่า ผมเห็นสมควรที่จะให้รางวัลแก่ อังคาร กัลยาณพงศ์
ผมได้พิจารณาไว้แล้วในการประชุมคราวก่อนว่า อังคารเหมาะสมอย่างไร จึง
ไม่ขอกล่าวซ้ำมา ณ ที่นี้

อันที่จริงงานประเภทนิราศสมัครเล่นเช่นของ นั้น
ก็เขียนกันอยู่ประปราย งานประพันธ์ของศาสตราจารย์ ม.ล. ปิ่น มาลากุล
เล่มล่าสุด “นิราศเลี้ยวเทียวท่องกับน้องแก้ว” ดูจะเหนือกว่านิราศของ.....
เสียอีก ผมไม่ได้เสนอนิราศของ ม.ล. ปิ่น มาลากุล มาให้พิจารณา เพียง
แต่เอ่ยชื่อมาเพื่อว่า กรรมการท่านอื่นเห็นว่ามีคุณค่า จะได้เสนอให้พิจารณา
อย่างเป็นทางการ

ผู้ทำหน้าที่แทนประธานได้ให้คณะกรรมการแสดงทัศนะเพิ่มเติมอีก
ครั้งหนึ่ง

นางฐะปะนีย์ นาครทรรพ

คงยืนยันความคิดเดิมที่จะเสนอ อังคาร กัลยาณพงศ์ เพราะยังได้

อ่านมากยิ่งเห็นความลึกซึ้ง อ่านแล้วทำให้ต้องคิดตามผู้เขียน แม้จะมีบางที่
ไม่ถูกใจอยู่บ้างเช่น เมื่อเขียนถึงสิ่งที่ไม่ถูกใจ หรือรุนแรง ผู้เขียนก็มักจะ
เอ่ยถึงธรรมชาติ ดอกไม้ ต้นไม้ ไปพร้อมกัน ความรุนแรงหรือไม่ละเมียด
ละไม ในงานตอนแรก ๆ นั้น ได้ลดน้อยลงมากในงานชิ้นใหม่ ๆ

นางประจักษ์ ชุมสาย ณ อยุธยา

เขียนบันทึกความคิดเดิมที่จะเสนอ อังคาร ถัดจากหนังสือ เพราะงานของ
..... นั้น แม้จะถูกต้องทางฉันทลักษณ์มากก็ตาม แต่ก็เห็น
งานของช่างที่ทำงานด้วยความวิริยะ อุตสาหะและประณีต ส่วนงานของ
อังการนี้มีลักษณะของกวีอย่างเต็มตัว

พ.ต. หญิง ละเอียด โพธิ์สกลฤทธิ์

คงเขียนตามที่ได้เสนอต่อที่ประชุมในคราวก่อน และติงงานของ
อังการ ถัดจากหนังสือ ก็ตรงที่ขาดความละเมียดละไม และรุนแรงมากเกินไป จน
บางครั้งรับไม่ได้ แต่ก็ยอมรับว่าในบรรดาบทกวีนิพนธ์ใหม่ ๆ ด้วยกันแล้ว
อังการแสดงได้ดีกว่าคนอื่น ๆ และงานชิ้นหลัง ๆ นี้ก็ดีมากจนแล้วด้วย

ผู้ทำหน้าที่แทนประธาน ได้ถามที่ประชุมว่า การพิจารณาจะใช้ตาม
มติกรรมการหรืออย่างไร

คณะกรรมการพิจารณาแล้วเห็นว่า ควรจะถือตามมติของคณะกรรมการ
ข้างมากเป็นเด็ดขาด ผู้ทำหน้าที่แทนประธานเห็นว่า เวลานี้เสียงที่
สนับสนุนอังการมี ๔ ที่ไม่เห็นด้วยที่เดียวกันมี ๒ ถ้าจะตัดสินวันนี้ก็ได้
แต่โดยที่ประธานขาดประชุม และถ้ากรรมการมาพร้อมกันในวันสุดท้ายได้
ก็จะดี เพราะการเสนอทัศนะของกรรมการแต่ละท่าน ก็ได้แสดงไว้ชัดเจน
แล้ว และเขียนบันทึกเดิม จึงเห็นสมควรกำหนดการประชุมพิจารณาเป็น
ครั้งสุดท้ายอีกครั้ง โดยไม่จำเป็นต้องเสนออะไรใหม่อีก

คัดจาก

รายงานการประชุมคณะกรรมการพิจารณากฎวินัยคดีเด่น

ของ มูลนิธิเสรีบูรโกเศศ - นาคะประทีป

ครั้งที่ ๖/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

ณ ร้านสีกบิตสยาม ๑๖๕ ถนนพระราม ๔ สามย่าน พระนคร

ประธานกล่าวเปิดประชุม พร้อมกับให้ข้อสังเกตว่า การตัดสินกรณี
ไม่จำเป็นต้องโหด เพราะเหตุว่านิติกรรมการที่แสดงทัศนคติเอาไว้ เสี่ยง
ข้างมากเห็นสมควรมอบรางวัลคดีเด่นประจำปีแก่ นายอังกอร์ กัลยาณพงศ์
ซึ่งมีคะแนนเสียง ๔ ใน ๖ ของกรรมการ

ประธานได้แสดงทัศนคติส่วนตัวไว้ว่า เท่าที่ประมวลทัศนะของกรรม
การแต่ละท่านที่ได้แสดงไว้ ณ การประชุมที่ผ่านมาเห็นว่า เน้นในทางพุทธ
ปรัชญามาก ซึ่งเห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญพอๆ กับทางสุนทรีย แม้ในวงวรรณคดี
ต่างประเทศก็ถกเถียงโต้แย้งกันมาก เกี่ยวกับพุทธปรัชญาและสุนทรีย ซึ่ง
ก็มีส่วนใหญ่มักแยกปรัชญาออกจากสุนทรียโดยเด็ดขาด

การพิจารณาจึงไม่ควรให้ความสำคัญทางปรัชญามากไปกว่าทางสุนทรีย
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า ไม่ให้ทวิวิพากษ์วิจารณ์ การวิพากษ์วิจารณ์ควร
ออกมาจากใจ ออกมาจากประสบการณ์ ถ้าเรามองดูกวีอังกฤษ อย่างที่ทส
ในส่วนตัวแล้ว ก็ยกย่องก็ทสมากกว่าใคร ๆ แม้แจะเขียนบางสิ่งบางอย่าง
ให้เข้าใจได้ยาก หรือกวีไทยอย่างสุนทรภู่ ก็แสดงความคิดความอ่านในทาง
ศาสนา และเป็นเรื่องทกลั่นกรองมาจากประสบการณ์แทบทั้งสิ้น

ถ้าจะเอาความตอนนั้นมาเปรียบเทียบกับบทกวีของอังกอร์ รู้สึกว่า
อังกอร์จะไม่ได้เขียนถึงปรัชญาอะไรมากนัก แต่ไม่ใช่จะโทษอังกอร์ เพราะ
ไม่ใช่หน้าที่ของกวี และไม่ควรรีบบังคับกวีให้เขียนเช่นนั้น นอกจากนั้น
ประธานยังได้แสดงทัศนคติที่น่าสนใจอีกมาก

อนึ่งประธานได้กล่าวว่า ในการประกาศแก่สื่อมวลชนหรือประชาชนทั่วไป ควรกำหนดขอบเขตให้แคบเข้าอีก ว่าการพิจารณารวบรวมเอา สิ่งที่สะท้อนความคิดความอ่าน ความรู้สึก ความใฝ่ฝัน ของคนยุคใหม่ มากกว่าอะไรอื่น

ที่ประชุมเห็นด้วยกับที่ประธานกำหนดขอบเขตให้พิจารณา และขอให้ประธานรับความเรียงที่กรรมการแต่ละท่านได้เขียนส่งมาให้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อนำไปกล่าวสรุปแสดงก่อนการมอบรางวัลที่ดีเด่น และที่ประชุมขอให้ทางมูลนิธิฯ ตีพิมพ์ประวัติของกวีลงในสุจิตร์ เพื่อให้ผู้สนใจได้ทราบด้วย

ลำดับต่อไป เลขานุการได้อ่านความเรียง แสดงทัศนะของกรรมการแต่ละท่าน ดังนี้ (ยกเว้นของกรรมการอีก ๒ ท่าน ที่ไม่เสนออะไรเพิ่มเติมอีก คงถือเอามติเดิมที่ได้เสนอไว้แล้ว)

ม.ล. บุญเหลือ เทพยสุวรรณ

ถ้าหากว่าองค์การใดเห็นสมควร สนับสนุนการแต่งหนังสือของไทย จะเป็นในด้านกวีนิพนธ์ หรือร้อยแก้วด้วยการให้รางวัล ข้าพเจ้าก็ใคร่เสนอ ดังต่อไปนี้

ในสมัยปัจจุบัน งานประพันธ์ที่ข้าพเจ้าเห็นว่า ควรให้การยกย่องมากที่สุด คือ งานประพันธ์ของอังคาร กัลยาณพงศ์ เหตุผลที่ข้าพเจ้าให้เช่นนั้น เป็นไปตามอรรถวิสัย ไม่ใช่เหตุผลเชิงวิทยาศาสตร์ ซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าไม่เข้าข่ายที่จะยกมาได้ ในการวินิจฉัยกวีนิพนธ์ เหตุผลในการที่ข้าพเจ้ายกย่องงานของอังคาร กัลยาณพงศ์ ก็คือ

ข้าพเจ้าได้พยายามพิจารณาวรรณคดีไทยเท่าที่รู้จักกันแพร่หลาย และได้รับการยกย่องในหมู่มิตรรักการประพันธ์ เป็นเวลานาน ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังมีอายุน้อย จนถึงบัดนี้ ประมาณได้ ๕๐ ปี เห็นว่ากวีนิพนธ์ ซึ่งเป็นส่วนใหญ่ของวรรณคดีไทย เพราะงานร้อยแก้วยังมีน้อย เป็นกวีนิพนธ์ที่สนองความรู้สึกสามัญของบุคคลทั่วไป ได้แก่ความรัก ความซื่อตรงต่อมิตร

ข้อตรงต่อพระมหากษัตริย์ ความอิจฉาของชายหนุ่มหญิงสาว ความกตัญญู แก่ญาติและความห่วงใยในครอบครัว เป็นต้น ทั้งนี้เป็นไปตามระบบชีวิตของไทย ซึ่งไม่ต้องผจญปัญหาศาสนา หรือปรัชญา หรือการเมืองเช่นที่มีอยู่ในสังคมอื่น แต่กวีนิพนธ์ของไทยที่เป็นงานเขียนยังก็มีเป็นจำนวนมาก เทียบกับจำนวนคนที่ใช้ภาษาไทย และจำนวนคนที่เอาใจใส่กับวรรณคดี กวีนิพนธ์ไทยอาศัยการเลือกเห็นด้วยคำอย่างประณีตบรรจง อาศัยความรู้สึกที่ลึกซึ้งของกวีเองในสิ่งที่เปี่ยมสามัญ จนสิ่งที่เปี่ยมสามัญกลายเป็นสิ่งเหนือสามัญขึ้นมาได้ ดังที่เราเห็นใน ลิลิตพระลอ อิเหนา และ นิราศนรินทร์ เป็นต้น การเลือกเห็นด้วยคำเพื่อพรรณนาธรรมชาติที่เห็นกันอยู่ทั่วไป มีต้นไม้ใบหญ้า ท้องฟ้า ป่าเขา หรือเพื่อพรรณนาอารมณ์ซึ่งคนได้เคยผ่านเกือบไม่เว้นคน ดังที่ระบุไว้แล้ว เป็นศิลปะที่น่าพิศวงของกวีไทย ตั้งแต่สมัยอยุธยาจนถึงกลางสมัยกรุงรัตนโกสินทร์

ต่อมาเมื่อวิถีชีวิตของสังคมไทยเริ่มเปลี่ยนแปลง จากความเป็นอยู่ง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน มาเป็นชีวิตที่เริ่มมีปัญหาทางการเมือง ทางเศรษฐกิจ และสังคม ก็ได้เกิดผู้รจนาภาพย่กลอนแสดงความรู้สึกของท่านเกี่ยวกับปัญหาเหล่านั้น แต่งานประพันธ์เหล่านั้น มักเป็นงานประพันธ์ที่ดีในเชิงอักษรศาสตร์ และความคิดเป็นงานแสดงสมรรถภาพทางสมอง

จนกระทั่งข้าพเจ้าได้เริ่มอ่านงานของ อังคาร กัลยาณพงศ์ เมื่อประมาณ ๑๕ ปีที่แล้วมานี้ จึงมีความรู้สึกตื้นตันยินดี ว่ามีกวีไทย ที่กลั่นกรองความคิดของสังคมใหม่ มากล่าวเป็นภาษาของกวี ตามอารมณ์ของกวีได้ ลักษณะของกวีนิพนธ์ไทยมาถึงหัวเลี้ยวแล้ว เราเริ่มมีกวีที่กล่าวดังสิ่งที่กระทบบใจ ที่ทำให้เกิดความเจ็บปวด ความขม ความหวาน ด้วยถ้อยคำที่เรียกอารมณ์ของข้าพเจ้าให้ติดตามตื้นตื้น และชื่นชม เป็นกวีของยุคสมัยมิใช่หนักภาพย่กลอน ที่ใช้สมรรถภาพทางสมอง แต่เป็นกวีที่รวมความคิดของผู้ที่มองเห็นชีวิตไทย กับโวหารของกวี เข้าไว้ด้วยกันได้

สำหรับท่านผู้คนที่ประพันธ์กาพย์กลอนอยู่ในระยะนี้ ข้าพเจ้ายกย่อง
ก็มีหลายคน แต่เมื่อเปรียบกับอังคาร กัลยาณพงศ์ ข้าพเจ้าเห็นว่ายังอ่อน
กว่ากันอยู่ ข้าพเจ้าจึงขอเสนอ งานของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ให้ได้รับ
รางวัลของมูลนิธิเสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป ด้วยเหตุผลดังกล่าวมาแล้ว

ส่วนข้อบกพร่องของ อังคาร กัลยาณพงศ์ นั้นก็มีบ้าง เช่นมักใช้
คำซ้ำๆ กันอยู่ มีคำ “สมัย” และ “ทิพย์” พบในบทกวีบ่อยๆ แต่พิจารณา
แล้ว เห็นว่าไม่ใช่เพราะจนต่อถ้อยคำ แต่เป็นเพราะ “ติด” คำ ซึ่งนัก
ภาษาศาสตร์สมัยนี้สงเคราะห์เข้าใน idiolect คือภาษาเฉพาะบุคคล ซึ่งถ้ามี
ผู้วิจารณ์กวีนิพนธ์มากขึ้น อาจทำให้กวีนิพนธ์ที่เคร่งกับการใช้ถ้อยคำมาก
ขึ้น

นางประคิน ชุมสาย ณ อยุธยา

อังคาร กัลยาณพงศ์ ควรได้รับเกียรติเป็นผู้ได้รับรางวัลจากมูลนิธิ
เสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป ในฐานะเป็นกวีร่วมสมัย ซึ่งมีความหมายอย่าง
สำคัญต่อวงการวรรณกรรมไทยยุคปัจจุบัน เนื่องด้วยงานทุกชิ้นของอังคารสะท้อน
ให้เห็นความเจิดจ้าของวิญญาณกวีที่ผูกพัน ท่องไปกับธรรมชาติ มองและเห็น
ทุกสิ่งในทุกอย่างทุกมุมอย่างประณีต ละเอียดด้วยตากาย ตาใจ ในแสงและสี
อันบรรเจิด สดความกว้าง ความลึก และความสูงของธรรมชาติ เท่าที่จะซัก
จงให้ล่องลอยไปถึง อังคารมิได้เป็นเพียงผู้ร้อยกรองคำประพันธ์ในแบบอย่าง
ของตัวเอง แต่เป็นจิตรกรจินตกวีอย่างเต็มภาคภูมิ เต็มความหมายของคำ
สองคำนั้น สามารถสร้างความสะเทือนใจรุนแรงด้วยภาพพจน์บางภาพทั้งาม
ปานจะหยด และไม่เคยปรากฏในจินตนาการของผู้ใดมาก่อนเลย ด้วยปลาย
ปากกาเช่นเดียวกับปลายพู่กัน อังคารวาดความนุ่มละไมของใยเมฆ เสก
ตะไคร่ธรรมชาติให้เป็นพรมทองบริสุทธิ์ ห่วงใยกระทั่งดอกหญ้ากระจุจิดที่มี
มิตรคือแมลง และขุดดินย่อยที่ลอยสู่ฟ้าแทนการนิทราแบบเรณูบุหงา สาละวัน
เมืงเย็นที่ความหนาวเหน็บทกวนตัวด้วยเสื้อคลุมและผ้าวม ท้ายที่สุดถน
ความเกรี้ยวในใจให้กรุดออกมาเป็นบริภาษ เผ็ดร้อน ล้วนด้วยปลายปากกา

ได้บัญชาสมองอันไรรมาจาริต อังการวาดตลอดตั้งแต่ความเป็นทิพย์ จน
 พยาศิ กลากเกลอน กลิ่นเกษรขจรระรวยจนกระทั่งซากอสุภ คุริยศัพท์เสนาะ
 จนความเงียบสงัดมึม รสอาหารอร่อยถนอกระทั้งน้ำล้างคั้น สัมผัสแผ่วละมุน
 กระทั่งความหยาบกร้านกักขะ ประมวลเป็นผลงานอันงดงามในรูปแบบ
 เฉพาะตัว อิศระจากอามิสและความหวานเกรงคตินใด ๆ บัวยการพรรณนา
 ให้มากความในเมื่องานของอังการเป็นประจักษ์พยานอยู่แล้วครบถ้วน ในยุค
 ทำวรรณกรรมไทยของเราไหลเรื่อยเอื่อยเอื้อไร้อุดมหายแน่นอน งานของ
 อังการลอยเด่นขึ้นมา ยืนยันในคุณค่าความเป็นวรรณศิลป์ของผู้เขียนผู้มี
 มนตราในปากกา สามารถเสกสรรคัสุณทรีย์และสัจรสที่ยังความปราโมทย์
 และถึงโลกแก่ใจผู้อ่านได้อย่างเลิศเลอและลึกซึ้งถึงขีดสุด

นางฐะปะนีย์ นาคทรรพ

เมื่อได้อ่านกวีนิพนธ์ของอังการไปแล้ว ๓ เล่ม ดิฉันก็รู้สึกว่าได้พบ
 ข้อเด่น ๆ อยู่หลายข้อ ที่สมควรพิจารณาให้รางวัลดังกล่าว สรุปได้ดังนี้

๑. ความเป็นต้นคิดไม่ซ้ำแบบใคร

อังการมีความเป็นต้นคิด และมีความริเริ่มใหม่ ๆ ซึ่งแสดงออกใน
 บทกวีนิพนธ์ของเขาไม่ซ้ำกับใคร จะเห็นได้จากการเลือกแบบรูปของคำ
 ประพันธ์ตามที่เขาพอใจให้เหมาะกับเรื่องที่เขียน และการกล่าวถึงความคิด
 ในแง่ที่ใครไม่คิดมาก่อน เขามีได้จำเอยอยู่กับกรอบของฉันทลักษณ์ตามแบบ
 ฉบับโบราณมากนัก แต่ได้ใช้แบบที่เขาสร้างขึ้นเอง จากการที่ได้ศึกษาของ
 เก่ามาจนเข้าใจซึมซาบ บทกวีของเขาจึงให้ความรู้สึกใหม่แบบไทย ๆ แต่
 ก็เข้ากับลักษณะและความคิดของสากลได้ในหลายแง่หลายมุม แม้เขาจะ
 แหกแนวเก่าออกไป แต่เขาก็ยังมีความเคารพต่อกวีโบราณอยู่ ดังจะเห็นได้
 จากบทไหว้ครู ในหนังสือกวีนิพนธ์เล่มแรก (พ.ศ. ๒๕๐๗)

๒. ความเข้มข้นของบทกวี

งานกวีนิพนธ์แต่ละชิ้นของอังการ มีรสเข้มข้นที่ก่อให้เกิดอารมณ์
 สะเทือนใจแก่ผู้อ่านเป็นอย่างมาก เขาแสดงให้เห็นอารมณ์ต่าง ๆ ได้แก่

อารมณ์รักชาติและหวงแหนในศิลปวัตถุของชาติ อารมณ์เกลียดชิงชังสังคม
ที่อยุติธรรมและเหลวแหลกในด้านศีลธรรม อารมณ์น้อยใจในการที่
ถูกเหยียดหยาม และสตรัก และอารมณ์ที่มุนานจะสร้างงานกวีนิพนธ์ให้
เป็นอมตะ ฯลฯ แม้จะมีอารมณ์รุนแรงต่าง ๆ บทกวีของเขาก็มิได้ค่อย
ในรสอันไพเราะ อ่อนหวาน และละเมียดละไม เขารักธรรมชาติอันสวยงาม
และชอบเขียนชนิดที่สวมชีวิตและวิญญาณให้กับสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติ ไม่
ว่าจะหยิบยกสิ่งใดมากล่าว รู้สึกว่าเขาจะต้องพยายามดำดิ่งลงไปให้ถึงก้นบึ้ง
หรือแก่นของสิ่งนั้นเสมอ เขาสามารถนำส่งทมิฬลักษณะตรงกันข้ามหรือขัด
แย้งกันมาเข้าคู่กันในโลกหรือภาพแต่ละบท และให้แก่งัดที่เป็นปรัชญา
ได้ เช่น บทกวีให้ชื่อว่า “โลก” เขาได้ยกเอา “มณีกับทราย” และ
“หงส์กับกา” มาเข้าคู่กัน และสรุปว่าทุกสิ่งมีสิทธิเป็นเจ้าของโลกนี้ ไม่ว่า
จะเป็นสิ่งสูงหรือต่ำ การที่จะยกว่าอะไรสูงเหยียดว่าอะไรต่ำนั้น ล้วนเป็นสิ่ง
สมมุติทั้งนั้น บทกวีนิพนธ์ของเขาจึงมีความเข้มข้นอย่างเห็นได้ชัด

๓. ศิลปะในการใช้ถ้อยคำ

อังคารมิวัชเลือกเฟ้นถ้อยคำสัมผัสมาใช้อย่างอิสระ ถ้อยคำเหล่านั้น
แม้เพียงน้อยคำ ก็สามารถเป็นสื่อให้ความคิดของเขาหลั่งไหลออกมากระทบ
ใจผู้อ่านได้อย่างมีพลัง การใช้คำขึ้นอยู่กับอารมณ์ของเขาด้วย ถ้าเขาเกลียด
หมั่นไส้ และเหยียดหยามสิ่งใด ถ้อยคำที่ใช้ก็จะรุนแรง บางครั้งถึงหยาบ
กายและน่าเกลียด ดังจะเห็นได้จากหลายแห่งใน ตำนานภูกระดึง แต่
เมื่อใดที่เขาซาบซึ้งและชื่นชมธรรมชาติ เขาก็จะใช้คำพูดที่อ่อนหวาน มี
เสียงไพเราะ ให้ความหมายลึกซึ้ง และกว้างไกล เรียกได้ว่าคำร้อยกรองของ
เขามีทั้งเสียง สี และแสง ครบครัน ในบทกวีให้ชื่อว่า “เจียรในแว
วขาว” เขาให้ทัศนะว่า ไม่มีสิ่งใดที่เขาเห็นสำคัญเกินไปกว่างานกวีนิพนธ์
กวีนิพนธ์ เขาเขียนไว้ดังนี้

ฝากแรงใจในเม็ดทราย
ด้วยงานกวีอันรรมณ

มุ่งหมายนฤมิตโลกนี้
หวังบารมีเป็นสวรัคันรันดรเอย

บททำให้ชื่อว่า “เศรษฐี” ก็น่าฟังมาก กล่าวถึงความร่ำรวยของกวี
ในฐานะที่เป็นเจ้าของทุกสิ่งทุกอย่างในธรรมชาติ สามารถบัญชาให้ธรรมชาติ
ทำตามความประสงค์ของตนได้ เช่นตอนที่ว่า

“ปลูกมิ่งไม้ไว้หลายภุฉา สั่งทำอุ้มฝนเต็มที
ไว้รดอุทยานแรมปี ให้เขียวขจีทั้งไพรวัน ”
(จาก “เศรษฐี”)

อังกการทำให้ผู้อ่านแปลกใจในความคิดที่ประหลาดและใหม่ของเขาอยู่
เรื่อย ๆ ไม่ได้วนเวียนอยู่กับเรื่องรัก เศร้า รำพึง รำพัน เพียงวงแคบ ๆ
อย่างทักวีนัน ๆ ชอบเขียนกันทั่วไป

สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งก็คือ เขาชอบสวมวิญญาณให้กับสิ่งเล็ก ๆ
น้อย ๆ รอบตัว และหยิบเอาสิ่งธรรมดา ๆ ที่ดูไร้ค่าในสายตาคนทั่วไปมา
เขียน เช่น กรวด ทราบ กิ่งก้อ ไม้เดือน ฯลฯ บางทีก็กล่าวถึงสิ่ง
ที่เป็นไปไม่ได้ ให้ “เป็นไปได้” ในทัศนะของเขาอย่างผาดโผน เช่น

วักทะเลเทใส่จาน รับประทานกับข้าวขาว
เออมเก็บบางดวงดาว ไว้คลุกเคล้าชาวเกลือกิน
และอีกตอนหนึ่ง
“บ่าสมทุมพุ่มไม้ พุดได้ปรัชญาลึกล้ำ
ขลุ่ยละเมอท่า คำนวณน้ำหนักแห่งเงา ”
(จาก “วักทะเล”)

๔. จินตนาการของกวี และแง่คิดเชิงปรัชญา

อังกการมีจินตนาการอันกว้างไกลไพศาลแสดงออกมาในบทกวีของเขา
เขามองดวงดาวที่สามารถมองเห็นความหมายในสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างละเอียดลึกซึ้ง
เมื่อมองแล้วก็ใช้จินตนาการคิดนึกเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นอย่างวิจิตรพิสดาร ใน
ขณะเดียวกันก็สะท้อนแง่คิดเชิงปรัชญาออกมาอยู่เรื่อย ๆ เช่นในบทกวีต่อไปนี้

“สรรพสิ่งสมดุลงคุณค่า ชั่งตราชู้เท่ากันสิ้น
โลกและฟ้าทำแรงถวิล วิญญาณจินตนาการไป

บางแห่งแจ่มแจ้งสุนทรีย์
 ดำนาวนาชาลย์
 ถับแวตาไว้ให้คมกริบ
 เรือนภาษาดินน้ำฟ้า

ซ่อนภาษากวีวิสุทธไส
 ประทีปไขว้สู่กระแสดุชา
 เพ้นหีบปัญญาขลังกล้า
 หาบตชนชมรมณีย์

(จาก “จากจากอดีต”)

ทักษะขององค์กรเอกแห่งหนึ่งทมิฬค่า ก็เขาเห็นว่าชีวิตคนสั้นนัก
 จึงควรที่มนุษย์จะรีบแสวงหาปัญญาและสร้างงานอมตะไว้ให้กับโลก อย่า
 เพิ่งแต่เกิดมาเพื่อ กิน นอน และสืบพันธุ์ เท่านั้น ดังจะเห็นได้จาก
 บทต่อไปนี้

“ คณชวกีสกลง
 ต้นเฟินเถาะเพ่งญาณปัญญา
 หลงไหลแต่กินนอนสืบพันธุ์
 ส่งประเสริฐเลิศล้ำมากมาย
 เปล่าทั้งชั่วหาเห็นไม่
 แล้งสติปัญญาเปล่าลือ
 ทิพยญาณปานแก้วสารพัดนึก
 วิชยวิจารณ์รู้แจ้งทั่วทั้งดิง

ประสงค์สิ่งใดละในหล้า
 อย่าให้หนีรามาตัวตาย
 ญาณนันทามัญญเหลือหลาย
 เสาะแสวงได้สักสิ่งจริงฤ
 รู้สักไซ้ระเสมอหมูมหาหรือ
 ขอชาติมนุษย์นั้นไหนจริง
 เพ่งตรึงตรองถ่องแท้ทุกสิ่ง
 เร่งชิงชิงวิชาสารพัน....”

(จาก “คณชวกีสกลง”)

บทกวีประเภทร่ายยาวขององค์กร มีอยู่หลายชิ้นที่แสดงจินตนาการ
 ลึกซึ้งและกว้างไกล บางชิ้นก็แสดงออกในเชิงเยาะหยันประชดประชันสังคม
 เช่น “รากลของเขี้ยวเล็บ” “ชมรมสวะปฏิกูล” “น้ำตาจากดวงดาว”
 ฯลฯ บางชิ้นก็แสดงจินตนาการงดงามอย่างบริสุทธิ์ใจ เช่นเรื่อง “บันทึก
 ของจิตรกร” ความในใจขององค์กรในฐานะที่เป็นทั้งจิตรกรและกวีอยู่ใน
 ตัวเอง ได้ถ่ายทอดออกมาเป็นบทกวีอันไพเราะ ดังนี้

“เราจิตรกรผู้ยากไร้ ก็เตรียมกระดาษรองเขียน ดินสอร่างป้ายบน
 ขนบนชะง่อนหินสูง พร้อมสมาธิประทับภาพนั้นลงในกระดาษขาวนวล

ทันที เป็นการดื่มทิพย์จากธรรมชาติ ทำให้พลังแข็งแรง อัมเอบดวง
วิญญาณซึ่งเราถือเป็นหน้าที่ จะต้องตั้งใจเรียนรู้ปฏิบัติประจำวัน สะสมสิ่ง
สุนทรีย์ไว้ นฤมิตในงานศิลปกรรม เสมือนกินข้าวกินน้ำให้เกิดแรง
กายฉันใด ใจเราดื่มรสสุนทรีย์เพื่อให้เกิดพลังจิตที่ขยันนั้น....”

มีสิ่งหนึ่งที่ผู้อ่านจะรู้สึกได้จากการอ่านบทกวีของอังคารนอกเหนือไป
จากความไพเราะงดงาม สิ่งนั้นก็คือ เรารู้สึกถึงความจริงใจของเขาที่อยาก
ให้ผู้อ่านได้สัมผัสกับความงาม และความจริงใจในธรรมชาติ เช่นเดียวกับ
ที่เขาได้สัมผัสมาแล้ว เขาได้ช่วยยกระดับความคิดจิตใจของผู้อ่านขึ้นเหนือ
ความจำเจของชีวิต ทำให้มองเห็นโลกและชีวิตในแง่มุมใหม่ ๆ ที่น่าพิศวง

สำหรับงานกวีนิพนธ์ของกวีอน ๆ นั้น เนื่องจากดิฉันมีเวลาน้อยจึง
ไม่ได้พิจารณาอย่างละเอียด จึงขอเสนอเพียงแง่คิดที่เกี่ยวกับบทกวีนิพนธ์
ของอังคาร กัลยาณพงศ์ ไว้เพียงเท่านี้

นายเจตนา นาควัชร

กวีไทยในยุคปัจจุบันที่จะยึดงานศิลปะเป็นแนวทางชีวิต เช่น อังคาร
กัลยาณพงศ์ เห็นจะหาได้ยาก เรามี “นักกลอน” ที่มีฝีมือ เรามี “นัก
แต่ง” กวีนิพนธ์ที่พยายามจะจรรโลงไว้ซึ่งประเพณีดั้งเดิม เราหมกมุ่นอยู่กับ
“คำ” เราหมกมุ่นอยู่กับฉันทลักษณ์ เราหมกมุ่นอยู่กับความประณีต ความ
ไพเราะ เรา “สร้าง” กวีนิพนธ์ขึ้นมาด้วยความจงใจ แม้แต่อารมณ์เราก็
“สร้าง” กันได้ กวีนิพนธ์เพื่อสังคม กวีนิพนธ์เพื่อปวงชนบุคล กวีนิพนธ์
เพื่อจรรโลงวัฒนธรรมไทย กวีนิพนธ์ “เพื่อ” อะไรต่อมิอะไร แม้แต่เมื่อ
เราพูดถึงถึง วรรณกรรม “เพื่อชีวิต” เราก็ยังไม่หลุดพ้นจากกรอบของกวี
นิพนธ์ที่ต้องการจะสนองความต้องการบางสิ่งบางอย่าง อังคารมีแว้วว่าได้
หลุดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นแล้ว สำหรับอังคาร กวีนิพนธ์คือชีวิต

โลก - กวี - กวีนิพนธ์ ทั้งสามสิ่งนี้ถือได้ว่าเป็นหนึ่ง เป็นเอกภาพ
อังคารพยายามเพ่งพินิจโลกแห่งสรรพสิ่งทั้งปวง ครอบคลุมไปจนจบจักรวาล
ทุกสิ่งทุกอย่างมีความหมาย แม้แต่กรวดทรายอันดูประหนึ่งไร้ค่าก็เป็นส่วน

หนึ่งของเอกภาพ^๕ ที่กว๊มบรรจงกลั่นสะกิดออกมาด้วยอารมณ์อันละเอียดอ่อน และด้วยวิจารณ์แห่งปราชญ์ แล้วถ่ายทอดออกมาด้วยถ้อยคำสำนวนที่ เป็นของเขาเอง เป็นอิสระ เป็นอิสระเสียจนกระทั่งนักอักษรศาสตร์บางคน กล่าวหาว่า อังคารได้ประทุษร้ายต่อต้นตอหลักของไทย ซึ่งท่านเหล่านั้น ถือว่าเป็นปฐมนิยัตถุ แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เราก็เห็นจะต้องยอมรับว่างาน ประพันธ์ส่วนมากของอังการนั้นสื่อความรู้สึกนึกคิดของกวีได้ดียิ่ง และก่อให้เกิดความประทับใจแก่ผู้อ่าน ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว เราจะมาวิพากษ์อยู่ กับต้นตอหลักทำไมเล่า

อังการเป็นกวีที่ยังไม่ “หยุด” นับแต่งานประพันธ์รุ่นแรก ๆ ที่เขียน ลงในหนังสือรับน้องใหม่ของมหาวิทยาลัยศิลปากร ไปจนถึง สวนแก้ว เขาก้าวไปไกลมาก แต่เราก็เห็นจะต้องยอมรับว่ามีหลายครั้งหลายหนที่ อังการจะเข้รกรเข้าพงไป ลำนํ้ากู่กระดัง ซึ่งให้เห็นข้อบกพร่องหลาย อย่างที่เกือบจะทำให้เขาไปไม่รอด ความรุนแรงของอารมณ์ที่แสดงออกมา อย่างตรงเกินไปโดยมิได้กลั่นกรอง ลักษณะเพื่อเจ้าใช้ถ้อยคำซ้ำซาก แต่ ข้อบกพร่องเหล่านี้ดูจะหายไปมากแล้วในงานประพันธ์ชิ้นใหม่คือ สวนแก้ว กวีนิพนธ์ชิ้นนี้ชี้ให้เห็นว่า อังการ “นิ่ง” ขึ้นมาได้แล้ว เขาบรรยายโลกและ จักรวาลได้อย่างละเอียดสุขุมเสียจนเราต้องยอมรับว่า เขามีได้มองโลกจาก ภายนอก แต่เขาเป็นส่วนหนึ่งของโลกนั้น ประสพการณ์จากการอ่านกวี นิพนธ์ชิ้นนี้เปรียบเสมือนเราได้รับแสงประทับใจแห่งปัญญา ความชื่นชมที่ ผู้อ่านได้รับมิใช่เป็นเพียงความชื่นชมทางสุนทรียะเท่านั้น กวีนิพนธ์มีแรง จูงใจที่จะทำให้เรามองเห็นตัวเราเองเป็นส่วนหนึ่งของโลกนั้นด้วย จูงใจให้ เรามีความสำนึกในบทบาทของเราที่จะเข้าไปมีส่วนจรโลงโลกนั้นไว้ นั่น เป็นคุณค่าอีกด้านหนึ่งของงานประพันธ์ของอังการที่นอกเหนือไปจากคุณค่า ทางศิลปะ

ปัญหาใหญ่ของอังการก็คือว่าเขาจะมุ่งไปไหนต่อจากนี้ ความลุ่มลึก ในทางปัญญานั้น เป็นสิ่งที่ผู้อ่านส่วนมากเห็นจะต้องยอมรับนับถือ แต่ถ้า

พินิจดูให้ถ่องแท้แล้ว อังการยังเป็นกวีที่ถนัดเขียนงานสั้น ๆ ปัญญาความคิดอันเฉียบแหลมนั้นก็แสดงออกมาประปรายในวรรณกรรมชิ้นต่าง ๆ เมื่อใดเล่าเอกภาพแห่งปัญญาของกวีผู้นี้ จะได้รับการถ่ายทอดออกมาในรูปของงานประพันธ์ชิ้นเอกที่มีเอกภาพทางศิลปะอันสมบูรณ์ เมื่อใดเล่าเอกภาพแห่งปัญญากับเอกภาพแห่งวรรณกรรมจะประสานกันเข้าเป็นหนึ่ง เมื่อใดเล่าอังการจะมีงานชิ้นเอกของเขาเช่นเดียวกับที่ Faust เป็นวรรณกรรมเอกของ Goethe เขารู้ตัวของเขาหรือเปล่าว่า เขามีศักยภาพมหาศาล แต่ยังขาดระบบและระเบียบซึ่งกวีผู้ยิ่งใหญ่จำเป็นต้องมี

The following short story is perhaps the most beautifully crafted essay in this collection. However, it is included here for somewhat different reasons. Of all our materials, it is the essay that in concept and emotional power is most "traditionally Thai." The story is about the realities of nature and death, things to which the Thai have always given the most serious attention and about which their religion has provided the clearest, and also the most profoundly satisfying, understanding.

While the story is in part an exercise of the creative imagination, its aesthetic and emotional meaning derives from the premises of Thailand's oral tradition, and thus describes events that many Thai accept as genuinely possible, if not real, in the empirical world.

The thoroughly modernized reader should recognize that, although we may have forgotten, the pantheistic premises of this kind of story are not completely alien to the Western mentality. Very much the same view of "the real world" can be found in Tennyson's *Flower in Crannied Wall* ("Little flower—but if I could understand / What you are, root and all and an in all, / I should know what God and man is.") or in Wordsworth's *The Tables Turned* ("One impulse from a vernal wood / May teach you more of man, / Of moral evil and of good, / Than all the sages can.") What distinguishes this English view from the Thai view is that while the former is essentially a lament of man's inability to fully understand nature, the Thai view—which ultimately is both more pantheistic and more moral—demonstrates the integration of nature and man. If human beings can be reborn in future lives as flowers, frogs, or

watercress shoots—as Thai Buddhist cosmology fully allows—there is no inherent barrier to their carrying on meaningful conversation in this life, or to a flower even initiating such discussions. It is true that in this story the author tends to juxtapose “man as the doer of evil” and “nature as the source of goodness,” but this contrast is more reflective of the author’s personal vision or preference than something which most Thai would assume to be true.¹

The attitude toward death that is expressed in this story—its simple inevitability, its naturalness, even its sensate quality—is perhaps what is most “truly Thai” about the essay. The story contains no Faustian protest, no convoluted psychological denials, and, other than the attempt to beautify it, no weighty emotional effort “to come to terms with it.” In fact, the essay contains literally only one word of human protest—the adjective, “vicious.” And the creature to whom this adjective is applied is also provided with the most natural justification for its actions, i.e. it was mating. Even more “natural” perhaps is the author’s attempt to link death to all the other processes of the natural world. Unlike most accounts of death, where time is usually stopped, the emphasis here is on the interminable movements of nature : a new day begins to dawn; the dewdrops continue to crackle; a lingering star still glitters. The death of a creature is seen simply as one element of or point on these timeless processes.

1. In a research project that the editor carried out some twenty years ago with Thai villagers on the question of the “inherent nature of man,” the majority of villagers viewed human beings as neither inherently good or evil, as free to move in either direction, but with an obvious tendency to prefer evil. If forced to make a choice, Angkarn would probably not disagree with this moral flexible judgment.

The author of this story, Angkarn Kalayanaphong, is the most distinctive member of Thailand's aesthetic community. Many Thai consider him to be the nation's only socially recognized "genius"²—although this ascription tends to be given grudgingly, in part because of his reclusiveness and his social manners, and in part because of the Thai tendency to neutralize others in their public assessments. However, none deny that Angkarn stands alone as the country's most original and creative artist. In a nation of numerous skilled, but highly conservative, craftsmen, he has brought to Thai painting and drawing a dynamism and vitality that has never before been known. His subject matter is drawn from religion, mythology and nature. Although his work is rarely exhibited, it brings the highest sums awarded to any living Thai artist. An example of his work can be seen on the dust jacket of this book; although it was drawn several years after the writing of "Grandma," the spirit of the two efforts are strikingly similar.

In addition to his distinction as an artist, Angkarn is acknowledged to be one of his nation's greatest poets. Although his poetry is not as singular as his art, it perhaps represents a greater accomplishment, if only because he writes in a country where literally scores of thousands of people (even the illiterate) are authors and listeners of poetry. Angkarn's poetic fame is based upon the beauty of his language, the juxtaposition of his sounds, and his violation—but like e.e. cummings in English; always a meaningful violation—of traditional

2. M.R. Khukrit Pramoj (see two of his essays elsewhere in this volume) often is also judged to be a "genius," but usually in a figurative, rather than literal, sense, and as much for his political ability as his intellectual talents.

Thai poetic forms. The subject matter of his poetry is parallel to the subject matter of his art.

Angkarn's narrative work is judged to be his least developed aesthetic talent. "Grandma" is included here not because of its expository depth, but simply because it is a clear, revealing expression of one of the most significant areas of Thai thought. Readers should note that however this story appears to them in this translation, the original statement is considerably more musical, subtle, and precise.

Angkarn was born in Nakornsridhammaraj in southern Thailand in 1926, and was educated at temple, public, and private schools before entering the University of Fine Arts in 1946. He married late in life and is the father of one son. He speaks only Thai, and other than some brief visits to neighboring countries of Southeast Asia—principally to read his poetry or to be honored—he has spent his entire life in Thailand.

(ศาสตราจารย์เชอเบิร์ต ทีลลิปส์ เขียนบทนำคำแปลเรื่อง "ญา" จาก กวีนิพนธ์ ของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ในหนังสือเล่มล่าสุดของเขา ที่กำลัง ตีพิมพ์อยู่ ณ สหรัฐ ฯ)

For Angkarn Kalayanapongs

THE ISLAND

And the sea is always present. The abode
of days, moons and centuries. The presence
of the flood in earth's bowles
under the sea

a crawling forest of creation

book without alphabet

the island kingdom of the animals

equator's tides, filling

the ancient sailor's bones

in the coral fortress

of a wrecked ship

footprints of approaching century

the messenger seagulls

in the mist of dawn

the omnipresence of the sea

rainbow gate of the poles

sea within sea

sea under sea

sea above the sea

Lotus

of light of kalpa

a drop of blood of star

in the palace of whales !

of the southern seas

bemoaning the light of dawn
on my nails

Welcome

Storm of earth's ageo
engulfing the lines of fate
on my hands

and the sea, an eternal presence
the continuing tides

my ferry to nirvana
swallowed up by lava of time
on top of Sumeru

the blue region
of the ancient buffalo
drying its net
on the veranda of the sun
welcoming me, Sakyamuni
born again

dwelling in the star of Bima
sailing in ripples of full moon
celebrating the ritual of the archipelago
the omnipresent sea and you

Sitor Situmorang
Jakarta

To Angarn Kalayanapongs

THE LOTUS POND

The shivering, shuddering petal
 accepted the wind's caress
 The stem shifted — but tethered to the mire
 never relinquished its heritage
 Truth struggled against the bonds of greed envy and anger
 Then the lotus gently exploded to greet the dawn
 with mind-altering compassion
 And serenity rippled the stagnant waters
 The supple blossom trembled under
 a splattering of cleansing tears
 born in the heavens
 The approaching darkness
 cast its spell
 Harkening the yellow, pink and purple gems
 to dim their searing light
 and return to the womb
 In the shadowed depths, understanding was found
 and acceptance
 The morning brought renewal
 and the flowered jewels cast the brilliance
 of the dazzling reality of constant change
 and impermanence

William J. Klausner

หอสมุดแห่งชาติ
สาขาวัดดอนรัก จังหวัดสงขลา

หอสมุดแห่งชาติ
~~สาขาสังคมสงเคราะห์~~

พิมพ์ที่ เจริญวิทย์การพิมพ์ ๓๒๒/๑-๒ ตลาดบ้านนาถนน กรุงเทพฯ นายสุรวิทย์ ไชยพวงสาวลี
ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา โทร. ๒๘๒๑๕๕๔

